

K judaismu v Rusku

Soubor statí

Z ruštiny přeložil © dr. Břetislav Dejdar

K judaismu v Rusku

Soubor statí

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu	5
B. Dejdar, K judaismu v Rusku	7
V. Prussakov, „Internacionálka to zařídila...“	10
T. Dičev – A. Kutuzov, Sionismus = fašismus	13
S. Naumov, Tajemství smrti Alexandra III.....	15
B. Dejdar, Vůdcův rodokmen	19
A. Ivanov, Lejba Bronštejn alias Lev Trockij	20
A. Ivanov, K logice příšer	24
A. Ganin, Mír a svobodou práci národům	26
A. Prochanov, Z galérie špatných	31
V. Chorin, O zájmech civilizace, genocidě a revoluci	34
A. Zinověv, Komunismus v historickém procesu	36
D. Kalaić, Obnova nebo zánik Ruska	40
D. Vasiljev, Bojištěm jsou lidská srdce	44
N. Lysenko, Musí se změnit nikoli forma, ale podstata	50
J. Krylov, Žijeme v okupaci	52
V. Ivanov, O úloze zednářů za únorového převratu v Rusku 1917	56
P. Struve, Nacionalismus	58
N. Trubeckoj, Zpráva o skautingu	59
I. Bunič, Zlatá válka	64
Zradil Rusko – zradil Eurasii	69
J. Makunin, Jsem praobyvatel – aborigen nebo ne?	73
A. Ušakov, Amerika je již zotročena, Rusko ještě má šanci	76
V. Filatov, Elity jako „kmoťi“	80

Úvodní slovo editora českého překladu

Jde o výběr statí z ruských vlasteneckých tiskovin převážně z první poloviny devadesátých let v překladu dr. Břetislava Dejdara. Má prohloubit poznání Ruska, největší slovanské země, a to pokud jde o současnost, ale také o její nedávnou minulost. Poznání, které bylo a je nevalné vzdor dřívějším zformalizovaným i díky dnešním zdeformovaným propagandistickým snahám. Rovněž má čtenářovu pozornost navést na svým způsobem analogický vývoj, na vývojovou paralelnost v zemích Střední a Jihovýchodní Evropy, zejména etnicky příbuzných. Snahou editora bylo přinést z obrovského množství alespoň stručný výtah ze všech oblastí života Ruska od duchovních po materiální. Jsou zde proto zastoupeny články a eseje o náboženství, historických i současných společenských poměrech, o politice, hospodářství, financích atd., samozřejmě vždy doplněné o nezbytný dějinný protipól neoddelitelné dvojice judaismu a zednářství, této dávné Nemesis Ruska i všech ostatních nežidovských národů a zvláště křesťanských.

Důležité je aspoň zhruba naznačit, že poměry v nynějším ruském prostředí jsou složité natolik, abychom bez nadsázky konstatovali záměrnou jednostrannost i odbornou nedostatečnost našich sdělovacích prostředků v analýze událostí, tendencí či osobností na ruské politické i kulturní scéně. Extrémně kosmopolitní orientace opačným (tedy západním) směrem je sice pochopitelná jako střemhlavá reakce na předchozí internacionalistickou (tj. východní, nikoli však slovanskou) orientaci – ale osudově chybná!

Předkládaný soubor chce ukázat, že Rusko přestalo být nějakým marxistickým papírovým tygrem, resp. medvědem, že je také Ruskem uvědoměle ruským, uvědoměle slovanským, popřípadě uvědoměle pravoslavným, prostě nacionálním. Že je i obrovitým eurasijským kontinentem. Bylo by však osudné to nevidět. Češi obzvlášť mají mnoho důvodů nebýt geopolitickými slepci.

A pokud jde o Ameriku, jsou dvě. Ta běžná, „americká“, a druhá – sionistická. Ve Státech jsou ve skutečnosti pouze tyto dva státy. Celou sovětologii svěřili do péče emigrantům, hlavně Židům s trockistickou úchylnou. Tihle pánové učí Američany, vysvětlují jim, co to jsou Rusové. Přitom tito sovětologové Rusy nenávidí, plijí Rusům v Rusku do tváře a pak s ďábelským šklebem prchají do USA. Ještě si někteří vzpomínáme, jak kongresmani odměnili frenetickým potleskem V. Havla za radu, aby podpořili Gorbačova.

Bývalý gensek a pozdější prezident je ničitelem, jenž se svými epigony dovedl Rusko a ostatní republiky k nacionální katastrofě a uvedl je do ponižující závislosti na cizině. Byla mimořádně poškozena i obranyschopnost SSSR: jednostranné odzbrojení země a realizace opatření ke kontrole sovětského jaderného potenciálu ze strany USA. Za přímé Gorbačovovy účasti byly zlikvidovány dvě sovětské jaderné střelnice v Semipalatinsku a na Nové Zemi. Zároveň byly zastaveny vědecké výzkumy v oblasti jaderné energie, nezbytné pro řešení problematiky ničení radioaktivních odpadů, zkonstruování jaderných zbraní třetí generace – čímž se usilovně zabývají v USA. Byla také pozastavena modernizace technologií.

Přípravy probíhaly již dávno. Podle smlouvy o likvidaci raket středního a krátkého doletu (RSMD) z roku 1987 sovětská strana začala jednostranně ničit svůj nejnovější raketojaderný potenciál. Přitom americká strana „ničila“ rakety „neexistující“, kdežto SSSR rakety reálné. Gorbačov bez výhrad akceptoval ryze propagandistickou reaganovskou nulovou variantu. Co však nebylo možné ještě za Andropova, bylo uskutečněno v éře gorbačovštiny.

Ani USA, ani Čína, ani Anglie s Francií nic podobného ze své strany nepodnikly, zato tehdejší sovětskou iniciativu pochválily jako cosi samozřejmého.

Z podnětu Gorbačova byl sovětský de facto kontinentální šelf Beringova moře předán do jurisdikce USA. Jde o oblast s bohatými zdroji ropy a plynu. Gorbačovově pozornosti neušla ani sovětská věda, zejména obranná. Byly fakticky zrušeny celé směry v ní, hlavně ty, které měly své přednosti před Západem. Zlatý fond sovětské vědy začal unikat do anonymních a kooperativních podniků. Náprava tohoto postupu potrvá snad celá desetiletí a dohnat někoho bude pořádně problematické.

Jedním z popředních výsledků gorbačovštiny se stala legalizace miliardového mafiánského kapitálu, kterému bylo umožněno převádět nehotovostní peníze na hotovost, čímž inflace v zemi nabyla katastrofálních rozměrů. Jako houby po dešti vznikaly kluby miliardářů a sionisticky kontrolovaný tisk s televizí začal z defraudantů a gangsterů dělat spasitele vlasti. Nakonec byl zrušen monopol zahraničního obchodu, což v podmínkách legalizovaného vnitřního oběhu dolaru a všeobecného deficitu zplodilo únik zboží do ciziny a dovršilo tak rozpad spotřebitelského trhu a financí.

Faktem postsovětského života se staly nezákonné vojenské formace, získávající zbraně z centra. Střelba na ulicích je každodenním úkazem a třebaže skupiny banditů jsou celkem známy, žádná opatření se vůči nim nepodnikala a nepodnikají.

Pseudodemokratičtí teoretici vykládají Rusům o tom, že sám pojem vlast zastaral, že patří do necivilizované společnosti, a že prý slovo vlast podle nich jen tím víc zní nejapně v zemi, kterou lze nazvat „vlastí stalinských lágrů“.

Co tedy už dnes může vidět každý, kdo vidět chce – z pohledu židovské elity je vlastenectví nežidovských národů nejhorším zločinem proti sionismu!

B. Dejdar

K JUDAISMU V RUSKU

Židovská komunita v Rusku má své dlouhodobé dějiny. Existovala tu sice jako uzavřená náboženská sekta, nicméně měla značný vliv na hospodářský a politický vývoj celé země. Aktivně se projevovala v obchodování, řemeslech, pachtu statkářského jmění, vůbec v nájemných operacích, v krčmářství a noclehářství, v žurnalistice atp. Do měšců a pokladen kahalů (židovská společenství zejména v západních oblastech ruského impéria) přšely peníze nejen sedláků a místní katolické šlechty, magnátů i mnišských řádů. Židovské kahaly si zmonopolizovaly peněžnictví a zúročovaly kapitálovou akumulaci těch, kdo jinak vyzývali ke křesťanské zbožnosti a komu římská kapitula zakazovala lichvářství. Když polská královská vláda rozhodla likvidovat kahaly v 2. pol. 18. století, vyšlo najevo, že rozhodnutí nelze realizovat. U kahalů byly totiž ohromně zavázány katolické řády donucené chránit Židy před vyhnáním z obav, aby nebyl ztracen obíhající kapitál. Kreditory pinského kahalalu byli rektori jezuitských kolejí v Pinsku a Něsviži, guardián pinských františkánů, převor pinských dominikánů, představení karolinských bernardýnů i pinských karmelitánů. Vilenský kahal dlužil jen jezuitům až 380 000 zlotých.

Bílá Rus se stala pro Židy v ruském impériu tzv. zónou povoleného pobytu (rusky: čerta osedlosti), svého druhu nacionálním usazovákem Židovstva. Zdrojem židovského kapitálu byla výroba kořalek. V řadě gubernií bylo v židovských rukou téměř 100 % kořalečnictví.

V zónách povoleného pobytu působily všechny základní židovské politické strany – od klerikálních po socialistické; a byly napojeny na ostatní strany všeruské. Židé později pronikli do sociálně demokratických, pak komunistických stranických struktur. Ve 20.-30. letech hráli významnou roli ve vedení komunistických stran sovětských republik, zejména slovanských.

Židovské občiny se na území sovětských republik tradičně řídily právem, etikou a morálkou talmudu a podle něho organizovaly svůj vnitřní život i vztah k jinověrcům (gójům). Dnes Židé obrozují své občinné struktury, politické strany, kluby a náboženská učiliště. Mnozí z těch, kdož odcházejí na Západ, se jistě vrátí. Ale jako prostředníci, manažeři a experti zahraničních firem nebo jako spolumajitelé nesovětských resp. neruských podniků. Jestliže dříve kominterna poskytovala židovským dělníkům a intelektuálům vedoucí postavení v rozdmýchávání světové revoluce, dnes za éry Gorbačova-Jelcina je židovským kapitalistům, bankéřům a ekonomům svěřováno klíčové komandování návratem do lůna trhu. Zdánlivě kontroverzní tandem Jelcina (a Gorbačova) je podpírán odiózní trojkou brežněvovsko-andropovské nomenklatury A. Jakovlev, E. Ševardnadze, A. Volskij & co. (židovských) ekonomů jako Bunič, Zaslavská aj. Kominternu Stalin zrušil v roce 1943. Předtím během 30. let odstranil židovské špičky ve vůdcovské nomenklatuře: Trockého-Bronštejna, Kameněva-Rozenfelda, Zinověva-Apfelbauma, v armádě pak skupinu kolem Tuchačevského (Jakir, Uborevič, Kork, Ejdeman, Feldman, Putna), Genricha Jagodu

v NKVD a další. Po válce inicioval tažení proti židovskému kosmopolitismu, hlavně v umění a literatuře, a také případ židovských lékařů.

V současnosti se děti a vnuci zjevných i tajných katanů ruského národa mstí nebožtíkovi Stalinovi ani ne tak za jeho ukrutnosti, jako za trest, který jeho jménem stihl velký počet těchto katanů.

Extremisté deklarují: Heslo „Všechna moc sovětům“ zní jako zločin ... Liberalismus, humanismus, komunismus, demokracie – to jsou zbraně, kterými se judaismus pokouší narušit a zhanobit árijský svět a sráží Árijce na svou úroveň... Tajnou moc, snažící se uchvátit celý svět, moc vypěstovavší krvavého upíra Lenina a otevřeně legalizovanou v OSN posuzujeme jako mezinárodní zednářství ve službách judaismu... Generalissimus Stalin je prvním člověkem, jenž zlomil páteř leninské gardě, první pozvedl meč proti beznárodnímu kosmopolitismu, tj. sionismu – a jeho boj se sionismem pokračuje na celém světě, pokračuje podnes.

Židovské občiny v obchodu i zprostředkovatelské praxi vždy usilovaly o monopol na lokálním trhu. Nyní se hledí zmonopolizovat mezinárodní ekonomické a kulturní styky bývalého Sovětského svazu. Kupříkladu Oppenheimerové získali monopol v obrábění a prodeji ruských diamantů.

Ruská vláda a pravoslavné kupectvo nebylo spokojeno s tím, že ruský stát, který se za mnoha lidských obětí od Ivana IV. (Hrozného) probíjel k Baltu a Černému moři, uvízl v dlužích u cizozemců, přičemž smetanu z baltických a černomořských komerčních transakcí sbírali židovští agenti. Ti skupovali v západních guberniích a pak realizovali zemědělské suroviny, reprezentující hlavní ruský export. Situaci se pokusil změnit P. Stolypin (tj. odebrat obchod s obilím židovským podnikatelům a omezit úvěrování soukromých židovských bank u státní banky). Dal se však vyprovokovat v tzv. Bejlisově aféře (obdoba hilsneriády) a byl nato zastřelen Židem Mordkou Bagrovem. Aféra byla zneužita k protiruským akcím. Ty umožnily, že při emigraci měli režim nejvyšších výhod, tj. nevztahovalo se na ně antiemigrační zákonodárství. V současné Itálii a USA židovské organizace již vytvořily speciální advokátní služby, nápomocné Židům-emigrantům z SSSR (Ruska) při shromažďování a systematizování materiálů obviňujících SSSR z pronásledování Židů. Četní židovští emigranti získávají v USA status politického běžence a podporu ve výši několika tisíc dolarů.

V čele běloruských chasidů stála dynastie Šnejersonů (založil ji R. Šnejer-Zalman, nar. 1747). Šnejersonové hráli důležitou úlohu v mobilizaci prostředků běloruského Židovstva proti Napoleonovi z obavy, že umožní aplikovat usnesení pařížského synedria o reformě judaismu, tzn. nového talmudu pro zónu povoleného pobytu. Aktivně se účastnili vypracování školské politiky ruské vlády pro židovskou mládež (ve zvláštní rabínské komisi).

Baron Ginzburg a jeho syn, kteří nahromadili kapitál při obchodování s vínem a kořalkou v běloruské zóně, byli spřízněni s Rothschildy a mnohými jinými bankéřskými domy v Evropě. Ginzburgové předsedali Společnosti pro šíření osvěty mezi Židy v Rusku, ruským filiálkám Celosvětového svazu Izraelitů a Židovské kolonizační společnosti. Podporovali rozvoj úvěrových akcio-

vých bank, financovali výstavbu železnic a investovali do těžby zlata na Urale, Altaji a Leně. V sejfech bankovních domů Ginzburgů byly uloženy ohromné kapitály soukromých osob, především petěrburské aristokracie. Ginzburgové se pohybovali u carského dvora, spravovali finance vévodů hessenských, mj. Hessenského velkovévody, z jehož rodu pocházely manželky Alexandra II., Nikolaje II. a carova strýce velkoknížete Sergeje Alexandroviče.

Série studií A. Cipka (*Prameny stalinismu, Jsou naše zásady dobré?, Kdyby zvítězil Trockij...*) stanoví příčinu ruského neštěstí: marxismus, to, co nacisté ocejovali jako židobolševismus. V. Jerochin konstatuje: výnos rady lidových komisařů o antisemitismu z 25. července 1918 se stal právním podkladem pro genocidu východoslovanských národů (ruských Slovanů).

Mnoho Židů záměrně ničilo Rusko – od Trockého až po Sverdlova (katana kozáctva), Kameněva, Zinověva, Jakovleva-Epštejna (strůjce divokého hladu na Ukrajině 1933) po Jagodu, kupa Židů běsnila na vedoucích postech v NKVD (GPU), na stavbě Bělomorkanalu, Na Bílé Rusi, kolem Tuchačevského v armádě, v svitě vedle Mechlise temně vynikal nedávno zemřelý Kaganovič... Kyjevské jatky, uspořádané židovskými čekisty v roce 1919, popisuje A. Vinogradov v článku *Jatky* (1990); vyznamenávala se tam Eda Švarcová, bývalá herečka židovského divadla, pak prostitutka a nakonec zdivočelá katyně... Krvavou účast Židů v občanské válce na Rusi (jmenný seznam) dokládá výňatek z knihy Árona Abramoviče, vydané v Izraeli („*Molodaja gvardija*“ 11/1990). Řadu vysoce postavených židovských krvežízniců Stalin postavil ke zdi, nemálo „padlých andělů-partajních ničemů“ poslal do lágrů (pozoruhodně o tom píše monarchista O. Volkov v knize *Pohroužení do tmy*; nikdo z vězňů padlé panáky nelitoval).

Byť fiktivní, avšak charakteristický je rozkaz vylepovaný za občanské války bělogvardějci s podpisem Lejby Bronštejna-Trockého, předsedy revvojensovětu:¹

„V období rozprodeje mně cizího a mnou nenáviděného Ruska jsem z vůle kronšadských námořníků-chuligánů a s pomocí Němců dosáhl nejvyšší moci: vládnu nad zbytkem Ruska pro strach a na smrt sobě, k hoři všech, kdo Rusko milují. Naše věc je beznadějná i na frontách, jejichž počet ani neznám; jenom vidím, jak se hranice mého carství scvrkávají; pouze rok minul a já ztratil bohatou Sibiř, Turkeistán, celá Permská oblast bude za pár týdnů ztracena, Ukrajina nás nechce uznat, Rigu jsme pozbyli, odpadá Pskov a brzy nezbude ani Petrohrad... My Rusko nelitujeme, a proto jako dřív, soudruzí, pokračujte v loupení, zbídačování rolnictva, ničení průmyslu, v násilí, řádění, zvěrstvech a podvodech...“

Generál A. I. Děnikin, vůdce Osvobozovacího bílého hnutí a spolubojovník L. G. Kornilova, prorokoval: „Za hranicemi Ruské země už poklepávají hrobaři motykami a cení zuby šakalové v očekávání jejího konce. Ale nedočkají se! Z krve, špíny a chudoby povstane ruský národ silný a rozumný.“

---

¹ Revoluční vojenský sověť; pozn. překl.

Ruští internacionalističtí komunisté se sami v roce 1991 zlikvidovali jako organizace-strana. Ke slovu by se měli v Rusku konečně dostat Rusové, uvědomějí ruští Slované.

V. Prussakov

„INTERNACIONÁLKA TO ZAŘÍDILA...“

Před více než sto lety velký Dostojevskij prozíravě poznamenal: „Internacionálka zařídila, aby v Rusku začala revoluce. A začne...“ Nikdo nepřihlédl k jeho pochmurnému proroctví, vyjma několika „zarytých reakcionářů“. V té době bylo módní „chodit mezi lid“ a mít v lásce „utlačované cizozemce“.² Domnívám se, že kdyby zlý úděl obdařil Fjodora Michajloviče životem v našich bolestně neveselých dnech, najisto by řekl: „Internacionálka zařídila, aby se skoncovalo s komunismem (odsloužil si své!) a začalo s perestrojkou...“

V roce 1917, jak napsal V. V. Rozanov, Rusové „dosnívali Oblomovův sen“. Na konci 80. let a začátkem let 90., zkonstatuje historik budoucí, z Oblomovova zůstaly jen trosky, ale hloupých Ivanů, těch bylo pořád dost! Pořád vodku pili a roztírali si opile slzičky po obličeji s naříkáním na „kočovní demokraty“, kteří drze oslavovali svůj odporný svátek ve svatyni jim nepatřící.³ „Internacionála“ triumfovala nad „lidským stádem“ a žila v předtuše dlouho očekávané a pečlivě připravované chvíle, kdy jeden z největších a nejpokornějších národů spáchá sebevraždu ve jménu „demokracie a všelidských hodnot“...

V Rusku i na Západě mnozí rozhodně nehloupí lidé jenom krčili rameny a nestačili se divit v nepochopení toho, co potkalo mohutný stát, který se jim rozsypal před očima jako domek z karet. Řeči o krajní ekonomické zaostalosti SSSR, jež donutila vůdce KSSS pustit se do čachrů pod názvem „perestrojka“, byly podle mínění odborníků vypočítány na nezkušené a příliš důvěřivé šosáky. Například J. K. Galbraith, významný americký ekonom, v roce 1984 napsal: „Sovětská ekonomika za poslední léta udělala velký pokrok.“ (*New York Magazine*.) S ním souhlasila řada profesorů-sovětologů (z Kolumbijské univerzity, Massachusettského technologického institutu). *Foreign Affairs* (1982-83): „Sovětský svaz nebude strádat od krize ani v tomto, ani v následujícím desetiletí, neboť za jeho existující politické a sociální stability je možné vypořádat se s jakýmikoli obtížemi... Sovětští občané, dělníci, rolníci a intelektuálové, si v brežněvovském období již zvykli na trvalý vzestup svého hmotného zabezpečení...“ *Economic Problems* (1989): „Dnes je SSSR zemí, jejíž ekonomické úspěchy jsou srovnatelné s úspěchy Spojených států.“ Ale co profesori-sovětologové, jestliže se samo vševědoucí CIA v jednom ze svých

---

² Tj. Židy; pozn. překl.

³ Narážka na židovský rej, zorganizovaný svého času v pravoslavném moskevském Kremlu; pozn. překl.

výkazů za rok 1987 podivilo, že „změny v SSSR se nedají objasnit ekonomickými potížemi“.

Skutečnou příčinu zvláštního „zmizení“ SSSR, které následovalo po sedmi-letém masovém šílenství, nutno očividně hledat v **internacionální povaze hnutí, jež tento stát vytvořilo**. Je načase povědět, že „ruský“ komunismus byl od samého počátku prapouhou odnoží zcela určitého globálního plánu s jedním cílem: **sjednocené společenství národů vedené jednou světovou vládou**. Právě proto – a nikoli kvůli „vítězství socialismu“ nebo čehosi jiného – skupina mezinárodních agentů ještě v roce 1917 byla predisponována do Ruska. Stál před nimi úkol rozvrátit nejmocnější a nejkonzervativnější impérium, které bylo na překážku triumfu „internacionálky“ už faktem své existence.

Podlý Západ, který se licoměrně dál označoval za křesťanský, bez okolků neviděl útlak a zvěrstva bolševiků jím vypiplaných a všelijak se pokoušel ospravedlnit „velký experiment“ prováděný na miliónech ruských lidí. To byl ten **pravý holocaust**, který unikl pozornosti pokrokových humanistů. (Ke svým by takový vztah nestrpěli!) Nyní zase západní tisk neustále píše o „strašných experimentech nacistického doktora Mengeleho“, zatímco se nikdo nedokáže zmínit, že v mnohem a mnohem obludnějších rozměrech „pracoval“ Lejba Bronštejn-Trockij. Ten budil „nefalšované nadšení“ všech „pokrokových“ kruhů Evropy i Ameriky.

Obrovské ruské impérium zaujímalo důležitou strategickou pozici a s jeho dvousetmilionovým obyvatelstvem, jehož tři čtvrtiny tvořili Slované vyznávající stejnou víru, bylo nedílným celkem. Mimochodem po dlouhá léta se Rakusané a Němci pokoušeli rozštěpit tento celek tím, že prohlašovali Malorusko (Ukrajinu) za etnikum, potřebující vlastní stát. Sotva však by se nepřátelům ruské jednoty podařilo dosáhnout svého v separatistickém snažení, kdyby nebylo té nejhnusnější a zrádcovské činnosti konané pod egidou internacionálního hnutí. Bolševici, kteří jakoby darovali práva menšinám, spěšně nařezali nezávislé sovětské republiky. V důsledku toho, jak neobyčejně přesně a spravedlivě psal ruský emigrant skrytý pod pseudonymem Alexander White (a psal to před více než 30 lety!): „Dnes Ukrajinec, ať chce nebo nechce, nemůže nazývat svou vlast Ruskem a Bělorus či Kavkazan již není synem Ruské⁴ vlasti, je leda členem ‚sebeurčené menšiny‘...“

Rusko bylo vybráno za první oběť internacionálně řízené revoluce vůbec ne proto, že bylo potenciálním soupeřem Anglie, Francie a Ameriky, ale proto, že **monarchistické Rusko stálo v cestě příští světové vládě**.

Kdyby Západ v letech 1917-20 skutečně chtěl „obnovit pořádek a zákonost“, bývalé spojence Ruska by skoncování s „hydrou komunismu“ nic nestálo. To však nikterak nezapadalo do plánů světové demokracie. Jakési podivné ustrnutí zachvátilo tehdejší obhájce „lidských práv“ (ostatně tehdy se ještě nemohli odvážit otevřeně demonstrovat svou zednářskou podstatu, a postaru se nazývali obhájci civilizace a křesťanských hodnot). Předsmrtné steny se nesly z Ruska, ale nikdo se nezachvěl, nehnul prstem na pomoc. A nadto se dost brzy

---

⁴ „Rossijské“, což není identické slovu „ruskij“; pozn. překl.

začaly rozléhat hlasy na podporu bolševiků. Tak se noviny *American Hebrew* v roce 1920 nezastyděly vyhlásit na celý svět, že „**ideály komunismu odpovídají nejvyšším cílům judaismu**“. Je nasnadě, že při podobných prohlášeních protestovat proti neslýchaným lotrovstvím „ruské“ revoluce mohli jen „vyložení reakcionáři, kteří utrpěli drtivou porážku v bitvě za pravdu a byli zbaveni nesmírných bohatství, získaných nejnelidštějším vykořisťováním“ (židovské noviny *Vorwärts*, New York, 1921). Poté se, jak známo, v něčí kudrnaté hlavě zrodilo heslo „Ruce pryč od Sovětů“ – a nenásledovat ho se považovalo za příznak špatného tónu, děsné zaostalosti a samosebou antisemitismu.

Zarudlý elán „svobodného“ Západu vytrval až do roku 1937, kdy Stalin se svým programem budování socialismu v jedné zemi započal sveřepě čistit internacionální agenturu, která se v letech 1917-20 dostavila do Ruska do čela revoluce. Tato čistka v žádném ohledu nesnese srovnání se zvěrstvy židovských vůdců Sverdlova, Trockého, Zinověva, Kameněva atd., ale západní humanisté hned procitli a zoufale zaúpěli – nedotýkat se našich!

V letech 1941-45 se sovětské vedení (vědomě či nevědomky) poctivě vypořádalo se svěřeným úkolem a v mnohém posloužilo internacionálním cílům.

Avšak po válce Stalin, jenž se výborně zorientoval v situaci a ještě koncem 30. let pochopil, že nemůže být ani řeči o nějaké samostatnosti, kdyby prodléval v objetí světové demokratické chobotnice, – učinil smělý pokus osvobodit se a vést zemi ruskou cestou. Jinými slovy řečeno, ukázal celému světu, že nehodlá dál „tahat kaštany z ohně“ pro anonymní internacionální hnutí. Víme, že Stalin zaplatil vlastním životem za snahu o nezávislost. Nehledě na pomluvy ze všech stran, „strýček Joe“ dokázal cosi udělat, proto právě ho tak zuřivě nenávidí různorodá demokraticko humanistická pakáž! Po Stalinově smrti vznikala dojem, že ruský nacionalismus zdolal pouta „internacionálky“ a má dobré šance učinit ze SSSR div ne jediný samostatný stát na světě.

Válečnický zaútočit v jaderné epoše na Sovětský svaz, mohutnou velmoc, jejíž základy byly položeny samými internacionalisty – to je záměr velice nebezpečný a pochybený. Proto důstojní dědici těch, kdož kdysi jako první mávali rudými vlajkami, změnili tvářnost a jméno a inscenovali nečekanou smrt vlastního dítko. (*Velký propad* – tak ještě před více než čtyřmi roky nazval své dílo zednářský odkojenec a zapřísáhlý rusofob Z. Brzezinski, s jistotou předbíhající události.) Ale samo Rusko „architekti“ a jejich pomahači přirozeně nijak nemohou nechat na pokoji: bez něho nelze dorazit k zaslíbenému cíli – k světovému panství. Ne náhodou pád komunismu (už dávno existujícího jen nominálně) shodně splynul s Bushovým vyhlášením „nového světového pořádku“.

Amerika vzala na sebe úlohu země, povoláné instalovat světovou vládu pomocí definitivního vítězství demokracie nad komunismem. Cirkus a nic jiného, neboť za oběma „progresívními proudy“ jsou vidět stejné fyziognomie: „kudrnatí koumalci, koumaví kudrnáčci, kdo se v nich, u čerta, vyzná!“

Žijeme ve století triumfu judaistických ideálů a nepozorovat to, znamená podobat se pštrosovi, ukřívajícímu hlavu do písku. „Komunismus“, „socialis-

mus“, „kapitalismus“ jsou pustá a nevýznamná slova určená těm, koho talmud nazývá „lidským stádem“. **Nevidět to na konci 20. století, tot' opravdová vlčí mlha. Stín Antikrista, jednotné světové vlády, již dostává zcela patrné obrysy.** Netřeba se však dávat klamat a okouzlovat obratnými demokratickými sirénami-ochechulemi: světová vláda se jistě promění ve všepotírající nadvládu, v nejkrutější tyranii lidské historie.

Vzdor strašnému kolapsu ruské státnosti a bez obav, že vyvolám úsměšek na rtech koumalů celého světa, dovolím si tvrdit: poslední nadějí lidstva na svobodu a nezávislost je ruský národ. Jestli duch ruského národa není zlomen definitivně, jestli se Rusové dokázali udržet po nejkrutějším a nejkrvavějším experimentu, jestli se zachoval aspoň stín tradic, víry a nacionálních rysů, pak jde o jediný národ na světě, který zná skutečnou cenu „internacionálky“ a je schopen postavit se jejím plánům na světové panství.

T. Dičev – A. Kutuzov

SIONISMUS = FAŠISMUS

Copak sionismus může být postaven do jedné řady s tak strašným jevem, jakým je fašismus?

Ano, jsou to jevy stejného typu. **Sionismus je vysoce reakční sociálně nacionalistická, šovinistická politika a ideologie na obranu židovské elity.** Vznikl koncem 19. století a od samého počátku si vytyčil za cíl vytvoření židovského státu cestou kolonizace Palestiny, sjednocení všech Židů nezávisle na jejich světovém názoru, sociálním postavení, místě pobytu a činnosti, cestou zastřené psychocidy a genocidy ve vztahu k jiným národům a národnostem.

V bývalém SSSR (a nynějším SNS) se otevřeně konají sjezdy sionistů. Do arény politického boje vstoupily sionistickofašistické organizace jako Svaz sionistů („SS“), Irgun, Bejtar (filiálka B' nai B' rith) a jiné. Pohybují se tu volně – Rusko se stalo obdobou území Palestiny okupovaných mezi arabským obyvatelstvem.

Vrchol úspěchu sionistickozednářského spiknutí spočívá v tom, že spiklenci mají bohaté zkušenosti z přesvědčování lidstva, že takové spiknutí neexistuje. Shrneme-li některé doklady získané v B' nai B' rith ještě v 80. letech, plány Sionu na nejbližší období směřují k těmto perspektivám: destabilizovat politiku a ekonomiku, zavést disproporce do rozvoje národního hospodářství, obsadit, zmonopolizovat klíčové politické a ekonomické pozice, ideologické sféry a „výnosná místa“, stvořit duté autority a aureolu své důležitosti na obsazených pozicích, obklopit se gojskými idioty nebo darebáky, mj. i kvůli kontrastu na jejich pozadí, opanovat administrativní posty na všech úrovních, podporovat odklon izraelitů od fyzické práce a monopolizaci celého spektra vzdělávání a duchovního života gójského státu, aby vznikl dojem, že gojové bez židovského impulsu nejsou nic, zbavovat góje nacionálních památek a jiných výtvorů a postupně je vyměňovat za památky „naše“...

Taková politika se v SSSR vedla odedávna. Výsledky zápasu Židů o vedoucí místa v stranických a sovětských orgánech jsou dobře vidět, připomeneme-li si složení první sovětské vlády: ve vojenském komisariátu z 43 pracovníků byli 34 Židé, v komisariátu zahraničí z 22 – celých 13, v komisariátu financí z 30 – 24, v komisariátu vnitra Židy bylo všech 12 členů.

V letech 1934-39 byl poměr Židů a osob jiných národností tento: stranický ÚV (VKS/b) 61 – 17, rada lidových komisařů 115 – 18, komisariát zahraničí 106 – 17, Gosplan (Státní plánovací výbor) 12 – 3, předsednictvo VCIK (Všeruský ústřední výkonný výbor; fungoval do r. 1936) 7 – 3, OGPU (sjednocená státní politická správa; fungovala do r. 1934); 53 – 6, politická správa Rudé armády 50 – 1, správa kulturně osvětové práce, prokuratura, redaktoři ústředních novin – všechno samí Židé.

Stačí uslyšet příjmení sionistů, kteří organizovali skutečnou genocidu Slovanů: vedoucí činitel NKVD (lidový komisariát vnitra) – Genrich Jagoda (tj. Geršel Ieguda), náčelník Hlavní správy táborů a deportačních osad – Berman, jeho zástupce – Rappoport, náčelník Hlavní vězeňské správy – Apeter atd. atp.

Kolik Rusů spolu s Ukrajinci a Bělorusy zlikvidovali zednářskosionističtí internacionalisté, co obnášela totální genocida východoslovanských národů jimi organizovaná? Tak prosím – přibližné součty. Tambovské, voroněžské, jiné rolnictvo, veškeré kozáctvo od roku 1917 do r. 1923: 30 milionů. Možná i víc. Zvěrstva to byla nepopsatelná. Na příkaz Peterse stříleli každého nad 18 let. Podobně i v jiných guberniích. Země byla zaplavena bezprizorníky, tj. ruskými dětmi. Ne náhodou se bojem s nimi zabývala VČK.⁵ Složení kolegia VČK je známo: Dzeržinskij, Peters, Knejfis, Cejtlin, Kronberg, Bljumkin, Gelperštejn, Janson atd. Když byly likvidovány kozácké vesnice a osady, děti byly zakopávány do země zaživa.

Rudý teror ve městech v letech 1917-23: akademici, profesori, spisovatelé, umělci, hudebníci – 460 tisíc, učitelé a studenti – 470 tisíc, policisté a četníci (ty začali hubit od února 1917) – 440 tisíc, úředníci, důstojníci, továrníci, řemeslníci – 980 tisíc, dělníci 1 milion 600 tisíc.

Druhá vlna čekistického teroru (1923-30) – 2 miliony.

Třetí vlna (1933-37) – 2 miliony 600 tisíc.

Druhý uměle vyvolaný hlad na venkově (1930-33) – 17 milionů.

Zabití „kulací“ – 11 milionů 750 tisíc lidí.

Vzdor legendě, šířené „neruskými historiky“ teror po roce 1937 nezesílil, ale zeslábl. Mnohé desítky milionů obětí předstalinského období tito „historici“ jako kuličky na počítadle mazaně přehazují do stalinského období. Obzvlášť nenávidí rok 1937, kdy mašinérie teroru kosila samotné „neruské nacionalisty“.

Pokud jde o sionistické památky a šíření sionistických symbolů, tento bod byl plněn perfektně. Například četné pomníky Sverdlova a Dzeržinského... A názvy měst, ulic, tříd na počest vražedníků! V Minsku měli ulice Sverdlova, Urického, Volodarského... Kdo je to Volodarskij? Jeho vlastní jméno je Mojsej Golštejn. Do patnácti let žil v Charkově, kde jeho otec stál v čele sionistické

---

⁵ Všeruská mimořádná komise pro boj s kontrarevolucí; pozn. překl.

organizace. V (soc. dem.) straně Volodarskij před revolucí byl všeho všudy jen 6 měsíců. Předtím žil v zahraničí. Po revoluci byl komisařem pro tisk, propagandu a agitaci v Petrohradě, kde vynaložil velké úsilí na genocidu Slovanů. Něco obdobného najdeme v životopise jiného vrahouna – Mojseje Urického... Sverdlov je učiněný kat a vrah. Mimochodem jeho synovec Averbach, řídící Ruskou asociaci proletářských spisovatelů, napsal v *Pravdě* 1. ledna 1925: „Musíme odstranit oplzlosti, mystiku a ruské nacionální hledisko... Rusko? Zhnilo? Zdechlo? Nu což, budiž mu věčná paměť!“

V současnosti se Židé pomocí jakýchkoli prostředků zakopávají v tvůrčích svazech, kulturních a zdravotnických zařízeních, ve spojích, v rozhlase, v televizi, v orgánech tisku, bankách a ústředních institucích. Ocitnou-li se ve vedoucích funkcích, jiné národnosti se těžce prosazují, nesnadno mohou publikovat potřebný materiál, vydat knihu, uplatnit se na výstavách atp.

Chcete konkretizovat? Nuže, sionisté se pokoušeli vnutit svou „nevěstu“ známému sochaři Jevgeniji Vučetičovi. Když se postavil na odpor, začali ho šikanovat až po novinářské zlehčování jeho stalingradského ansámblu, jehož byl autorem. Dlouhou dobu nebyl uznáván talentovaný běloruský malíř Michail Savickij jen proto, že na jednom ze svých obrazů z cyklu Cífy na srdci pravdivě ukázal skutečnou tvář zajatých Židů.

Používaly se i jiné formy morálního teroru. Například nekonečné telefonáty a vyhrožování neznámých osob, nezakryté vyděračství. Něco takového se praktikovalo proti novináři, jenž se opovážil dát interview doktoru historických věd A. Z. Romaněnkovi, zabývajícimu se problematikou sionismu.

Není divu. V současné době publikace proti sionismu v Rusku i ve východoevropských zemích téměř úplně ustaly. S těmi, kdo se pokoušejí narušit informační vakuum v tomto směru, sionisté nejednají v rukavičkách. Na infarkt, vyvolaný cílevědomým a surovým morálním terorem, zemřel V. J. Begun z Minska. Jako oběť rituální vraždy padl také vědecký pracovník Filozofického institutu J. S. Jevsejev. Hanebná lež je šířena proti V. N. Jemeljanovi a A. Z. Romaněnkovi, odborníkům na zednářství...

S. Naumov

TAJEMSTVÍ SMRTI ALEXANDRA III.

Za panování hosudara imperátora Alexandra III., jak známo, Rusko nastoupilo svébytnou slovanskoruskou cestu vývoje. To vyvolalo lítou nenávisť vůči carovi ze strany bankéřských spekulantů, lichvářů, faktorů-překupníků, krčmářů a rabínů. Očividně proto byl také Alexandr III. rusofobskou komunistickou „historiografií“ vyhlášen nijak ne víc, ne míň než za „prvního ruského fašistu“. Ještě v roce 1918 byl na osobní Leninův pokyn v Moskvě stržen pomník Alexandra III. u chrámu Krista Spasitele... Ne náhodou se negativní vztah k imperátorovi a jeho epoše konzervuje i v současných „demokratických“ publikacích.

Alexandr III. byl vynikajícím znalcem ruských starožitností, zejména ikonografie. Účinně se účastnil činnosti Ruské historické společnosti jako její čestný předseda. Láska ke studiu ruských dějin ovlivnila formování hluboce nacionálního charakteru imperátorova světového názoru. Jeho ideály byly blízké slavjanofilství: neustále usiloval o probuzení nacionálního sebeuvědomění v ruské společnosti. Alexandr III. jako panovník přímo a pevně deklaroval: „Rusko je naším jménem, které jsme získali svou mnohasetletou prací, prací svatých služebníků Ruska, ruských carů a ruského národa.“ Prostřednictvím politiky Alexandra III. se v ruských lidech začalo upevňovat vědomí toho, že ruský národ je v Rusku hospodářem, že blaho a čest Ruska spočívá v jeho odpovědnosti, že Rusko není nějakým kosmopolitickým konglomerátem, ale nacionálním ruským státem.

Mezinárodní autorita velkého ruského imperátora byla mimořádně vysoká. Alexandr III. dostal od současníků čestný přídomek mírotvorce. Za jeho panování Rusko nebylo zataženo do žádné krvavé války, ačkoli vedlo aktivní zahraniční politiku, včetně vztahů k Afghánistánu (právě tehdy byla k ruskému impériu na jihu připojena Kuška; celkem se ruské impérium v té době zvětšilo téměř o 430 čtverečních kilometrů).

Náhlá smrt cara-mírotvorce 20. října (1. listopadu podle gregoriánského kalendáře) 1894 na Krymu vyvolala četné pověsti, že byl otráven. Jak uvidíme, pro pověsti byly vážné důvody. První rada ruského ministerstva zahraničí hrabě Vladimír Lamzdorf si zaznamenal ve svém deníku velice pozoruhodný fakt: „Mezi peticemi a dopisy došlými z ciziny a pak zaslanými na ministerstvo z Livadie nalézám tento svérázný dokument:

„V Paříži dne 4. října 1894. Ó, care, imperátore vši Rusi, samovládny panovníku milionů lidí, veškerá moc tvá ti nepřekáže, abys strádal jako nejobyčejnější smrtelník. Nejznamenitější světoví lékaři tě nevyhlásí z nemoci seslané na tebe Bohem jako trest za tvou krutost a jako upomenutí na to, že jsi jenom člověk podobný všem jiným lidem a že se musíš zamyslet nad utrpením způsobeným izraelitům Ruska. Vrať jim svobodu, vzpomeň si, že jsou lidmi podobnými tobě samému, a nepronásleduj rasu, proti níž nemůžeš mít žádné výtky. V tom je tvá spása! Necht' se s izraelity v Rusku zachází stejně jako s jinými tvými poddanými – a ty se uzdravíš! Jistý francouzský izraelita.“ (Lamzdorfov deník z let 1894-96; byl v Moskvě vydán r. 1991.)

V tomto poslání byl významný podpis „francouzský izraelita“. Jde o to, že v roce 1860 v Paříži zednář nejvyšších stupňů Isaac Adolph Crémieux založil Světový svaz izraelitů (Alliance Israélite Universelle) pod patronátem bankovního domu Rothschildů. Devízou tohoto svazu byla slova „Všichni izraelité jsou navzájem solidární“ a emblémem zeměkoule, nad níž jsou umístěny Mojžíšovy desky, vysvětlované jako symbol světového panství Izraele:

„A ty budeš poskytovat úvěry mnohým národům a sám úvěry brát nebudeš; a vládnout budeš mnohým národům, leč ony tobě vládnout nebudou.“

„A předá jejich cary do rukou tvých a ty vyhladíš jméno jejich z celého světa; a nikdo ti neodolá, pokavad je nevykořeníš.“

Od roku 1873 se započala činnost Světového svazu izraelitů (SSI) v Rusku. ÚV SSI zřídil na 40 svých místních výborů, které „vytvořily dvě pásma – levé pod dozorem dr. Bramberga, rabína v Königsbergu, a pravé pod dozorem rabína Zandenberga v Lignici“. Činnost zmocněnců SSI v Rusku měla konspirativní povahu, korespondence byla šifrována, používal se sympathetický inkoust.

Podél ruské hranice s Německem a Rakousko-Uherskem (od Memelu po Brody) izraelité vytvořili ze svých výborů souvislý řetěz speciálních tajných stanovišť. „Stanoviště zahrnují všechny cesty, sledují je a zajišťují si volný přechod hranic.“ Na izraelitské výbory pařížské vedení přeneslo ekonomické a politické funkce, spočívající ve využívání kontrabandu, v propagandě rusofobských nálad mezi židovským obyvatelstvem Ruska, v zapojování do spolupráce s SSI osob různého společenského postavení s využitím úsluh rabínů, jakož i „prostřednictvím materiální pomoci“ a „šíření osvěty“. ÚV SSI za tím účelem pravidelně přepravoval peněžní subvence do severních gubernií Ruska přes barona Gincburga a do jižních přes bankéře Berdaka, rodáka z Oděsy.

Legálním zastřešením Světového svazu izraelitů v ruském impériu byla tzv. Společnost pro šíření osvěty mezi Židy v Rusku s několika tisíci oficiálních členů v Moskvě, Sankt-Petěrburku a jiných městech. Později se členové této „osvětové“ společnosti (jako např. velice vlivný zednář A. Braudo) aktivně zúčastnili organizace únorového převratu 1917, v jehož důsledku „zazářily zachmuřené obličejy nočních spiklenců židovského Petěrburku – bylo možno otevřeně mluvit a konat“ (A. Braudo, *Črty a vzpomínky*, Paříž 1937).

O protiruské povaze činnosti SSI výmluvně svědčí tajný oběžník ÚV petrohradského oddělení SSI, nalezený v kapse velitele praporu 11. rudého střeleckého pluku Zundera, zabitého za bojů na estonské hranici v prosinci 1919. Překlad textu tohoto dokladu, poprvé publikovaného v estonských novinách *Postimeea* a *Teataja* 31. prosince 1919, zní:

„Tajné. Zástupcům mezinárodního svazu izraelitů.

Synové Izraele! Hodina našeho konečného vítězství je blížká. Stojíme před světovým panstvím. To, o čem jsme dříve mohli jen snít, se nyní mění ve skutečnost. Slabí a bezmocní ještě nedávno – nyní díky obecné světové katastrofě hrdě pozvedáme hlavu.

Avšak musíme být opatrní, protože lze s jistotou předpovědět, že musíme dál postupovat po naznačené cestě, až překročíme rozdrčené oltáře a trůny.

Autoritu a vyznání nám cizího náboženství jsme zdařilou propagandou a odhalenými podrobili nelítostné kritice a vystavili posměchu. Svrhli jsme cizí svatyně, rozkolísali v národech a státech jejich kulturu i tradice. My vykonali vše, abychom podřídili ruský národ židovské síle a donutili ho nakonec padnout před námi na kolena. Všeho toho jsme téměř dosáhli, ale musíme být opatrní, poněvadž naším odvěkým nepřítelem je zotročené Rusko. Vítězství nad ním, dosažené naším géniem, se může někdy v nových generacích obrátit proti nám.

Rusko sražené do prachu je námi ovládáno, ale ani na chvíli nezapomínejme, že musíme být opatrní. Posvátná starost o naše bezpečí nám nedovoluje ani soucit, ani milosrdenství. Konečně jsme uviděli bídu a slzy

ruského národa! Odebrali jsme tomuto národu jmění a zlato a učinili z něho ubohé otroky.

Bud'te opatrní a mlčenliví! Naše nepřátele nesmíme litovat: je třeba odloučit od nich nejlepší a vůdčí elementy, aby pokořené Rusko nemělo vůdce. Tak zničíme veškerou možnost odporu vůči naší moci. Je třeba roznítit stranickou nenávist, znesvářit rolníky a dělníky. Válka a třídní boj zničí kulturní poklady vytvořené křesťanskými národy. Bud'te však opatrní, synové Izraele! Naše vítězství je blízké, protože náš politický, ekonomický potenciál a vliv na národní masy sílí. My skupujeme státní půjčky i zlato a tím ovládáme světové burzy. Moc je v našich rukou, ale bud'te obezřetní! Nedůvěřujte klamným temným silám.

Bronštejn (Trockij), Apfelbaum (Zinovjev), Rozenfeld (Kamenjev) Štejnberg – všichni, jakož i mnozí jiní – jsou věrnými syny Izraele. Naše moc v Rusku je neomezená. Ve městech, komisariátech, potravinových komisích, domovních výborech atd. představitelé našeho národa hrají přední úlohu. Ale neopájejte se vítězstvím! Bud'te opatrní, poněvadž nás nikdo nemůže ochránit kromě nás samých.

Pamatujte, že se na Rudou armádu spolehnout nelze, neboť ta může nenadále obrátit zbraně proti nám.

Synové Izraele! Je blízká hodina, kdy dosáhneme očekávaného vítězství nad Ruskem. Těsněji semkněte své řady! Nahlas prosazujte nacionální politiku našeho národa. Bijte se za naše věčné ideály. Zachovávejte staré zákony, které vám odkázala historie. Ať náš um a génius spasí Židy od neštěstí a řídí nás!

Ústřední výbor petěrburského oddělení mezinárodního svazu izraelitů.“

Není divu, že takový zkušený politik jako Lamzdorf zaujal seriózní postoj k izraelskému poselství-hrozbě: „V souvislosti s tím se mimovolně vnučuje vzpomínka na tragickou a hroznou smrt jednoho z šéfkuchařů, jenž zmizel během návratu dvorního služebnictva ze Spaly; jeho přejeté tělo potom bylo nalezeno na železničních kolejích.“

Mimoto současníci nemohli nepozorovat i ten fakt, že „panovníka léčí téměř sami lékaři-Židé (Lejden, Zacharjin, Girš)...“ (V. Lamzdorf)

Avšak nic určitého se tehdy nepodařilo zjistit. Smrt Alexandra III. zůstala zahalena tajemstvím.

Ale tu v roce 1920 v newyorském židovském nakladatelství Boni a Aevrit vyšla kniha jakéhosi E. Saltuse *Imperátorské orgie*, v níž bylo tajemství smrti Alexandra III. zveřejněno. V knize čteme toto:

„Tou dobou Izrael prožíval agónii... V tajných synagogách byly zapalovány svíce a pronášeno velké zaklínání Šamatu ve jménu toho, co má dvaadvacet písmen, ve jménu Tetragrammatonu, ve jménu Globu a Kolesa, ve jménu toho, kdo pravil ‚Já jsem ten, jenž je a jenž bude‘. Úpěnlivě prosili rabíny, aby prokletí opakovali. Modlitby se vznášely k Jehovovi, aby seslal všechna neštěstí na carův osud... Zaklínání, pronášena v tajných synagogách, se nesla k trůnu Nejvyššího a měla jím být vyslyšena. V Livadii imperátor onemocněl. Onemocnění to bylo lehké. Prosté nachlazení, které obyčejně trvá týden, a jen nebyla-li pacientovi poskytnuta lékařská pomoc, nemoc se může stát vleklou.

Carovo nachlazení se zkomplikovalo a přešlo v zánět pohrudnice. Tou dobou žil v Moskvě odborný lékař, který léčil velmi úspěšně. Byl to Zacharjin. Povolali ho na Krym. Když tam dorazil, stanovil svou diagnózu. Kdyby byl teroristou, mohl by cara zabít, ale to by ho okamžitě roztrhali na kusy. Zacharjin však teroristou nebyl. Byl lékařem. Jako takový předepsal lék, který prozíravě přivezl s sebou. Nejjasnější pacient přijal lék bez váhání. Zacharjin cara sledoval. Jeho pohled patrně vyjadřoval shakespearovskou myšlenku – „konečně“. U lůžka nemocného stál Zacharjin, za ním Dagmara (císařovna Marija Fjodorovna). V pozadí byl vrchní prokurátor církevního synodu a důstojníci konvoje. Ve vedlejší místnosti byli služebníci. Dál postávaly stráže. Venku u paláce hlídkovala setnina kozáků. Ale nehledě na všechny přehradu tiše, bez raportu, nikým nepozorována, bez carských poct vnikala velebným stínem – smrt. Imperátor, který ještě o tom nevěděl, leč jako by cosi tušil, kývl na Zacharjina hlavou: „Kdo jste?“ Zacharjin se naklonil dopředu a zašeptal: „Jsem Žid.“ „Žid?“ – zasténal imperátor: „Mrzký kate!“

Tehdy se Zacharjin otočil a řekl přítomným: „Jeho veličenstvo blouzní.“ A poté se opět otočil k carovi a zašeptal: „Jste odsouzen k zániku.“ Aby potlačil strach, imperátor se pozvedl na lůžku. Ačkoli jeho hlas stále ještě byl mohutný, jed však byl silnější. Zas se zvrátil dozadu. Zaklínání bylo účinné.

Izrael zvítězil tam, kde teror nebyl korunován úspěchem...

Pláč Ruska – takový byl titulěk nejbližšího čísla oficiálního *Nového času*. Zacharjin byl obdařen řádem Alexandra Něvského a tradičními brilianty. A on řád s posměchem přijal.“

Dodat k tomu není co. Jak vidíme, rituální vraždění vladařských vůdců ruského národa, symbolizujících nacionální ruskou státnost, vůbec nezačalo bestiálním odstřelením hosudara imperátora Nikolaje II., ale již 24 roky před zločinem ve sklepení Ipat'jevského domu.⁶

B. Dejdar

VŮDCŮV RODOKMEN

---

aneb bílá místa v kádrovém dotazníku V. I. Uljanova

Neobyčejný (V. Korotyč říká Nepohřbený) Lenin se má stěhovat z mauzolea na obyčejný hřbitov. Při té příležitosti svět projevuje zájem o jeho předky. Byli skutečně internacionální.

Ještě před válkou se o nich rozepsala Marietta Šagiňanová (též švédští badatelé), ale vše, co vypadlo z historických temnot, opět zapadlo – do sejfů ústředního partajního archívu.

---

⁶ V něm byla panovnická rodina postřílena; pozn. překl.

Až nyní se dozvídáme, že Leninova babička z otcovy strany Anna Smirnovová, provdaná Uljanovová, byla původem Kalmyčka. Také v žilách Nikolaje Uljanova jako u mnohých Astrachanců kolovala kalmycká krev.

Skandinávskými prarodiči Lenina po přeslici byli Jugan Gottlib Grosšopf a jeho žena Anna Beata Estedtová-Grosšopfová, pohřbená na Smolenském evangelickém hřbitově; její hrob i ostatní hroby Leninových předků švédské větve se nezachovaly. Byly zničeny po Říjnové revoluci.

Děd z matčiny strany Izrail Blank, chirurg a akušér, byl Židem. Aby mohl studovat na carské státní vysoké škole, musel přijmout pravoslaví (byl pokřtěn v Samsonijevském chrámu roku 1820). Blank se později stal zakladatelem balneologie v Rusku. Jeho dcera Marie (Blanková, provdaná Uljanovová), domácí učitelka, je matkou V. I. Uljanova-Lenina.

Když se v Institutu marxismu-leninismu dohmátli, že v leningradských archívech byly nalezeny doklady o židovském původu Alexandra (Izraila) Blanka, vypukl skandál. Objev byl zahlazen a všem vědoucím bylo doporučeno, aby o něm nevěděli. Šagiňanovou za něj ovšem také nikdo nevyznamenal.

Kuriózní je, že pracovník leningradského oblastního výboru KSSS, který záležitost Lenina původu ututlal, měl za babičku Židovku.

O Stalinovi se traduje, že Židy (vyjma Kaganoviče) nesnášel. Asi mu Lenina pořádně neprokádrovali.

A. Ivanov

LEJBA BRONŠTEJN alias LEV TROCKIJ

Sverdlov sám o sobě rozhodoval o různých otázkách, přičemž se hleděl zavděčit Leninovi i Trockému, kteří se nemohli vynaradovat: stačí jen na něco pomyslet, a hele, Sverdlov to už udělal. Po jeho smrti byl vytvořen kolegiální orgán – politbyro, vládnoucí zemi až do roku 1990, kdy ho Gorbačov prakticky zlikvidoval, aby si uvolnil ruce pro likvidaci celé strany. Prvními členy politbyra byli Lenin, Trockij, Stalin, Kameněv a Krestinskij, kandidáty – Zinověv, Bucharin a Kalinin.

Rozumí se, že v letech občanské války pravidelně svolávat toto kolegium bylo nemožné. Trockij a Stalin se stále potloukali po frontách a z ostatních členů politbyra se Krestinskij pořádkem rozcházel v názorech s Leninem. V důsledku toho většina rozhodnutí jménem celého politbyra byla schvalována dvěma lidmi – Leninem a Kameněvem (jak píše Ž. Medvědév ve své knize *Generální tajemník*, vydané v Darmstadtu, 1987).

Ale ve všech ústech netkvěla tato dvě jména, leč dvě jiná – Lenin a Trockij. Toto spojení v letech občanské války bylo stejně nerozlučné jako pro pozdější generace párek Lenin a Stalin.

Lev Davidovič Trockij (Bronštejn) se narodil 26. října (podle nového datování 8. listopadu) 1879; pak se dušoval, že Říjnovou revoluci nepřiřecal ke dni

svého narození, naopak že si na něj ve shonu událostí r. 1917 ani nevzpomněl. Jeho rodištěm byla vesnice Janovka v Chersonské gubernii.

Magadanský historik S. Naumov byl za své stati o židovské špičce GULAGu napaden nějakým F. Vrublevským, jenž v *Magadanské pravdě* (12. prosinec 1989) použil přibližně takovéto kontraargumentace: nu, jak se neměli dostat do čela GULAGu Židé, vždyť byli před revolucí tak chudí a nešťastní, utlačovali je, „carský zákon Židům zakazoval vlastnit půdu a dokonce žít a pracovat v selském kraji, zabývat se zemědělstvím“. Za nejlepší vyvrácení smyšlenek Vrublevského poslouží autobiografie Trockého *Můj život* (vydal Granat, Berlín), kde se říká: „Můj otec byl zemědělcem, nejprve drobným, potom zámožnějším. V Chersonské a Jekatěrinoslavské gubernii bylo v té době kolem čtyřiceti židovských zemědělských kolonií obývaných asi 25 tisíci lidí. Otec koupil od statkáře Janovského přes sto děsjatin (děsjatina: 1,092 ha) a cca dvě stě děsjatin měl v pachtu... V letech velkých výsevů se najímaly stovky dělníků.“

První láskou mladého Trockého ještě před poznáním marxismu bylo zednářství. Po několik měsíců horlivě četl knihy z dějin zednářství a zavedl si speciální sešit o zednářství s tisícem číslovaných stránek, kam si drobným písmem zaznamenával výňatky z četných knih střídavě se svými vlastními úvahami o zednářství. Škoda, že se sešit ztratil. Bylo by dnes zajímavé číst tyto „úvahy“, obzvláště ve světle faktu, že Trockij po útěku ze sibiřského vyhnanství a zakotvení ve Francii vstoupil do jedné z lóží Velké lóže Francie a získal stupeň tovaryše. Pravda, pak prý Trockij se zednářstvím skoncoval. Tuto verzi akceptovala N. Barberovová, která se vyjádřila, že Trockij „vešel a vyšel“. My však víme, že se ze zednářstva jen tak nevychází. Jak napsal I. Kobzev v poemě *Výstřel*:

... v lóži té
byl účet jistých výhod,
úplně jak v bandě zlodějské,
kde rubl za vchod dej a dva – za východ.

Lidé jakoby vycházející ze zednářstva zpravidla z něho vycházejí se zvláštními úkoly, aby v případě jejich nezdaru nepadl stín na zednářstvo. A byť si právě Trockij spolu s Bucharinem a Radkem vymohl zařazení do programu IV. kongresu kominterny v listopadu 1922 bodu o neslučitelnosti členství v komunistické straně s příslušností k zednářským lóžím, nic to nedokazuje. Papež Benedikt XIV. také v roce 1751 odsoudil zednáře. Nutno věnovat pozornost i volbě učiněné Trockým: vstoupil do systému Velké lóže ve Francii, tj. dal přednost skotskému rituálu – a věděl přece, že v tomto systému jsou „silné prvky přímé feudální reakce“. Odkud se najednou vzaly podobné sympatie u tak přesvědčeného revolucionáře?

Trockij začínal na II. sjezdu jako věrný Leninův spolubojovník, ale náhle a ostře se s ním rozešel, když v něm zpozoroval diktátorské manýry. Vymyslel si na něj přezdívku „Maximilián Lenin“ (narážka na Robespiera). Stejně manýry měl ovšem sám Trockij, ale o tom on skromně mlčel. Od bolševiků odešel, k menševikům se však nepřitočil, za co ho Martov (Cederbaum) nazval „člověkem, jenž vždy přichází se svou vlastní židli“. Již v letech první ruské

revoluce se Trockij sezpíval s Parvusem (Gelfandem), který posléze organizoval financování bolševické strany německým generálním štábem. Při hodnocení liberální buržoazie Trockij i Parvus souhlasili s bolševiky – a s menševiky v ocenění, resp. nedocenění rolnictva, ostatně typickém pro židovské revolucionáře. Takže se „vlastní židle“ skládala, jak vidno, z polovin dvou židlí cizích. Avšak tak či onak Trockij nabyl všeruské pověsti jako vůdčí osoba Petrohradského sovětu dříve než Lenin.

K návratu marnotratného syna do Leninovy náruče a bolševické strany došlo až v roce 1917. On se však nevrátil sám, leč v doprovodu nesourodého houfu takzvaných mežrajonců, k nimž se mimo jiné počítali Urickij, Ioffe, Lunačarskij, Rjazanov (Goldenach), Jureněv (Krotovskij), Karachan, Manuilskij a Vladimirov (Šenfinkel).⁷ V první sovětské vládě byl Trockij lidovým komisařem zahraničí, v roce 1918 obsadil místo předsedy revoluční vojenské rady, tj. lidového komisaře obrany, a proslavil se za občanské války jako „neporazitelný vůdce Rudé armády“. Ve svém osobním vlaku pak objížděl vojska, vystupoval s bombastickými projevy, aniž měl vždy úspěch u posluchačstva. Jednou v oblasti Carycinu promrzlí a hladoví rudoarmějci, když uviděli bárina v přepychovém kožichu, zaburáceli „Na bodáky s čubkou!“ – a málem ho probodli. Trockého zachránil komisař útvaru, otec spisovatele L. Koroňušina, od něhož se o této epizodě ví.

Nebylo by ale správné myslet si, že Trockij jenom řečnil, i když D. Volkogonov v *Triumfu a tragédii* tvrdí, že „nejsilnější stránka Trockého nespočívala ani tak v organizátorských schopnostech, jako v talentu orátorském a v břitkém, často paradoxním umu“. Rozchází se tu s Leninem, jenž si v Trockém cenil právě organizátorských schopností – a s Trockým, jak známo, spolupracoval Lenin, nikoli Volkogonov. Za zvláštní zásluhu Lenin Trockému kladl zapojení vojenských specialistů (vojenspeců). Sám Trockij vypráví, jak Lenin v březnu 1919 pomýšlel na vyhnání všech vojenských specialistů, avšak jak on, Trockij, mu namítl, že v Rudé armádě slouží 30 tisíc bývalých carských důstojníků a že v roce 1918 tvořili na 76% jejího velitelského a administrativního aparátu (L. Trockij, *Stalin*, vyd. 1985). Rozchází se s leninským hodnocením i R. Medvěděv, uvádějící ve své knize *Na soud historie* úryvek z dopisu V. Trifonova (otce spisovatele Jurije Trifonova – matka nosila příjmení Lurjevová), který nazývá Trockého „nejnenadanějším organizátorem“ a chvástá se: „Armádu nevytvářel Trockij, ale my, řadoví armádní pracovníci.“ O tom, jakým „pracovníkem“ byl sám V. Trifonov, lze soudit podle Stalinova hodnocení jeho role jako člena revoluční vojenské rady 3. armády: „Trifonov nedohlíží na zásobování, nedohlíží na orgány politické výchovy armády a vůbec jako by nic nedělal.“ Kromě toho z výpovědi V. Trifonova vane vítr „vojenské opozice“, zastávající se partyzánštiny. Za touto opozicí, v jejímž čele

---

⁷ Mežrajonci, jinak „Meždurajonnaja komissija“, „Meždurajonnyj komitět“, „Meždurajonnaja organizacija objediňonnych s.-d.“ – Mezirajónová organizace sjednocených soc. dem.: soc. dem. seskupení v letech 1913-17, mj. trockistů, menševiků, bolševiků-kompromisníků, které uvnitř ruské soc. dem. strany různě politicky lavírovalo; na jejím 6. sjezdu splynulo s bolševiky a rozešlo se s trockisty; pozn. překl.

byli dřívější leví komunisté Smirnov, Jaroslavskij a Safonov, potají stál Stalin, pokoušející se již tehdy s její pomocí vysondovat okolní cestou, jak si je Trockij pevný v kramflecích. Ale do „vojenské opozice“ Stalin místo sebe podstrčil Vorošilova a sám se pustil do podporování Lenina, Trockého a Sokolova při budování pravidelné armády.

Při ocenění organizátorského talentu Trockého mu Lenin zároveň vyčítal vášně k „čistě administrativním metodám“. Konkrétní obsah této eufemistické fráze odhaluje R. Medvědév na str. 46 své knihy *Na soud historie*: „Oběťmi jeho rychlých a zdaleka ne vždy spravedlivých odsudků se nezdědká stávali i velitelé i komisaři jednotlivých oddílů a útvarů.“ A na str. 74 uvádí, jak Trockij po ústupu jednoho z pluků na Východní frontě přikázal zastřelit velitele, komisaře a každého desátého.

Podle Volkogonovovy charakteristiky byl Trockij „povýšený, nafoukaný, autoritářský, kategorický, netolerantní k jiným míněním“. Hodnocení Leninovo je dobře známo: „Je s námi, ale náš není. Ctižádostivý. A je v něm něco nedobrého. Od Lassalla.“ Co právě, Lenin nevysvětlil, lze se to však dozvědět z Lassalova životopisu, napsaného dánským kritikem G. Brandesem. Rasový příznak Lassalova umu, základní rys jeho temperamentu G. Brandes charakterizuje židovským slovem „chucepe“, „označujícím zároveň duchapřítomnost, drzost, opovážlivost, nepřístupnost i odvahu“. „Chucepe,“ – pokračuje Brandes, „u obyčejných představitelů židovské rasy nabývá občas pobuřující charakter vlezlosti a ničím neopodstatněné vášně stavět se na odiv a hrát roli.“

Mezi nejbližšími pomocníky Trockého v revoluční vojenské radě bylo nemálo „chucpenositelů“, avšak Trockij k nim měl různý poměr. Svého zástupce, lékaře Efraima Skljanského, utonuvšího nebo utopeného roku 1925 na Stalinův příkaz v Americe, vynášel do nebes a neustále srovnával s Lazarem Carnotem, jenž proslul jako význačný organizátor za Francouzské revoluce. Zato tzv. Sergeje Ivanoviče Gusěva (jeho skutečné jméno je Jakov Davidovič Drabkin), řídicího politickou správou Rudé armády, Trockij nesnášel, ačkoli bez mrknutí oka podčmárnul výše vzpomenutý rozkaz o decimaci. Podle slov Trockého si tento „Gusěv“ po revoluci r. 1905 deset let žil jako buržoa. Za intrikářství ho Lenin a Trockij odstranili z vojenské činnosti; pak se specializoval na falzifikaci dějin občanské války. Trockij ho typizuje jako „apatického cynika“ a „flegmatického denuncianta“. Stalin též pociťoval vůči Gusěvovi velkou nechuť, již R. Medvědév jaksí považuje za „nikterak neoprávněnou“. Jenže jestli se tak různorodí lidé jako Trockij a Stalin shodují v hodnocení osoby střídavě jim sloužící, pak je to hodnocení nepochybně spravedlivé.

Trockého podrazila vlastní pýcha. Když začal boj o moc, nehnul prstem, čekal, že mu ji přinesou na talíři. Tak Athos ve Třech mušketýrech čekal, že se zbroj najde sama. Ale v politice se věci nedějí tak, jako v dobrodružných románech. Athos se svého dočkal, Trockij nikoli. Když Trockého od moci odstrčili, z hoře se dal mezi bojovníky za svobodu, ale jak správně podotýká R. Medvědév, tak „nečekaná péče Trockého o vnitrostranickou demokracii zapáchala v značné míře demagogií“. A jen ke konci života Trockému došlo jako žirafě,

že dělnická opozice měla pravdu: v SSSR není socialismus a byrokracie se změnila v „novou třídu“ (I. Deutscher, *Trockij ve vyhnanství*).

V roce 1929 byl Trockij vyhoštěn z SSSR. Stalin až potom pochopil, že to byla chyba, a přikázal dorazit Trockého, třeba už byl hodně daleko v Mexiku. Hlavním osnovatelem mordu se stal agent NKVD Leonid Kotov (Atingon) a jeho pomocníci Codovilla, budoucí vůdce argentinské komunistické strany, Vidali, budoucí vůdce komunistické strany Terstu, a známý malíř-monumentalista Siqueiros. První nepodařený případ vily Trockého byl podniknut 23. května 1940. Po tomto neúspěchu nastoupil Ramón Mercader, jehož matka, španělská komunistka, byla Atingonovou milenkou. Mladý spiklenec, který se nějak vetřel k Trockému, 20. srpna 1940 rozťal cepínem hlavu bývalého vůdce proletářské revoluce a pak si čestně, bez slevy odseděl 20 roků v mexickém vězení. Po svém osvobození ihned odcestoval na Kubu. Berija představil Mercaderovu matku Caridad Stalinovi a Atingon po Berijově pádu byl deset let držen v sovětských táborech. Jak se říká, každá sestřička náušničky dostala.

A. Ivanov

K LOGICE PŘÍŠER

(Z tajů sverdlovštiny)

Ne všechno vycházelo ve vztahu k venkovu – a to i z hlediska bolševiků. Lenin sám se časem pokoušel brzdit divočení svého židovského okolí. A když v celé zemi následkem sverdlovštiny vzplála rolnická a kozácká povstání, VIII. sjezd kompartaje musel neprodleně měnit politiku. Lenin na tomto sjezdu přiznal: „Údery, které byly určeny kulakům, dopadaly na střední rolnictvo. Zde jsme zhřešili pořádně.“ Byl nucen konstatovat: „Násilí vůči střednímu rolnictvu – to bude takový idiotismus, taková zabedněnost a taková zhouba pro věc, že tak uvědoměle mohou pracovat jen provokatéři.“ „Neopovažte se komandovat!“ – tohle heslo vydal Lenin právě tehdy. Avšak celkem správná slova byla úplně zapomenuta v letech 1929-30 během kolektivizace, kdy rozkulačování znovu nebilo ani tak kulaka, jako středňáka, a přesněji řečeno – celé rolnictvo. Recidiva to nakonec byla stejná jako v roce 1918.

Krajně udivuje okolnost, že na postu předsedy VCIK (Všeruského ústředního výkonného výboru) superčinného Žida k doporučení téhož Lenina vystřídal tverský mužik-vtipálek M. I. Kalinin, figura zjevně dekorativní a vůbec nerovnocenná svému předchůdci. Sverdlov zmizel z politického obzoru velice včas. A šlo tu nejen o jeho vyhlazovací politiku vůči rolnictvu, která se po jeho smrti změnila, ale i o to, „že soustředil ve svých rukou nesmírnou moc“ (jak zní známá fráze). Aby se tohle nezopakovalo, dosadili na jeho místo patřičného nástupce.

Jakov Sverdlov byl druhou persónou po Leninovi. Žádný ctižádostivec se však nikdy nespokojí druhým pořadím, zachce se mu prvního. Sverdlova nepo-

háněla pouze ctižádost – ale i klan, který stál za ním a který si přál vidět v čele Ruska ne Lenina, „člověka nezřetelné krve“ (jak se vyjádřil J. Kuzněcov), ale skutečného „cara judského“, čistokrevného Žida – Sverdlova.

V poslední době se v tisku objevují různé verze, týkající se Fanny Kaplanové-Rojdové. Podle jedné je její atentát na Lenina mstou odvržené milenky, podle druhé – nestřílela Kaplanová, ale neznámo kdo. Pokaždé je ovšem podezřelá poprava Kaplanové (byla zastřelena), která mohla být vykonána jen na příkaz shora. Ale čím? Připomeňme si, že faktickou hlavou státu v té době byl Sverdlov. Ten však nehodlal setrvat v této roli jenom několik týdnů, počítal s tím, že se v ní zabydlí natrvalo. Když Kaplanová Lenina netrefila smrtelně, bylo třeba okamžitě zamést stopy.

A vymysleli to velkolepě. Jedním vrzem se zbavit soupeře a vyvolat důvod k rozpoutání teroru. Stalin mnohem úspěšněji uskutečnil analogický záměr v roce 1934 (atentát na Kirova). Sverdlovovi se roku 1918 plán vydařil pouze napolovic. Prostředníkem mezi ním a Kaplanovou mohl být V. Zagorskij (Lubbockij) – Sverdlovův komplic v nižněnovgorodské revoluční činnosti a známý Kaplanové ze sibiřského vyhnanství. Pseudonym tohoto činitele dlouhá léta znesvěcoval pravoslavný Sergijev Posad.⁸

Kdepak byl ve chvíli atentátu věrný strážce revoluce železný Felix (Dzeržinskij)? Nu, měl železné alibi: odcestoval do Petrogradu vyšetřovat zavraždění Iráckého; také velmi podezřelé, protože Kenegissera (atentátníka) uklidili stejně rychle jako Kaplanovou. Urickij s jeho jistým liberalismem překážel Zinověvovi, který od Čeky požadoval okamžité ozbrojení dělníků s poskytnutím práva samosoudu. V tom Zinověva podporoval Sverdlov. Dzeržinskij vůbec byl velký specialista ohledně alibi. O něco dříve (6. července 1918) vysedával v zajetí u eserů jako Gorbačov ve Forosu; čekal, kdo vezme vrch. Potom byl nucen podat demisi z funkce předsedy VČK a půldruhého měsíce až do 22. srpna 1918 neúřadoval. K úřadování se vrátil právě týden před novým „případem“.

Záclonou neproniknutelného tajemství je zahalena historie výjezdu Dzeržinského jakoby za manželkou do Švýcarska v říjnu 1918 za doprovodu tajemníka VCIK, tj. Sverdlovova pomocníka A. Avanesova. Zvláštní je, že se při úzkém přátelství rodin Sverdlova a Dzeržinského manželka Dzeržinského dozvěděla až v roce 1936, že iniciátorem švýcarské cesty jejího chotě byl právě Sverdlov (píše o tom ve své vzpomínkové knížce *V letech velkých bojů*, 1975). Mystici tvrdí, že Dzeržinskij s sebou odvezl uťatou hlavu Nikolaje II. jako exponát pro zednářský chrám v Charlestonu, ale cíl byl spíš prozaičtější: dostat direktivu bezprostředně od tajného centra – co dál s Leninem po neúspěchu 30. srpna. Podniknout nový pokus – nebo ať si zatím ještě počije?

Jenže nedlouho si požil sám Sverdlov. Očividně ve stranickém vedení byli lidé nejen nesouhlasící s politikou Sverdlova, ale znalí pozadí událostí 30. srpna (tj. atentátu na Lenina u Michelsonova závodu) nebo tušící, kdo jsou skryté síly. Na procesu v roce 1938 byla zmínka o atentátech na Sverdlova.

---

⁸ Město u Moskvy; od roku 1930 bylo přejmenováno na Zagorsk; pozn. překl.

Víme-li o metodice těchto procesů, na nichž reálné činy a motivy jedněch byly zaměňovány falešnými činy a motivy druhých, lze předpokládat, že na Sverdlova byl skutečně pořádán hon a že ho nakonec dostali. Nenastýdl na mítinku v Orlu, jak hlásá oficiální verze, a nebyl na smrt zmlácen dělníky, jak to tvrdí verze neoficiální – odklidili ho vlastní lidé. A usmrcení Zagorského při výbuchu v budově městského výboru (Leont'jevská ulice 25. září 1919), která byla pod zesílenou ochranou, také nebylo náhodné. Sluha následoval svého pána.

Kdo to vše zařídil? Jenom ti, kdo si zvykli svalovat všechny podezřelé smrti na Stalina, nebudou ani chvíli váhat s naprosto nejednoduchou odpovědí. Stalin sice Sverdlova kanonizoval, ale zjevně ho neměl v přílišné lásce. Jednou se společně ocitli ve vyhnanství a Sverdlov se přímo svíjel jako panský služebníček při setkáních se Stalinem. Avšak Sverdlovovo snažení nebylo oceněno. Stalin zlikvidoval jeho odkojence G. Jagodu (Iegudu), jenž v 30. letech změnil NKVD v židovské hokynářství, – muže Idy Averbachové, dcery starší Sverdlovovy sestry Sofie Averbachové (po muži, bohatém kupci). Syna této Sofie, „literárního gangstera Auerbacha“ (podle vyjádření N. Asějeva), pronásledujícího ruské spisovatele, potkal stejný osud jako bratra Jakova Sverdlov, Veniamina. Sverdlovův synek Andrej byl vyšetřovatelem NKVD, mučil předního politického pracovníka G. Petrovského, vyrobil žalobu na básníka Pavla Vasiljeva a dokonce jistou dobu byl osobním adjunktem Beriji.

A. Ganin

MÍR A SVOBODNOU PRÁCI NÁRODŮM

(TEZE)

1. Při státním zřízení, které existuje v Rusku, je Rusko, tato mohutná země s nepomíjející přírodní hojností a tvůrčí národní potenci, již několik let ve stavu smrtelné agónie.

Světlý duch ruského národa je zrádně umrtven. Jeho svatyně jsou pošlapány a bohatství rozkradena. Každý, kdo ještě neztratil hlavu a zachoval si lidské svědomí, s hrůzou zaznamenává velké pohromy a celkové strádání lidu.

Ať by to byl kdokoli – jasně si začíná uvědomovat, že to tak dál nejde. Každý sebemenší fakt denního života je výmluvnější nad všechny výzvy. Kdekoho přesvědčuje o tom, že Rusku jako státu hrozí definitivní smrt a ruskému národu neslýchaná bída, ekonomické otroctví a degenerace – jestli nebudou podniknuta nějaká opatření. (Podívejte se na státní rozpočet Ruska za poslední roky. Na výkazy státních podniků. Na mzdu dělníků a úředníků. Na rozpočet rolníků. Na poměr cen továrních výrobků a zemědělských produktů. Na poměr maximální mzdy a životního minima pracujících vrstev obyvatelstva. Srovnáme údaje předválečné a dnešní doby v lidové osvětě, zdravotnictví a veřejné svépomoci. Vypočteme koeficient daní a příjmů obyvatelstva a nakonec porovnáme údaje

o našem předválečném a současném zahraničním obchodu, abychom se přesvědčili o tom, že Rusko stojí na pokraji záhuby a že miliony prvotního obyvatelstva Ruska jsou odsouzeny k otrocké bídě a úpadku.)

Ale jak se stalo, že Rusko místo toho, aby mu byly bez překážek a k obecnému blahu vytvořeny duchovní a materiální hodnoty, Rusko, které si zaléváno potem a krví během staletí s velkým úsilím a hrdinskými činy dědů a pradědů vydobylo slávu a nezávislost mezi národy světa, nyní z milosti taškářů a dobrodruhů je sraženo do prachu a ostudy a změněno v kolonii všelijakých parazitů a šejdířů potají i zjevně rozprodávajících náš rozsáhlý národní majetek.

2. Za svá slova plně odpovídáme před soudem všech čestně myslících lidí i před soudem dějin a kategoricky konstatujeme, že RKS (Ruská komunistická strana) představuje ani ne tak politickou stranu, jako militantní sektu zuřivých fanatiků-misantropů, připomínající jestli ne formou svých rituálů, tak podstatou své etiky a zhoubnou činností středověké sekty satanistů a uctívačů d'ábla. Za všemi řečmi o komunismu, o svobodě, o rovnosti a bratrství národů se tají smrt a boření, boření a smrt.

Stačí si vzpomenout na události, od nichž stále ještě nevyschla krev těžce zkoušeného ruského národa, kdy na příkaz těchto sektářských komisařů svévolné a po zuby ozbrojené bandy inspirované lotyšskými a židovskými zvrhlíky nelítostně terorizovaly bezbranné selské obyvatelstvo a všechny zdravé lidi hnaly na bratrovražedná jatka, kdy při sebemenším náznaku odporu každý byl zabíjen na místě a osiřelé rodině bylo odebráno načisto všechno, co jim přišlo na oči, počínaje poslední krávou a konče posledním pudem žita a desítkou vajec, kdy za odmítnutí účasti na drancování rodových statků a měst byly vypalovány celé vesnice a vyvražďovány celé rodiny. Tehdy došlo k takzvanému třídnímu boji, k takzvané (proslavené) a spásné občanské válce. Avšak po pečlivé analýze všech probíhajících událostí v národním hospodářství, psychologii národa, po pečlivé analýze kázání této nyní vládnoucí sekty zvrhlíků a komunistických misantropů o budování nového světa jsme došli ke stejně kategorickému přesvědčení, že všechna ta slova byla pouze vnadidlem pro masy dělníků a nejchudších rolníků málo zběhlých v podlosti – jejichž jménem tato sekta pořád zakrývá své ohavnosti. Stačí si zas a znovu vzpomenout na strašné zpuštění měst, průmyslových podniků, vzorných hospodářství a usedlostí, na nekonečné a každodenně probíhající rekvizice, nesčetné daně, které se uvalovaly a dodnes uvalují na vše kromě slunečního světla a vzduchu, abychom pochopili, že to je jen neodpovědná loupež a podněcování lidí k sebevraždě. A posléze rekvizice církevních pravoslavných cenností prováděné pod záminkou záchrany hladovějících. Ale kde že je ta záchrana? Cožpak nepoměly hladem celé vesnice, cožpak nezpustly celé gubernské volosti a újezdy kvetoucího Povolží? Kdo si nepamatuje na tu hrůzu a zoufalství, kdy lidé hladovějících okresů – přivedení všelijakými čekistickými bandami a ochrannými (pomyslete!) oddíly ke krajnosti – v našem 20. století v křesťanské zemi byli dohnáni k lidojedství, k požírání vlastních dětí, k požírání mrtvol svých sousedů a bližních.

Jenom budoucí historie a věda zhodnotí v plné míře celou zruďnou činnost této „spasitelky národů“ – RKS.

My nyní vůbec nepochybujeme, že ta zlá vůle, položená do základů současného sovětského zřízení, je zainteresována v záhubě nejen Ruska jako jedné z křesťanských mocností, ale celého křesťanského evropského Západu a Ameriky. Byly vytvořeny ekonomické a státně-politické právní teorie na lživé zásadě třídního antagonismu a tím byla v každém státě vyvolána při provokaci bohatých i chudých vnitřní nesnášenlivost, rozdmýchávaná nenávisť, k bratrovražedným jatčím. Tato lstivá a militantní sekta, vycházející z principu třídního rozštěpení, s pomocí pseudovědeckých výzkumů nyní komolí pravý smysl věcí, znetvořuje pravý pohled na přirozený historický a duchovní vývoj lidstva. Tato sekta se všemi prostředky snaží utopit v nekonečných protikladech běh všech současných událostí a hledí tak rozštěpit a oslepit každou národnost jednotlivě, vyhloubit neprůchodnou propast mezi dorůstajícím pokolením a jeho otcí, mezi jednotlivými skupinami lidí, vytvářet všude nesnášenlivost, sváry, odpoutávat tím síly lidí od družné účasti v boji s přirozenými překážkami a paralyzovat tvůrčí schopnosti křesťanských národů... Každý, kdo miluje svůj národ, komu je drahá kultura a další pokrok v ovládnutí přírody ve prospěch národů, ten nepochybně – ať patří k jakékoli národnosti – musí všemi prostředky bojovat a působit ve své zemi na nedostatečně uvědomělé masy a nedopustit onu zruďnou sektu k moci nad tím kterým národem.

3. Každý, kdo více či méně svědomitě sledoval chod událostí v Rusku, kdo zná aspoň tisícinu ze situace celého ruského národa, bezpodmínečně uvidí, že jenom lží a klamem, pomluvami a mravním rozkladem národa tyto sekty usilují o ovládnutí světa. S krvežíznivou krutostí neslýchanou v dějinách lidstva a s využitím dočasné únavy národa tato sekta pronikla do samého srdce Ruska, ovládla šestinu zeměkoule, uchvátila do svých rukou kolosální bohatství Ruska a s ještě větší energií a s velkou drzostí hlásá své zákázonosné teorie. Tato zruďná sekta, halící se do masky ochránců potlačovaných tříd a národů, pod rouškou diplomatických a obchodních zastupitelství ruského národa všude rozesílá své agenty-kazatele, aby mohla úspěšněji konat dílo odporující zdravému smyslu, všude organizovat své filiálky, všude rozsévat nesyváry, misantropii, všude rozněcovat bratrovražedné mezinárodní jatky.

Ovládla Rusko, aby mu místo svobody přinesla neslýchanou despotii a otroctví takzvaného státního kapitalismu. Místo zákonnosti divoká zvuče čeky a revolučních tribunálů, místo hospodářské a kulturní výstavby zničení kultury a celého hospodářského života země. Místo spravedlnosti nevídané úplatkářství, podplácení, pomluvy, výsměch byrokratů a defraudantství. Místo ochrany práce státní bezprávné otroky připomínající dobu předkřesťanských despotických států biblického Egypta a Babylónie. Všechno prvotní mnohamilionové obyvatelstvo Ruska a Ukrajiny stejně jako neruské kromě Židů je ponecháno na pospas osudu. Existuje pouze ke ždímání daní.

Tři pětiny škol na vesnici jsou uzavřeny. Lékařská pomoc téměř není, protože všechny lidové nemocnice a zdravotní střediska kvůli nedostatku prostředků a léků bídně živoří. Vysoké školy jsou terorizovány a ušlápny jako nejvíce

nepřátelské vládnoucí hlouposti. Veškerá veřejná a individuální iniciativa je rozdracena, její nejmenší projev je posuzován jako protistátní spiknutí a trestá se co nejkrutěji jako zločin. Všechno venkovské obyvatelstvo, úředníci i dělníci jsou utlačeni vysokými daněmi – všichni jsou zbaveni svého náboženského svědomí a společenských a rodinných základů, všichni jsou donuceni polozvířecky žít. Svoboda smýšlení a svědomí je definitivně potlačena a udušena. Všude je divoká, nikým neospravedlněná zvěř a divoký zlomyslný výsměch životu a práci lidí, jejich duchovním a historickým svatyním. To je on – komunistický ráj. Ne nadarmo všechny vrstvy Ruska jakoby procítaly z těžkého spánku – a vzpomínají přitom na minulé časy jako na zlatý, nenávratně ztracený věk. Poněvadž všude je hlad, anarchie a divoká nevázanost, výsměch životu lidí a jeho duchovním a historickým svatyním. Nad Ruskem se opravdu odehrává jakási černá mše pro modloslužebníky. Všechna takzvaná propaganda a agitace – psaná i ústní – všechna ta pseudovědecká tzv. komunistická literatura a konečně svou škodlivostí v dějinách lidstva neslýchaný proud zákazů a nařízení samozvané vlády, tyto mimořádné vzorky zloby, potměšilosti, zrádovství a zrůdné tuposti jsou přesvědčivým důkazem správnosti našeho mínění.

Všechna ta hnusná makulatura a státní hudlařina jasně ukazuje na nejednom případě skutečnou tvář těchto zrůd, jasně odhaluje jejich záměry. Avšak s pomocí této makulatury zašitěny před každou kritickou myšlenkou čekou a hlavní správou tiskového dozoru šálí mozky prostých, nezkušených dělníků, neobeznámených s jinými vědeckými a filozofickými názory na svět věcí a jevů, infikují i mládež ještě nezpůsobitou k samostatnému kritickému myšlení.

4. Uvážíme-li, že vedle teroru jednou z hlavních a mohutných zbraní v rukou komunistické sekty je propaganda a agitace takzvaného marxistického učení, které v současné době, jak známo, představuje v celém světě nemalé lákadlo pro hlavy ne zcela rozvité a obeznámené s ostatními filozofickými a vědeckými názory na svět věcí a historických událostí, ale i pro hlavy více či méně způsobilé k myšlení. Leč mnohé věci a historické jevy obzvlášť v hospodářské a průmyslové výstavbě čtené upřímné lidi uvádějí ve značný omyl. Vezmeme-li do úvahy, že je daný marxistický světový názor pro mnohé dokonce vynikající umy Evropy, Ameriky a Asie názorem jednolitým a všestranným, a uvědomíme-li si obtížnost úkolu, který si zadáváme – přesto my ruští nacionalisté na základě zkušeností z celé ruské revoluce, na základě každodenních faktů veškeré ruské veřejnosti a současného hospodářského života a nakonec na základě současných statistických údajů o ruském národě i z vlastního přesvědčení vůči celému světu prokážeme nejen lživost, ale i krajní škodlivost daného marxistického učení pro celou západoevropskou kulturu a vůbec pro další lidský pokrok.

5. Proto, abychom jednou provždy skoncovali s tzv. RKS, sektou zrůdných misantropů, a s jejím mezinárodním orgánem – III. internacionálou, je tedy nezbytné:

a) Na základě analýzy ruské skutečnosti a s opřením se o známá fakta hospodářského a politického života pomocí každodenních odhalení (projevy, be-

sedy, výzvy a deklaráce) diskreditovat v očích dělnických mas nejen Ruska, ale i celého světa činnost současné sovětské vlády a III. internacionály.

b) S použitím všech údajů o ruské komunistické revoluci a jejích následcích je nutné při poukazu na její neopodstatněnost vytyčit nové zásady státnosti, veřejného mínění a osobních práv člověka. V protikladu ke komunistickému bludu musíme na historii pohlížet nikoli jako na boj tříd, ale jako na neustálé sebezdokonalování a boj s přírodou za kulturní hodnoty. Odtud v protikladu k marxistickým teoriím pohlížet na stát nikoli jako na organizované vykořisťování jedné třídy druhou, ale jako na širokou organizaci pro společný a úspěšný boj s přirozenými překážkami za obecné blaho a nezávislost.

c) Přiznáme-li zcela samostatnou jednotku lidské společnosti jako jediné právní, musíme přiznat v protikladu k marxismu i neodcizitelná práva této osobnosti na produkty práce, resp. přiznat právo na vlastnictví jako jedinou záruku růstu kulturního a ekonomického blahobytu státu. Podstatnou příčinou úplného krachu současného Ruska je takzvaný státní kapitalismus – ten je základem i nejhoršího vykořisťování všeho obyvatelstva a defraudantství.

Hle, proč Rusko, agrární země, za dobu existence sovětské komunistické moci trpí hladem a všelijakými krizemi bez konce. Cožpak to není absurdní, že v roce 1921 Rusku dovezli pro kdejaké komisaře a komisařky za téměř 9 milionů zlatých rublů mléka?

d) V důsledku toho nespokojenost s existující mocí roste každým dnem stále víc a víc. Nejen mezi obyvatelstvem měst a vesnic, mezi tzv. bezpartijními, ale i mezi dělníky a v armádě. Je nutné, aby náš boj s touto loupeživou sektou byl úspěšný. Všechny nejlepší síly Ruska musíme převést na propagaci státně nacionálních idejí, aby včas a předem byly dány nespokojenosti mas v protikladu k bolševismu jasné formy a hesla nacionálněprávního státu a namísto židovské III. internacionály byla vytyčena idea Ligy národů jako jediné organizace, která předejde právním mezinárodním konfliktům mezi státy.

e) Proto, abychom definitivně svrhli moc zrud, které si podplatily všechny šejdíře a dobrodruhy, zároveň s propagací nacionálních idejí a práv člověka je nutné s ohledem na protivníkovy síly v každém městě, v každém místě s průmyslem prvotního Ruska a Ukrajiny při pečlivém výběru a mimořádné obezřetlosti zapojit ve všech rodinách a kruzích ruské společnosti všechny pevné a vytrvalé lidi oddané milující svou vlast. Je nutné sjednotit všechny rozptýlené síly do jedné pevné a ucelené strany, aby její aktivní představitelé mohli řídit další práci a klást odpor nám nepřátelské síle ne ze strachu, ale z přesvědčení a aby se dokázali v potřebné chvíli postavit do čela povstalých mas a vést je k jedinému cíli. K velkému obrození Ruska.

f) Bez předčasného rozhodování o tom, jaké společenské zřízení má být v ruském státě (my navrhujeme velký zemský sněm), všichni musíme pozorně dbát, aby utajené nepřátelské síly jednou provždy pozbyly chuť k loupeži a řádění proti celému národu a nezabránily v novém Rusku rozvoji vlastně zárodečného úsilí o duchovní a ekonomickou tvůrčí obrodu.

Při pečlivém zvážení současného stavu Ruska, nebývalé jednoty v rozpoložení ruského lidu pevně věříme, že se blíží konec utrpení a že osvobození bude radostné.

Poznámka překladatele:

Alexej Ganin,

rodák z Vologdy, především básník, byl nedávno znovuobjeven. Poslední kniha veršů mu v tisíci exemplářů vyšla r. 1924. Koncem toho roku Ganina zatkli a 30. března 1925 v butyrské cele odsouzenců k smrti zarachotila vrata s povelom: „Kdo je tu Ganin? Vyjít!“ Dva kati v kožených čekistických bundách a kalhotách vystrčili muže kolem třicítky do betonové chodby a vyvedli k východu do vězeňského dvora. Tam ho otočili k záhybu zdi z cihel. Jeden z čekistů za chůze vytáhl z dřevěného pouzdra pistoli. „Ke zdi obličejem!“ Rozlehl se výstřel – a konec.

A. A. Ganin byl obviněn z toho, že stál v čele diverzního řádu ruských fašistů, který se chystal vyhodit do povětří budovu kominterny, ústředního výboru komunistické strany, Mossovětu atd. Důvodem k zatčení však byly teze „Mír a svobodnou práci národům“.

Ganin, jenž pozvedl hlas na obranu hynoucího Ruska a ruského národa – byl obviněn z fašismu. Něco podobného zažívají i současní vlastenci, které neobolševici (tj. ti, kdož v letech „gorbostrojky“ přeběhli z řad partajních nomenklaturníků do tábora přívrženců „demokracie“ – ti právě zatáhli Rusko do močálu ještě hrozivějšího, než byla stagnace za Iljiče II. Brežněva), zas daří nálepkami šovinisté, fašisté atp.

A. A. Ganin patřil ke skupině souzené jako „causa 4 básníků“. Byl v ní i Jesenin, jeden z největších ruských lyriků 20. století – trapně pohaněný „miláčkem strany“ Bucharinem (záhada Jeseninovy smrti není dodnes řádně objasněna). P. Orešin a S. Klyčkov koncem 30. let zahynuli v objetí NKVD.

O A. Ganinovi zarputile mlčela „Stručná literární encyklopedie“ (Moskva 1964) i „Literární encyklopedický slovník“ (Moskva 1987). Až roku 1991 vyšel v Archangelsku Ganinův sborník „Básně, poémy a román“ a předtím 1990 o jeho životním osudu napsal studii S. Kuňajev do časopisu „Voprosy literatury“.

A. Prochanov

Z GALÉRIE ŠPATNÝCH

---

neboli strana zrady

Elita dnešní „demokratické“ společnosti je absolutně amorální, kultivuje v sobě nejpřízumnější přírodní vlastnosti a vystylá jako smrdutý škraloup mravní dno.

Kdo jsou ti, co vystřikují fontánky zahnívajících kalu a motají se v průhledně namodralém světle rozkladu?

G o r b a č o v s neklidně roztěkanýma očima, s fialovým znamením salamandra, svůdně přitažlivý, mrtvolně odpudivý. Jakoby neměl vlastní tělo, zba-ven svobodné vůle. Nafukuje se přes dlouhou pružnou trubici, protaženou na druhý kontinent jako transatlantický kabel. Ruměný, glazurovaný, podoben perleťovému knoflíku a matný, splasklý, podoben zmačkanému futrálku. Vy-pěstovaný v cizokrajných laboratořích coby fantom vtrhl do politiky. Zmítal se, sváděl, klamal, ostouzel a zmizel, zanechav po sobě zřudnou ruinu zničené ze-mě, otrávené zářením Černobyli, s plazícími se tanky a rozmetanými těly zabi-tých lidí.

Alexandr J a k o v l e v – výplod měsíčního svitu, s výrazem přisleplého mní-ka, plovoucí přes kabinety, salóny obyčejné i přijímací. V reliktní paměti po-držující nákras temného vítězství. Úlisný, tichý poradce posedávající na ná-hrobní desce a svolávající k nočnímu komitě bahenní duchy. Všechny tajné služby a strany, které rozbořily stát, všichni bledí vampýři s rudými rty, kteří odsáli síly země, byli zrozeni a rozmnožili se z cárek jeho vesty namočené do mrtvolné sliny.

Š e v a r d n a d z e – omezený šašličník s pustě vodnatýma očima, do jehož vyvrácených pysků byly vloženy kostrbaté texty o všelidských hodnotách. Pla-cený nepříteli Ruska zahubil sovětskou vojenskou moc a předal soupeři ruské ropné šelfy. Jenom Bůh ví, kolik diamantových maltézských křížů zdobí jeho zednářský kabátec. Jeho podstata je brutální. Když rozbil Sovětský svaz, vymě-nil podobu, vrátil se do Tbilisi a obklopil se zločinci. Teď zalévá Gruzii lepka-vou rudou břechkou a střílí ze samohybných děl na sanatoria a nemocnice.

J e l c i n – to je obludný výtvar sekretariátu ÚV, drtičky kamení a laciného music-hallu. Jeho obličej připomíná žilnatou, do modra sevřenou pěst s malými, nedobrymi očky. V boření je neúnavný. Jeho sliby jsou speciální, psychiatrickou formou lži. Vyhodil do povětří Ipat'jevský dům⁹ a rozdrobil Sovětský svaz, zahubil Černomořské loďstvo a trojnásobně snížil těžbu ropy. Skákal z mostu, obletěl sochu Svobody, vymočil se na podvozek letadla. Vy-hodil z Ruska 30 milionů Rusů a chystá se vyhodit dalších 30 milionů. Jako výr straší národ diktaturou a nedávno zahalen do chundelatých kůží tancoval za bubnování. Obklopil se hysterkami a zloději, kteří ho začínají zrazovat. Místo Ruska zanechá po sobě hromadu rozbitého nádobí, někým zapomenutou židovskou čepičku¹⁰ a vodkou oblitý řád Orla, vymyšlený Markem Zacharovem.

B u r b u l i s, jak se zdá, má místo duše hrstku kostní moučky. Jeho politika je jako klubko drátu nekonečnou intrikou. Dělá děsivý dojem nesmrtelnosti, obdobné ještěrovi marxistické scholastiky s reliktní nepřízní vůči všemu teplo-krevnému. Vyrostlý mezi chladnými přesličkami a kapradím usilovně uvažuje o demokracii a vydává při tom zvuky rozcvakaných kostí. V referendech, vol-

---

⁹ Kde byla postřílena rodina Nikolaje II.; pozn. překl.

¹⁰ Jelcinovo pravé jméno je Elzman resp. Elcman; pozn. editora.

bách a konstitučních seancích, které naplánoval, skrz skřek a hluk je slyšet osamocené a teskné volání bukače, zapomenutého uprostřed pustých bažin.

P o l t o r a n i n vládne manýrami mazaného příručního vyměřujícího kusy látky. Nejednou byl chycen za ruku, pobít, ale pokaždé je vracen do krámu – byť s modřinami, leč vždy s lehkým opileckým ruměncem a puchem po cibuli, s ustavičně chytráckými očky, zachycujícími jakékoli šéfovo přání, momentálně postihujícími, kde co leží špatně, a zarudle sveřepými, zahlédne-li nepřítele. V mohylách skytských vládců bývají nalézány kostry psů. Možná, že stejně tak u Jelcinových nohou bude pohřben i Poltoranin.

K o z y r e v – ten je jakousi syntézou máznutého kosmického hleny a záhadné hmoty z nadpozemských měsíců a těles. Zjevil se v Rusku coby přelud, jako tajuplná larva neznámé bytosti. Jeho věčně přelétavý úsměv, vypoulené oči ponořené do modravých slz a anemická řeč nezdravého děcka doprovází ruská tragédie. Trvá na dodávkách zbraní do Estonska a Lotyšska, kde se již započal odstřel Rusů. Napomáhá přerušení dodávek ropy do Jugoslávie, kde v minulě zimě nemluvnata umírala mrazem. Raduje se z bombardování Bagdádu, kde raketa zabila herečku. Ať by se události zběhly jakkoli, štěstí ho neopustí. On zakončí své dny v Kalifornii a bude si tam prohlížet přes magický chaldejský krystal usušenou opičí nožku darovanou mu Jamesem Bakerem.

G a j d a r je zázračné dítě, jehož vitalita byla spotřebována na vytvoření zbytnělého mozku, takže se jí nedostalo na vývin morálních pocitů. Jeho rosolovitá šedá bytnost, ubalená do celofánu, produkuje grandiózní, zmateně vykládanou chiméru. Dotykem s ní se zastavují vlaky a závody, přestávají rodit pole i ženy, odumírají elektrárny i vědecké ústavy. Tento zmrazující, znehybňující efekt je doprovázen jemu nepatřícími zvuky rozklepané sleziny nebo bublinky prasklé na povrchu bažiny. Navozuje to myšlenku, že Hieronymus Bosch byl předvídavý, když zobrazoval na svých plátnech ruměně slabomyslníky, jak na ptačích nohách kráčejí umrtvenou zemí s pozadím spalovaných měst.

Š a c h r a j je dvorním juristou, tvůrcem nesplnitelných výnosů a neúčinných nařízení, jejichž smysl tkví v rozdělení Ruska na rozměr malého újezdu, kde by se on sám mohl stát prezidentem. Jeho úkony v něčem připomínají chování lodní krysy prohlodávající pytle se zásobami, sudy se soleným masem a stěny v podpalubí, kterými začíná prosakovat voda. A ejhle, loď vybavená k plavbě najednou klesá ke dnu. Z ní pak tichounce prchá malý vousatý tvorek s ustrašenýma očima a zuby-řezáky obroušenými v akci.

Mohli bychom pokračovat v prohlídce tohoto ohromného panoptika, kde v modravém přísvitě mužům a ženám podobné bytosti se zobany a kohoutími hřebeny, s obrovitýma ušima ve tvaru ploutví, s žábami místo plic, s chvosty jako u mořských panen a ryb víří, létají a lezou zabydlující smrdutou katakombu – bezduché dno žití. Za spáchaný neodpustitelný hřích ještě při životě je v jejich vzhladu poznamenala pekelná pečeť.

A i kdyby je jakkoli kanonizovala za zlato koupená literatura Baklanových a Žvaněckých, a i kdyby o nich točili jakkoli americkým kodakem neparfémované filmy nestydatí Rjazanovové, a i kdyby je jakkoli často, do omrzení a zá-

chvatů zvracení ukazovala popcovská schizofrenní televize – nepodaří se jim vstoupit do dějin co kladné postavy. Vtisknou se do národní paměti jako ztělesnění zla v jedné řadě se Svatoplukem Prokletým¹¹, Tušinským zlodějem,¹² Mazepou.¹³ Nezachrání se, neočistí se, neujdou před věčnou klatbou, k níž se řítí stále hlouběji, stále zhoubněji – padlí na dno nemorální pozemské existence.

Výše předvedená galérie špatných mj. objasňuje příčiny, resp. východiska čs. 17. listopadu 1989 (druhá půle galérie špatných je za Atlantikem); mnohem bezcennější portréty ovšem nalezneme v pobočné galérii špatných z ČR-SR.

Rusové vystaveným figurám špatných obecně říkají „demokrad & prichvati-zátor“. (Dodatek překladatele.)

V. Chorin

O ZÁJMECH CIVILIZACE, GENOCIDĚ A REVOLUCI

Každý může o své vůli vyznávat jakoukoli víru, dokonce pokud jde o přichylnost k marxismu. Přesto se musíme divit, jak se mohlo stát, že se ideologií, která vyhlásila násilí za prostředek k dosažení všeobecného blahobytu pro pracující masy, ideologií ve své podstatě i duchem protiruskou a protislovanskou, vyzbrojili plamenní revolucionáři, že ji vnutili na dlouhá desetiletí našemu národu jako vládnoucí.

Sebrané spisy K. Marxe a B. Engelse ještě nejsou knihopisnou raritou a tak se pokusme aspoň krátce dotknout tématu marxismus a slovanská otázka.

Revoluce 1848-49 jako nikdy předtím vyostřila slovanskou otázku v rakouském impériu. Michail Bakunin, aktivní účastník revoluce a poslanec pražského Slovanského sjezdu r. 1848, v brožuře *Výzva ke Slovanům* mimo jiné požadoval svobodu, rovnost a bratrství všech národů, což neuniklo jednomu ze zakladatelů vědeckého komunismu, B. Engelsovi. Ten bez prodlení již v únoru 1849 reagoval na události ve stati *Demokratický panslavismus*, prosycené otevřenou nenávisť ke Slovanům. „Spravedlnost, lidskost, svoboda, rovnost a bratrství jsou morálními kategoriemi, které krásně znějí... A může-li Bakunin vyčítat Američanům ‚dobyvačnou válku, jež se – i když uštedřuje silnou ránu jeho teorii – opírá o spravedlnost a lidskost‘, a to výlučně v zájmu civilizace. Jaké neštěstí, jestli bohatá Kalifornie byla vyrvána z rukou lenivých Mexikánců, kteří s ní nedokázali nic vykonat. A co je na tom špatného, jestli energičtí Yankeeové rychlou exploatací tamějších zlatonosných rozsypů zmnoží komunikační spoje... vybudují velká města... zpřístupní Tichý oceán civilizaci“, – tady je i ironie, i sarkasmus, i nezahalený cynismus, i samosebou zjevný rasismus. Aťsi přitom trpí nezávislost Kalifornanů a Texasanů, ať

---

¹¹ Syn Vladimíra I., jenž zabil své tři bratry, aby ovládl jejich úděl; pozn. překl.

¹² Lžidimitrij II.; pozn. překl.

¹³ Ukrajinský hejtmán usilující o odtržení Ukrajiny – za Severní války přešel na stranu Švédů; pozn. překl.

budou narušeny morální principy – vše to jsou malichernosti ve srovnání s takovými podle Engelse celosvětově historickými fakty. Tehdy jsem si vzpomněl, že na základě údajů z 1. 1. 1987 v USA žilo 242,1 mil. obyvatel, z nichž Indiánů všeho všudy 1,4 mil.

Trochu historie. Plánovité vyhánění Indiánů z jejich odvěkých zemí bílými kolonisty se začalo již koncem 18. století. V této souvislosti uvedu výrok pittsburského spisovatele H. H. Brackenridga: „Indiáni jediní nemají právo vlastnit půdu. Oni ji ani nemohou optimálně využít během mnoha staletí, a proto je nezbytné zbavit je všech práv na tuto půdu a vyhnat je.“ Brzy pod sadistickým heslem „Dobrý Indián je pouze Indián mrtvý“ původní obyvatelé Ameriky začali být vyháněni a vyhlazováni, zato byla vytvořena civilizace. Zcela jako u Engelse – též případ. Ale to bylo jenom zastřelování, dál se rozjíždí jaksepatří útok proti Slovanům: „Národy, které nikdy neměly svou vlastní historii, které se od chvíle, kdy dosáhly prvního, nejnižšího stupně civilizace, hned dostaly pod cizí nadvládu nebo jen s pomocí cizáckého jařma byly násilně pozvednuty na první stupeň civilizace, nejsou životaschopné a nikdy nedokážou získat jakoukoli samostatnost.“

Právě takový byl osud rakouských Slovanů. Češi, k nimž počítáme také Moravany a Slováky, přestože se liší jazykem a historií, nikdy neměli historii.¹⁴ „A tento historicky neexistující ‚národ‘ si činí nároky na nezávislost. Tak tedy Češi jako součást Německa, Slováci jako součást Maďarska.“

Jak víme, dějiny to zařídily zcela jinak. V r. 1918 se Češi a Slováci sjednotili v jednom samostatném státě – Československé republice. Všimněte si, Engels nerozšiřuje pojem národa na Čechy – nezasluhují si toho, je to národ bez historie. Co přinutilo teoretika marxismu uchýlit se k falzifikaci? Těžko uvěřit, že by Engels nevěděl o více než tisícileté historii českého národa.

A čemu slouží urážlivé a svou nelidskostí ohromující vyhlášení sloupu nej-revolučnější ideologie ohledně tragického osudu Polabských Slovanů: „Němci znovu vyválčili na Severu od Slovanů dříve německou (?) a pak slovanskou oblast od Labe po Warty; že toto podmanění bylo v zájmu civilizace, nikdo podnes nepopíral.“ Běží tu o plemenné svazy Obodritů, Veletů a Lužických Srbů, kteří v 2. polovině 12. století byli v podstatě vyhlazeni a zněmčeni, jenom Lužičtí Srbové (Sorbové) si zachovali svou samobytnost. V roce 1978 jich bylo všeho všudy sto tisíc a žili na území bývalé NDR. Zas si povšimněte: u Engelse opět figuruje „podmanění v zájmu civilizace“. A tudíž podle toho Slované jsou národ podřadný, nezpůsobilý vytvořit civilizaci, jedním slovem podlidé – a to bylo řečeno před Nietzschem a téměř sto let před Hitlerem.

Životaschopnost je základním kritériem, z něhož Engels vychází při charakteristice národů a dopouští se přitom vědomě stavění do protikladu jednoho národa proti druhému: „... A jestliže osm milionů Slovanů po osm století bylo nuceno trpět jařmo nasazené na ně čtyřmi miliony Maďarů, to samo dostatečně ukazuje, kdo byl životaschopnější a energičtější...“ Dál Engels Maďarům vy-

---

¹⁴ Co je to za logiku: „Nikdy neměli historii, ačkoli se liší jazykem a historií?“ – pozn. aut.

čítá, že „od počátku revoluce jednali příliš povolně a slabě vůči Chorvatům... národu samou svou přirozeností kontrarevolučnímu“.

Engels všechny Slované, vyjma Poláky, považuje za hlavní nástroj kontrarevoluce. „... Čechům, Chorvatům a Rusům je zabezpečena nenávist celé Evropy a krvavá revoluční válka celého Západu proti nim – píše – je nelítostným bojem ne na život, leč na smrt se Slovanstvem, které zradilo revoluci, bojem za zničení a nelítostný terorismus nikoli v zájmu Německa, ale v zájmu revoluce.“ Od těchto slov mrazí v duši. Jaká to patologická nenávist k Slovanům! Engels se však neomezuje na události let 1848-49, k slovanské otázce se vrací ne jednou. Zvláště ho ovšem znepokojovalo Rusko, které pro něj je „zemí nepochybně usilující o výboje a bylo jí po celé století, pokud velké hnutí r. 1789 jí nezrodilo hrozného protivníka“. V předvečer Krymské války Engels vyslovil obavu, že se Rusko může stát téměř dvakrát silnějším než celá ostatní Evropa, jestli ovládne Turecko – a „takový zvrat událostí by byl nevyličitelným neštěstím pro revoluci“. Už v dubnu 1853 vyzývá k útoku na „ruský antirevoluční kolos“. Zde neskrýval, že v dané situaci byly zájmy revolučních demokratů a Anglie shodné.

Jak se potom vysvětlilo, jiná velmoc – Francie – také nebyla zainteresována v zesílení Ruska, ale to již byl rok 1854. Engelsova otevřenost nás však vede do naší neklidné doby – a znovu nás napadá myšlenka, že dějiny jsou cenné tím, jak nejen učí, ale i varují...

A. Zinověv

KOMUNISMUS V HISTORICKÉM PROCESU

V historických procesech velkého rozměru se zřídka stává, že se jejich podstata projeví v adekvátní formě a způsobem evidentním pro účastníky nebo pozorovatele událostí. Obyčejně je zakryta směsicí různorodých jevů a lidé ji přejímají ve formě zkomolené. Přitom politika, ideologie a propaganda vynakládá titánské úsilí na to, aby zahladila podstatu procesů a vtloukla do hlav mas lživé představy o nich. V naší době kolosálního rozvoje a vlivu prostředků hromadné informace, přesněji řečeno – prostředků masové manipulace, se ideologicko-propagandistické ohlupování mas vůbec stalo rozhodující silou v historických událostech a v jejich chápání lidmi.

To se zcela vztahuje na chápání podstaty chruščovovského „převratu“ v roce 1956, destalinizace země a přechodu k brežněvismu. Nejednou jsem upozorňoval, že hodnocení brežněvovského období jako pokračování stalinismu bylo chybnou, či spíš záměrnou lží v antisovětské a antikomunistické propagandě. Brežněvismus nebyl pokračováním stalinismu, ale jeho reálnou a jedině možnou alternativou v oněch podmínkách.

Destalinizace země znamenala přechod od stalinistického voluntarismu se systémem nadmoci, stojící nad stranickostátním aparátem a s vůdcovskou orga-

nizací řízení k oportunistickému režimu se systémem nadmoci v rámci stranického aparátu a se stranickostátním systémem řízení. Chruščovovský pokus o zachování voluntaristického režimu osobní diktatury se nezdařil. Brežněvovský režim se konstituoval jako svého druhu demokracie v protíváze k „totalitarismu“ stalinského typu. Avšak konkrétní historické okolnosti zakryly podstatu tohoto zlomu a ideologie i propaganda (jak sovětská, tak západní) učinila vše pro to, aby zkalila i beztak složitou situaci.

Sovětská ideologie, trvající na nevyhnutelnosti krizí v kapitalismu, považovala komunistickou společnost za bezkrizovou. Toto přesvědčení sdíleli dokonce kritici komunismu. Nevyskytovalo se žádné pojednání, v němž by se předvíдалa krize komunismu nebo aspoň závěr o její možnosti. Byly nesčetné „předpovědi“ o pádu komunismu v Sovětském svazu a jiných zemích, ale ty neměly nic společného s předpovídáním krize samé. Nastala nečekaně pro politiky, specialisty i masu obyvatelstva. Začali si ji uvědomovat až poté, co vypukla ve vší síle, a to nikoli v adekvátní formě.

Třebas krize nazrála již v brežněvovské éře, ani Gorbačova nenapadala myšlenka o ní. Začal své maniakální reformy v naprosté víře, že se sovětská společnost pokorně podřídí jeho vůli a výzvam. On sám víc než kdokoli jiný nepomáhal rozpoutávání krize.

Nečekanost krize se vysvětluje mnoha příčinami, mimo jiné absencí vědecké teorie komunistické společnosti. Netřeba mluvit o tom, jakou podobu mělo učení o komunismu v sovětské ideologii. Opovrhovalo se jím, přičemž zcela po zásluze. Na roli pravdivého chápání si činila nárok kritická a demaskovací literatura a publicistika. Ani ty však nevycházely za rámec ideologického způsobu myšlení. Za pravdu se vydával fakt kritičnosti. Čím víc se očerňovalo vše sovětské, tím pravdivější se to zdálo být – anebo se to tak vykládalo záměrně.

Na Západě situace nebyla lepší. Ačkoli se díla západních autorů formálně tvářila vědeckěji, v podstatě byla dokonce vzdálenější pravdě než sovětská. Jestli se sovětská ideologie bála odhalit zákonité defekty komunismu, pak západní se bála přiznat jeho přednosti. Z jedné strany se modelovala apologeticky lživá a z druhé kriticky lživá podoba komunismu.

V sovětské ideologii se například tvrdilo, že sovětská společnost je vybudována v souladu s geniálními směrnicemi „vědeckého komunismu“ Marxe a Lenina. V ideologii západní se tvrdilo, že základem sovětské společnosti je nesmyslná utopie hloupého Marxe a krvelačného Lenina. V sovětské ideologii se tvrdilo, že se komunistické sociální vztahy začaly utvářet po revoluci. V západní ideologii se tvrdilo, že tyto vztahy byly vnuceny masám sovětského obyvatelstva násilně a podvodně po revoluci. Takový paralelismus lze vidět ve všech nejdůležitějších otázkách, týkajících se pochopení sovětské společnosti a komunismu vůbec. Z hlediska vědeckých kritérií tvrzení sovětské i západní ideologie jsou jevy stejného druhu.

Shodný je i jejich vliv na myšlení lidí. Jestli například komunistické zřízení v Sovětském svazu nemá všelidské kořeny a předpoklady v minulé historii země, jestli bylo nejdřív vymyšleno v teorii a potom nějak vnuceno obyvatel-

stvu, pak stejnou cestou je lze změnit v kýženém duchu nebo vůbec zrušit zákonodárně a administrativním nařízením. Právě takový idiotismus trčel v podvědomí nebo vědomí budoucích reformátorů. Když se reformátoři a jejich ideologičtí lokajové pouštěli do přestavbové avantýry, úplně ignorovali nejen realitu Západu, ale i realitu své vlastní společnosti. Když se zříkali své ideologie, nepřecházeli tím automaticky k vědeckému chápání reality a pouze měnili orientaci ideologizovaného vědomí na orientaci protikladnou, tj. přecházeli na pozice ideologie západní!

Krize je obvyklý jev v životě každé společnosti. Krize prožívala společnost antická, feudální i kapitalistická. Nynější stav západních zemí mnozí odborníci považují za krizový. Krize společnosti není ještě jejím krachem. Krize je odklon od některých norem existence společnosti. Odklon od norem může být následkem přírodní katastrofy, epidemie nebo vnější agrese. V letech 1941-42 byl Sovětský svaz na pokraji zkázy. Ale to nebyla krize komunismu jako sociálního zřízení. Naopak právě v těchto rocích komunismus projevil svou životaschopnost. Krize je odklonem od norem vznikajících jako výsledek funkce vnitřních zákonitostí společnosti, přičemž v podmínkách jejího normálního, ba dokonce správného chodu.

Každému typu společnosti je vlastní svůj, pro něj charakteristický typ krize. Kapitalistické společnosti je vlastní takzvaná ekonomická krize, projevující se v nadvýrobě zboží, kapitálových přebytcích a deficitu sfér pro jejich investování. Komunistická krize se od ní očividně liší. Stručně řečeno spočívá v dezorganizaci celého společenského organismu a má koneckonců úroveň dezorganizace celého systému moci a řízení.

Klademe-li otázku o příčinách krize, musíme lišit přinejmenším takové faktory, hrající různou roli v jejím vzniku – jako 1) mechanismus potenciální krize, 2) podmínky, v nichž možnost krize přerůstá ve skutečnost, 3) impuls ke krizi. Mechanismus potenciální krize je tvořen faktory zajišťujícími normální životaschopnost společnosti. Jsou organicky vlastní komunistickému sociálnímu zřízení. Účinkují vždy tak, že plodí tendence odchylek od jeho norem. Postupně se hromadí a shlukují, až vyústí do předpokladů krize. Abychom popsali mechanismus krize konkrétně, je nutno při popisu společnosti v jejím normálním („zdravém“, ideálním) stavu u každého punktu popisu poukázat na to, kde právě tkví odchylka od normy a proč k ní dochází, tj. na zákonitost samého narušení norem.

Například plánovaná ekonomika nevyhnutelně rodí prvky chaosu a nezaplánovanosti, bez nichž není vůbec možná realizace plánů. Jednota systému moci a řízení plodí jeho rozpad na vzájemně nevraživá uskupení, a to mafiánského typu. Pokrok ekonomiky, kultury a ostatních aspektů společnosti plodí nesoulad mezi potřebami řízení a možnostmi jejich uspokojení. Totální ideologické ohlupování plodí ideologický cynismus a oslabení odolnosti proti vlivům nepřátelské ideologie. Společnost je neustále nucena přijímat opatření proti takovým odchylkám od norem, aby je udržovala v únosných mezích. To se však daří jen částečně a do určité doby.

Krizové podmínky jsou cosi vnějšího pro podstatu komunismu jako takového. Napomáhají nazrávání krize a jejímu nástupu, ale samy o sobě ji neplodí. Ke krizi může dojít za jiných podmínek, dokonce protikladných. Může k ní nedojít i za daných podmínek. Krizové podmínky nejsou nutně něco nepříznivého pro společnost – ani neúspěch. Mohou to být i úspěchy, i příznivé okolnosti.

Mezi podmínkami posuzované krize je třeba uvést i to, že v poválečných letech, obzvláště v období brežněvovského řízení, v zemi došlo ke kolosálnímu pokroku ve srovnání se stalinskou érou. To nebyla doba „černého propadu“ a „stagnace“. Mezi podmínkami krize je nutno zmínit přírůstek obyvatelstva. Počet obyvatel se zvýšil o více než 100 milionů lidí. Žádná západní země by nevydržela takovou zátěž bez pádu do krizového stavu kvůli této jediné příčině. Přírůstek obyvatelstva byl doprovázen vzrůstem dílu obyvatel neproduktivních a neúměrným růstem jeho choutek ohledně hmotných statků.

Nejdůležitější úlohu v nazrávání krize sehrál fakt, že lidstvo vynechalo v pořadí jednu další (třetí) světovou válku. Díky neúměrně protažené mírové době vnitřní zákonitosti komunistického sociálního zřízení získaly možnost projevit svou neúprosnou sílu. Avšak protažená mírová perioda nebyla obdobím všeobecné lásky a přátelství. Zahrnula do sebe „studenou válku“, která svou údernou zvilostí může být postavena naroveň válkám „horkým“. Sovětský svaz byl donucen k nepřiměřeným výdajům a k takovým vzájemným vztahům s okolním světem, které vyčerpaly jeho síly a přinesly mu reputaci „říše zla“. Sovětský průnik na Západ byl holí o dvou koncích: neúměrně posílil západní průnik do Sovětského svazu a zemí jeho bloku. Západ se stal neoddelitelným faktorem vnitřního života země a v ohromné míře napomáhal oslabení ochranných mechanismů sovětské společnosti jako společnosti komunistické.

Dále je třeba rozlišit možnost krize postupně sílící během mnoha let, ale do určité doby skryté, a změnu této možnosti ve skutečnost. K realizaci krize dochází explozí, ve srovnání s časem krizové akumulace náhle. Faktory, vedoucí k takové krizové explozi, vytvářejí krizový impuls. V brežněvovském období se nahromadily krizové předpoklady – nazrála potenciální krize. Ve skutečnost se však zvrtnula s příchodem Gorbačova k moci, se začátkem „přestavby“. Gorbačovské vedení rozpoutalo krizi, dalo k ní impuls. Gorbačov svou politikou „stíkl knoflík“ a krizová bomba vybuchla. Možná, že někteří gorbačovovci měli upřímný záměr zlepšit situaci v zemi, leč ten se realizoval v opatřeních, urychlujících a prohlubujících krizi.

Věc nevypadala tak, jakoby ve společnosti začala krize, která donutila moc k určité politice reforem, ale naopak jakoby moc začala provádět určitou politiku, motivovanou představami nemajícími nic společného se zájmy na zabránění hrozivě se blížící krize (o tom vůbec nepřemýšleli), a v jistotě, že společnost bude nadále žít pod její kontrolou a následovat její direktivy. Výpočet moci byl chybný. Společnost zralá pro krizi reagovala na politiku moci nečekaným a z hlediska moci nežádoucím způsobem. Mocenská špička vypustila džina krize z láhve svými neodpovědnými reformami a směrnicemi. Udělala tak dobrou grimasu ve špatné hře: proměnila se v loutku nezvládnutelného procesu a začala předstírat roli uvědomělé reformátorky společnosti.

D. Kalaić

OBNOVA NEBO ZÁNÍK RUSKA

Nespokojené hlasy je slyšet i v Kremlu: „Velká věc, kterou jsme začali v roce 1985, je dnes ohrožena!“ Je-li daný obraz správný, pak pouze proto, že potvrzuje tragické pravidlo ruských dějin posledního století. Kromě agrární reformy carského ministra Stolypina všechny vnějškově velkolepé projekty společenského a ekonomického „pokroku“ degenerovaly v procesu realizace ve svůj protiklad. Není náhodná i ta zvláštnost, že všechny projekty a reformy (vyjma stolypinskou) vycházely od „západníků“. Celé spektrum boje a polemiky na současné politické scéně Ruska může být redukováno na konflikt minulého století mezi západníky a slavjanofily.

Menšina západníků vždy byla lépe organizována, byla agresivnější a díky těmto přednostem a hlavně s pomocí západu téměř vždy vítězila nad slavjanofily a působila Rusku všechna neštěstí a tragédie: Od uvržení do závislosti na lichvářských rozmarech Rothschilda po vnučování nejstrašnějšího totalitního a genocidního systému kapitalistického zotročení, nazývaného zpočátku „komunismem“ a pak „reálným socialismem“.

Jednou z hlubinných slabin vlastenecké fronty současných dědiců „slavjanofilské“ tradice spočívá v absenci reálné a oficiální publicity (glasnosti), která by rozptýlila iluze a omyly a poukázala nejširším vrstvám veřejnosti na tragické finále západnického vítězství. Ani minimální cena úspěchů a vítězství západníků z minulého století ještě není splacena. O tom svědčí i Gorbačovovo přiznání, že SSSR jako právní dědic carského Ruska je stále ještě dlužníkem Francie, resp. Rothschildů.

Jde o dluh, který znamenal začátek konce pravoslavného carství. Carské Rusko, které tak lehkomyšlně a bezstarostně přijalo od Rothschilda úvěry na sedm miliard zlatých franků (v období 1889-1901) svolilo, aby mu byla na šíji hozena přesně vypočítaná oprátka lichvářských podmínek. Úvěry byly zaměřeny především na to, aby připravily ruskou ekonomiku k válce a poštvaly Rusko na Německo.

V té době málokdo v Rusku chápal, co se vlastně děje a jaká tragédie se skrývá za miliardovými úvěry, jaké temno číhá za leskem zlata, a hlasy varující před nebezpečím se podobaly hlasům volajícím na poušti. Byly přehlušeny všeobecným halasem konzumních orgií podplacené aristokracie a nových boháčů.

První velký odpor vůči lichvářské moci carská administrativa demonstrovala, když odmítla vytvoření Ústřední banky. Po celém světě lichvářská internacionála vnucovala státům tuto instituci, jejímž prototypem je legendární Bank of England Peterson & Co., založený ještě v roce 1694, s jeho mimořádně efektivní a jasnou formulí získat všechny hodnoty jednoduchou emisí papírových pseudohodnot: „Banka má zisk z celkového množství peněz, které dělá z ničeho.“ V období, o něž běží, nejdokonalejší formou takové loupeže byl tzv. Federal Reserve System, vytvořený dohodou největších bankéřů v roce 1910 a vnučovaný USA podnes. **Jde o „systém“, který za**

fasádou jakéhosi státního zařízení zajišťuje jeho reálným soukromým majitelům téměř úplnou kontrolu nad ekonomikou země a legální využití financí. Všude pokusy lichvářů vnutit tento systém, tj. otevřít Ústřední banku, měly úspěch – kromě carského Ruska, jehož administrativa podvod odhalila. **Odmítnutí carského Ruska podrobit se mu brala lichvářská internacionála jako důvod k vyhlášení války.**

A příležitost se brzy naskytla: v rusko-japonské válce. Lichvářská internacionála v čele s předsedou banky Kuhn, Loeb & Co. v New Yorku Jacobem Schiffem udělovala štědré úvěry pro válečné účely Japonska. Jacob Schiff, fanatický vyznavač Marxova systému zotročení a rovněž fanatický rusofob a protivník pravoslavného carství, ještě před začátkem rusko-japonské války šval proti sobě teroristické organizace v Rusku. V japonských zajateckých táborech Schiffovi agenti verbovali, ideově připravovali a školili k teroru naivní ruské mužiky pomocí peněz, alkoholu a zejména marxistické ideologie. Potom tyto „mutanty“ dopravovali do Ruska, hlavně přes hranici s Finskem – aby zbojnicili a rozsávali smrt, nejistotu a podkopávali základy režimu.

Kronika té doby dosvědčuje 1995 pokusů o přepady a 194 pumové útoky. Děsivé jsou počty usmrčených a zraněných, mezi nimiž je 114 gubernátorů, významných státních činitelů a generálů, 286 policejních důstojníků, 452 policisté, 109 důstojníků armády a 750 vojáků. Při ozbrojených útocích (většinou pumových) zahynula 7 331 a byla raněna 9 661 civilní osoba.

To však byla jenom krvavá předehra genocidní Říjnové revoluce. Ve svých pamětech hrabě Vitte, jeden ze „západníků“, zmocněnec carského Ruska na mírovém vyjednávání v Portsmouthu, dosvědčuje, že na druhé straně stolu vedle japonských představitelů byli emisari velkého kapitálu: Jacob Schiff, velvyslanec USA dr. Straus a Kraus, aktivní činitel zednářské lóže B' nai B' rith, s příslušnými požadavky. Podle slov hraběte Vitteho se Schiff choval krajně drze, než se ho dr. Strausovi podařilo přivést k rozumu a zkrotit.

O rozmachu a síle této nenávisti svědčí i fakt, že prezident W. H. Taft na nátlak J. Schiffa a spol. byl nucen odvolat obchodní smlouvu mezi USA a carským Ruskem. Jacob Schiff se nevyhnul pokušení veřejně se pochlubit účastí v této akci na stránkách *New York Times* z 5. 6. 1916: „Kdo, když ne já, rozpoutal kampaň, která, jak dobře víte, nakonec donutila prezidenta USA zrušit naši smlouvu s Ruskem!“

Široké veřejnosti je celkem známo, že se Lenin a jeho společníci ocitli ve válčícím Rusku za pomoci německé armády, jež revolucionářům poskytla obrněný vlak a značný kapitál. Z hlediska německé vojenské strategie smysl této akce spočíval v demoralizaci protivníkovy bojovnosti revoluční agitací a chaosem v týlu. Mnohem dál mířila lichvářská internacionála, která revolucionáře financovala: zničit pravoslavné carství a nastolit ideální, totalitní a genocidní systém kapitalistického zotročení. Je pravda, že Jacob Schiff a spol. zprvu pomáhal zednářské vládě Kerenského. Jakmile však zpozoroval chybné kalkulace Kerenského a náznaky protiofenzívy monarchistů, pochopil, že může jít ještě dále – a všechny druhy úvěrů přesunul zvláštní odrůdě „západníků“, nazývané bolševici.

Významná část dokladů o finanční pomoci, kterou mezinárodní síť bank poskytla bolševikům, je v *Papers relating to the Foreign relations of the United States*, publikovaných americkou administrativou (díl 1, str. 371-376, Washington 1931). Mezi bolševiky, podílejícími se na doložených transakcích, je nejvýraznější postavou Lev Trockij, tj. Lejba Bronštejn. (Pozoruhodným rysem zločinných sklonů bolševických revolucionářů je jejich zvyk zahalovat se do vymyšlených jmen a příjmení.) Tak v dopise J. Fürstenberga, adresovanému R. Šolnikovi, se sděluje, že Warburgova banka „otevřela úvěr pro soudruha Trockého“ a že existuje „jedna osoba, zmocněná převzít peníze určené soudruhu Trockému“. Týž Fürstenberg oznamuje panu Antonovovi v dopise z 2. 10. 1917, že „požadavek soudruha Trockého je splněn“ a že „400 000 korun se vydává soudružce Soně, která se k Vám dostaví s tímto dopisem a uvedenou částkou“. Mimochodem řečeno, vzpomenutý pan Antonov ve chvíli, kdy byl dopis odeslán, stál v čele Petrohradského sovětu.

Zmíněný soubor dokladů obsahuje i svědectví o anglo-americké pomoci vládě Kerenského na překonávání monarchistické protiofenzívy. Jde o pomoc na státní úrovni. Tak např. dossier 861.00/288 obsahuje telegram velvyslance USA z Petrohradu z 19. 3. 1917, informující státního tajemníka ve Washingtonu o tom, že „jsou podniknuty všechny kroky k odstranění nároků na trůn včetně knížete Michaila“, jakož i „všechny pokusy o zachování carské trůnní posloupnosti“. A dále: „Anglie, vycházejíc z toho, že Prozatímní vláda pociťuje potřebu fondů, poskytla finanční pomoc Rusku a nejspíš v ní bude pokračovat až do uznání vlády Spojenci. Neprodlená pomoc by byla víc než na místě a byla by vysoce oceněna.“

A druhý telegram téhož velvyslance (dossier 862.20261/53) z 9. 2. 1918 obsahuje dojemný příklad krátkozrakosti nižších úředníků Wall Streetu. Jde o původní telegram k dokladům dosvědčujícím, že Lenin a Trockij, jakož i ostatní bolševičtí vůdci jsou cizími zaprodanci. Velvyslanec připomíná, že uvedené doklady patří tajné službě vlády Kerenského a ptá se: „... Je-li to vše pravda, vyvstává otázka, proč K. (Kerenskij) nepoužil těchto dokladů proti bolševikům minulého července?“ Nebohý velvyslanec se nedovtípl, že Kerenskij posluhuje stejně jako on sám; a jakmile se rozhodlo pustit do hry bolševickou „kartu“, Kerenskij poslušně odešel z historické scény.

Do jednoho z newyorských komunálních rejstříků (1917-1918) přátelé a ctitelé činnosti a osobnosti Jacoba Schiffa sepsali dlouhý lichotivý projev, v němž se mezi jinými zásluhami oceňuje jeho revoluční role: „On financoval nepřátele autokratického Ruska a použil svého vlivu ve finančním světě, aby odklidil carské Rusko z peněžního trhu USA.“

Investice Jacoba Schiffa a spol. do bolševické revoluce přinesly bance Kuhn, Loeb & Co. a skupině Warburgově, spojenými obchodními, sňatkovými a rodinnými pouty, rekordní zisky v historii lichvářství. Podle svědectví Schiffova vnuka jeho děd investoval do bolševické revoluce celkem dvacet milionů zlatých dolarů. V období od roku 1918 do roku 1922 podle téhož svědectví Lenin vrátil bance Kuhn, Loeb & Co. šest set milionů zlatých rublů tehdejšího oficiálního kursu. Jak známo, většina dluhu a procent byla vrácena na základě

barteru. Za rubly agenti dostávali v Rusku všechno, přesněji řečeno – loupili to, co se snadno měnilo v kapitál na západních trzích: od kožešin, zlata, stříbra a briliantů až po základní druhy surovin.

Aby byl dluh pokryt, agenti ničili a vylupovali dokonce kostely. Zlaté kříže a zlato, servané z ikonostasů, přetavovali do slitků usnadňujících export. V důsledku takového „exportu“ bylo Rusku ukradeno ohromné bohatství mistrovských děl z carské kolekce. Carská kolekce mistrovských děl evropské renesance z Petrohradu dnes tvoří jádro Národní galérie ve Washingtonu, která se jí pyšní bez výčitek svědomí.

Řídké byly tehdy na Západě smělé hlasy protestu, podobné např. vystoupení amerického odborového leadra Samuela Gompere na stránkách *New York Times* dne 7. 5. 1922. Samuel Gompers ovšem nemohl otevřeně jmenovat banky, bankéře a společníky, o nichž je zmínka. Je zbytečné zdůrazňovat zvláštní a odhadu nepodléhající formu uplácení dluhů nebo investic cizího kapitálu do bolševické revoluce: od likvidace a vyhnání elity ruského národa, masové genocidy Rusů po boření pravoslavných kostelů a klášterů, zastřelení desettisíců mnichů a kněží...

Četné náznaky ukazují, že Gorbačov byl obklopen těsným kruhem poradců se západní orientací: od „šedé eminence katastrojky“ Alexandra Jakovleva, obhajujícího úplnou přeměnu SSSR na provincii Západu či zednářský „nový světový řád“, po nejvlivnější sirénu liberálněkapitalistických slibů, Leonida Abalkina. O síle vlivu této sirény svědčí i šťavnatý cynismus, s nímž odvrhl fakt všeobecného zbídačení před dopisovatelem italského týdeníku *Epoca*: „V naší zemi lze koupit všechno: vodku i lososový kaviár, italské kozačky a tašky, francouzské voňavky a francouzské módní zboží. Všechno je. Všechno pro ty, kdož mají peníze. Nedostává se nám jen zvládnutí západních metod.“

Pouze nevědomci a zlomyslní lidé mohou tvrdit, že solženicynovský projekt obrození Ruska je neuskutečnitelná utopie. Běží o projekt, v jehož základu jsou pozitivní zkušenosti, počínaje japonskou alternativou a konče prospěšnými opatřeními stolypinské reformy, zabezpečující rozkvět ekonomiky ruského carství. Stolypin dokázal realizovat jenom nevelkou část svého programu, přerušeno zločinnou rukou nepřítele ruského národa a ruské pravoslavné církve. Zavraždění Stolypina nepřímou ukazuje tomu, kdo umí předvídat, spásný směr přestavby: reformní pokračování v nových útvarech a s ohledem na nové zkušenosti.

(Dragoš Kalaić je známý novinář-odborník na mezinárodní politiku. Jeho stať vyšla v ruském překladu.)

D. Vasiljev

BOJIŠTĚM JSOU LIDSKÁ SRDCE

Když začne řeč o Pamjati, četní „praví“ i „leví“ buď zmlknou, nebo začnou chrlit epiteta jako odiózní, fašizující, antisemitská.

Je třeba nejdřív zřetelně roztrždit pojmy „praví“ a „leví“. „Praví“ znamená správný, spravedlivý, pravoslavný. Biblická pravda hlásá: Nedej, Pane, v den Posledního soudu, ocitnout se na levé straně od Tebe! Proto všichni nalevo jsou odpůrci Boha, lidé, kteří bojují s Bohem. Poněvadž naším cílem je pravoslavné křesťanství, my se přidržujeme starých dobrých koncepcí „pravoslaví-monarchie-národní lidovost“ a pravoslaví jako mravní osy národní existence, státu v souhrnu. Ti „praví“, kteří vystupují proti nám, patří k „levým“. Jenom si říkají „praví“, ale ve skutečnosti jsou to ateisté, anebo se Bohem zaštiťují, aby jakýmkoli prostředky získali popularitu u lidí.

Pokud jde o epiteta, kterými nás častují, to podle mne vyplývá z negramotnosti. Kdo chce o něčem psát, má znát podstatu jevu. A omílat to, o čem se nejednou plácalo v novinách, znamená volit cestu pomlouvání. Neurážím se, když nás nazývají fašisty, protože latinské fascis je svazek prutů jako odznak moci, to, co symbolicky sjednocuje lidi. Mimochodem v německé třetí říši nebyl žádný fašismus, ale nacionální socialismus ukovaný sociální demokracií, jejíž kořeny lze nalézt v marxismu; přesněji řečeno, sociální demokracie je jednou z odnoží marxismu.

Proč kupříkladu dnes nacismus obviňuje z toho, že se pokoušel podmanit si svět? A cožpak komunismus nechtěl totéž? I komunismus, i nacismus jsou jen články jednoho řetězu. Ten i ten ukládá o svět, o národ, o historii. Ten i ten je koncepcí vyvolenců. Avšak existují tisícileté zkušenosti z vývoje lidstva. Proč za jedině správnou máme považovat právě komunistickou doktrínu? Nebo nacistickou? Zajisté celý smysl spočívá v tom, aby bylo jakýmkoli způsobem nabyto právo stát se vůdčí ideologií, která si má podrobit ostatní národy. **A to zase plyne z judaismu, jediného světového náboženství, které se odvolává na takové pojmy jako „boží vyvolenost“ a „rasová nadřazenost“.**

Podle jeho doktríny ostatní národy mají zaujmout služebné postavení. Tato oblundně nespravedlivá teorie byla později rozvinuta zakladateli sionismu, který se rychle rozšířil po celém světě. Leckdo si myslí, že Izrael je malým státečkem, ztělesňujícím patriotické city židovského národa. Není tomu tak. Stačí se pozorně začíst do ideologů sionismu, abychom pochopili, že v jeho základu leží misantropická filozofie.

Antisemitismus nám přisuzují rovněž z negramotnosti. Jak je možné vinit z antisemitismu lidi, kteří podporují spravedlivý boj arabského lidu na Blízkém východě. Vždyť, jak známo, právě on je základním semitským národem. Jestliže Židé považují jenom sebe za Semity, pak naplňují skutkovou podstatu § 74 trestního kodexu RSFSR o přisvojování si práv jiného národa. Kromě toho jsou Židé spíš Hamity než Semity. Předhazují nám i judofobii, ale též nedokládají, kde, kdy a z jakého důvodu jsme vystupovali proti židovské kultuře, hebrejštině, židovské historii a židovskému národu. Proč za antisemitismus nežalují

Lenina, jenž Židy nepovažoval za národ a jenž se o nich vyjádřil jako o „sročené tlupě“? Proč nesoudí za antisemitismus Žida Marxe, jenž v jedné ze svých prací nazval Židy „vešmi“, které se již rozlezly po těle velké společnosti. Jenže titíž Židé využili marxismus jako ideologové mnoha komunistických doktrín.

Proto podobné otázky je lépe klást Židům, nikoli nám.

Co se týče našich cílů, ty se mění. Je to probuzení národního sebevědomí, upevnění pozice lidí, bojujících za národní nezávislost, národní osvobození, protože jsme okupováni, za obrození domácí kultury a těch výšin, jež byly dosaženy naším státem během mnoha staletí. Jako monarchisté jsme přesvědčeni, že monarchie je jedinou správnou formou řízení.

Mnozí takzvaní vlastenci, odmítající monarchii a víru, jsou podstrčenými figurkami speciálně připravenými oficiální mocí k tomu, aby odváděli lidi od skutečného patriotismu. Patria – to je latinsky vlast, zahrnující v sobě veškerý prošlý vývoj společnosti. Děláme všechno možné, aby se pojmy „patriotismus“ a „monarchie“ srovnaly. To je historická zkušenost našeho státu, která má jen plusy a která dala velký impuls nejen Rusku, ale i světové civilizaci. Samozřejmě já mám na mysli monarchii samoděržavnou, nikoli konstituční a absolutní, jelikož monarchie konstituční je parlamentem, kankánem – a absolutní diktaturou. Samoděržavná znamená moc samovládnu, opírající se o instinkty vzniklé formou národního řízení.

Snažíme se přidržovat pojmů pravoslaví, monarchie a národní lidovost, poněvadž jsou spojeny s vlastenectvím. Při narušení takového vztahu vzniká mnoho monarchistických stran, ačkoli sám řecký výraz „monos“ už nepředpokládá pluralitu. Jsou všelijaké křesťanské strany, do nichž zpravidla vstupují nevěřící lidé – věřící člověk totiž nebude organizovat strany, ale bude chodit do kostela. A kdejaké demokratické svazy... byť za nejvyšší formu demokracie se pokládá právě monarchie, protože je stavěna podle božské hierarchie a božího principu: nahoře na nebesích je tvůrce všeho živého Pán Bůh, dole jeho odraz na zemi – Bohem pomazaný car, jenž odpovídá před Bohem za svůj národ, za své poddané, za svůj stát a nikoli za jakési lidmi vymyšlené zákony. Styl a míra jeho řízení jsou postaveny na vysoce mravních ideálech.

Pokud běží o ekonomiku. Samo slovo ekonomika označuje umění řídit hospodářství čili rusky domostroj. Proč byl domostroj během více než 70 let bořen? Proč toto ruské slovo v naší době dostalo málem hanlivý nádech? Protože v základu této ekonomiky leží staleté národní tradice a vzájemné vztahy, budované se zřetelem na zvláštnosti té nejunikátnější země světa – Ruska. Avšak nejen ruského národa jako původní a základní struktury, leč s ohledem na všechny národy obývající mnohojazyčné Ruské impérium. Za velice ohleduplného vztahu k historii, kultuře a tradicím těchto národů se tak utvářela ekonomická integrace.

Lidé nyní řídící hospodářství vše prakticky narušují, jelikož budují vzájemné ekonomické vztahy na zcela jiných ekonomických postulátech. Co je vlastní naší ekonomice? Marxismus je politikum. Ale ekonomika je neslučitelná s politikou. Ona může být prvotním faktorem politiky, když se však politika

zavádí do ekonomické struktury a začíná jí manipulovat ve prospěch své doktríny, všechno se bortí v rozporu s národní tradicí.

Dnes se nám pokoušejí vnutit západní model ekonomického vývoje proto, aby nás zapřáhli do obecné struktury ekonomických vztahů, v nichž bychom hráli úlohu surovinového přívěsku a laciné pracovní síly. Sověty vchovaly zcela nový druh lidí – janičáry nebo mankurty (= masa bez paměti), kterým je všechno lhostejné. Hlásá se dosažení cíle jakýmkoli prostředky a do jeho vrcholu se kladou peníze. Přinášejí nás za oběť světovému kapitálu cestou mezinacionálního štvání. Lidé se začínají prát kvůli snadno řešitelným otázkám. Obecná politická struktura koná své špinavé dílo tím, že stále víc podřizuje náš stát světovým bankám a systému všemožných dlužnických operací, aby nás pohltily jako supervelmoc a změnily ji v zemi třetího světa. My již začínáme pracovat ne na zisk, který dostáváme ze západních investic, ale na umoření dluhů za úvěr poskytovaný nám zahraničními bankami. Systém prudce se rozpadající ekonomiky nedovoluje operativně nabýt tento zisk a po vyrovnání dluhů už dál nevstupovat do nových dlužnických vztahů. Nás stále víc a víc tlačí do úvěrového systému tak, abychom pracovali na procenta. Při všeobecném rozkladu ekonomiky nemůžeme rychle roztočit kapitál a realizovat jej, čímž naprosto zákonitě padáme do dlužní jámy. A abychom byli odvedeni od tohoto mechanismu rozkladu a vytvoření vyhoceného deficitu uvnitř země, začínají se rozpoutávat politické vášně, lid je tištěn do rozmanitých skupinek a národnosti jsou rozeštvávány proti sobě.

Co my děláme pro záchranu země? Zorganizovali jsme zemědělské družstvo, svůj vnitřní trh, který je svérázným modelem nacionálního řádu a protikladem kosmopolitické struktury ekonomiky. Činíme vše pro to, aby byly nacionální síly zapojeny do řešení otázek půdy a potravin. Ve své době Dostojevskij řekl, že ten, kdo vládne půdou, je i hospodářem svého státu. My požadujeme navrácení půdy, ale bez práva na koupi a prodej. Nynější vládcové všemožně brzdí řešení tohoto problému. Ve skutečnosti ten, kdo by měl půdu koupit, nebude mít na to prostředky, ale koupí ji ten, komu jsou k dispozici. Přitom on využije jako námezdné síly těch, kdo si půdu koupit nemohou, ačkoli na ní hospodaří. **Takové řešení otázky je zločinné samo o sobě a to, co dnes přijal parlament, hodnotíme jako škůdcovský státní akt.** Půda se má rozdávat, nikoli prodávat, tím spíš, když to bylo slíbeno. Navíc majitelé půdy musí být osvobozeni od daní minimálně 15 let, aby se postavili na nohy. V důsledku takového přístupu k věci bude na trh dodáno ohromné množství zemědělských produktů a potravinový program bude vyřešen.

My se snažíme klást odpor politice koupě a prodeje – a jestli nám budou odebírat půdu, kterou jsme dostali k užívání, budeme ji hájit se zbraní v ruce. Vyhlášuji to s plnou odpovědností, poněvadž docházím k přesvědčení, že v našem státě se vede proizraelská politika obhajující zájmy transnacionálního (sionistického) kapitálu a světového, nikoli vnitřního nacionálního trhu, v němž my musíme vystupovat paritně se všemi zeměmi jako silná mocnost, kterou Rusko bylo před Říjnovou revolucí.

Ať nekašpárkují a nevěší nám bulíky na nos v domnění, že kolem jsou sami idioti a že nikdo nechápe, co se děje. Opakuji: v případě občanské války, která vlastně již probíhá, třebas bez fyzického ničení, budeme bránit svou vlast, své nacionální důstojenství se zbraní v ruce a pozvedneme všechno obyvatelstvo. Potom však nezávidím ani poslancům parlamentu, ani úředníkům sedícím ve vládě, ani těm, kdo jim pomáhají v zločinné likvidaci našeho státu.

Aniž vládneme velkým kapitálem, spoléháme na všeobrozující nacionální myšlení našich podnikatelů – a já se tu obracím s požadavkem o pomoc na všechny nacionálně smýšlející podnikatele.

My nedůvěřujeme uměle vytvořeným svazkům pod patronací určitých tajných služeb, jakož i demokratických struktur, které od prvopočátku do nich zapojují všerozkládající diverzanty. Vytvořit ekonomicky mohutný potenciál je možné jen tehdy, spojíme-li se kolem Pamjati a vypudíme-li všechny kramáře i penězoměnce z vnitřního trhu a donutíme-li je vážit si rodné půdy tak, jako si jí vážili naši velcí předkové, zejména kupci, kteří za své nadzisky budovali školy, nemocnice, divadla a knihovny. Ti pracovali na velikost a sílu Ruského státu. Dnešní podnikavci-holota, prodávající do zahraničí suroviny a národní bohatství, falšující zákony i dokumenty, jim nesahají ani pod kotníky. To jsou nenacionální živly a jsem si jist, že národní soud je brzy požene k odpovědnosti za rozkrádání, které provádějí pod rouškou takzvané podnikatelské činnosti.

V ruskou cizinu se skládá mnoho neodůvodněných nadějí. Ve skutečnosti se lidé, kteří život prožili mimo Rusko, stali již cizinci a přijíždějí zpátky jako do pěstitecké školky, aby vyhověli pocitu nostalgie. Ano, narodili se v Rusku, jsou tu pochováni jejich předkové. Bohužel tito lidé však nejsou tak bohatí, aby nám poskytli přiměřenou pomoc. Sami sotva vycházejí se svými příjmy podle západních měřítek. Ruští podnikatelé žijící v cizině závisí na transnacionálních korporacích zainteresovaných ani ne tak v posílení Ruska jako v jeho ekonomickém krachu.

Ačkoli kdyby každý Rus žijící v cizině věnoval 50 dolarů na obnovu své bývalé vlasti, pak by to byla nemalá pomoc. Jenže kam tato pomoc půjde? Do demokratických bank? Do struktur rozkládajících náš stát? Těmže podnikatelům, kteří odírají zem? Kdyby se skutečně ocitla ve spolehlivých rukou! Jen se podívejte: všechny komerční pulty jsou zavaleny právě tou pomocí ze Západu, sám demokratický tisk o tom psal. Jakými kanály proudí na pulty komerčních obchodů? Stručně řečeno, musíme spoléhat pouze na sebe, na svůj dům a doma i zdi pomáhají. Je třeba věřit svým rukám, své hlavě a nacionální hrdosti.

Nikdy nezapomenu toto: když jednou Alexandr III. lovil ryby, přiběhl adjutant a říká: „Vaše Veličenstvo, dostavil se velvyslanec Francie!“ – Alexandr se ani neohlédl a odpověděl: „Když ruský panovník chytá ryby, Evropa může počkat.“ A Francouz čekal. Ruska si vážili a projevovali mu úctu. Dnes nám Bushové a Mitterandové diktují, jak se máme vyhrabat z krize a podstrkují nám recepty, které u nás nikdy nelze uskutečnit a které do našich řad a do naší ekonomiky vnesou jenom disharmonii. K čertu s jejich radami!

Ať nám bude krušno a ať si utáhneme opasky, zato ve vnitřku se národ sjednotí proti všem darebákům vytvářejícím chaos na domácím trhu, proti těm, kdo

zadržují zboží, zvyšují ceny a spekulují. Ty je prostě třeba postavit ke zdi. To by bylo zákonné a spravedlivé. Zavedeme pořádek a všechny struktury začnou pracovat. Zboží máme dostatek, abychom zaopatřili každého. Vždyť se podívejte: pracují všechny podniky na výrobu, dejme tomu, čajových lžiček, které nejsou v prodeji. Proč? Ukazuje se, že jsou prodávány pod cenou Západu, kde je přetavují na tytéž lžičky, ale za daleko vyšší ceny přepravují k nám. A pořád se tváří, že se nic neděje. Cožpak nádobí a prádlo vymizelo v našem státě? To je směšné. Spotřebního zboží se u nás vyrábí celkem mnoho, ale kam se to všechno ztrácí? To je vnitřní diverze zaměřená na vytvoření ekonomické disbalance.

Co se týče reformy a zákonů, ani jeden ruský panovník nesypal na hlavy svých poddaných takové jejich množství. Ale vše není možno realizovat za okamžik. Všechny problémy je zapotřebí řešit postupně a požadovat, aby se plnění zákonů stalo životní normou pro každého.

Opravdoví vlastenci za prvé nikdy nepociťovali potřebu seskupovat se, tiše a klidně konali svou práci. Sjednotit může jenom Pán Bůh a víra – víra, které se nedostává mnohým lidem označujícím se za vlastence. Jsou vychováni v ateistickém duchu a absence víry v Boha ještě nikdy nikoho s nikým nesjednotila. My v sobě pocítujeme jistotu, jelikož jsme dostali požehnání a poradili se s duchovními staršími, kteří nám duchovně potvrdili, že děláme dobrou věc. Byli jsme jisti svou správností, jako jsme jisti vírou v Boha. A to nás izolovalo.

Jak je za druhé možné uměle sjednocovat lidi, kteří zaujímají naprosto různá politická stanoviska? Od republikánů, konstitucionalistů, státoprávníků (jak si říkají) po kadety (kteří neustále bojovali s monarchií) či monarchisty (kteří zase chápou monarchii jako konstituční nebo absolutní). Výše jsem již uvedl, že monarchie nemůže být ani konstituční, ani absolutní, poněvadž v prvním případě je to kankán a v druhém – diktatura. Jak se tihle všichni mohou sjednotit? Skutečný monarchista nemůže být nepravoslavný, stejně jako vyznavač jiné víry nemůže být nemonarchistou, protože sama nebeská hierarchie mluví o monoteismu, o víře v jednotnost Boha.

A v rozměrech země existuje ohromné množství egocentriků, lidí, kteří se zmocnili části informace o minulosti naší vlasti a pokoušejí se na tom sestavit své politické programy. Cožpak rolníci žili podle nějakého programu? Měli jeden křesťanský program daný Pánem Bohem a vložený do Písma svatého.

Co se týče jednoty, může být u té či oné skupiny stejně smýšlejících a oddaných jedné ideji. Má však právo na existenci ta či ona idea? Ovšem že ne. Existuje například idea Boha a idea d'ábla. Sloužíme-li oběma idejím té nebo oné současně, pak je to nepřípustné. Proto stejně smýšlejícími lidmi jsou ti, kdo sdílejí jednu ideu, které slouží s vírou a pravdou. Všichni ostatní slouží d'áblu. Vytvářejí mnoho drobných organizací a všemožných útvarů jenom proto, aby nedopustili konsolidaci jedné ideje – ideje víry v Boha. Vymýšlí se spousta všelijakých koncepcí, které ničí člověka. Naším úkolem je čelit tomu, proto nás mnozí nemají rádi. Tyto mládence prostě nelze vyhnat, stojí jako v chrámu obloženi dřevem. Tato věta je klíčem k naší pozici na onom kongresu.

Moc je silná, pokud je povolána národem. Národ sám vidí za nějakou silou sumu kladných faktorů způsobilých udržovat stát ve slávě, ve cti a blahobytu. A sám národ povolává, jak se to stalo v historii s Rjurikem, s Romanovem, kterého pozval sněm (Sobor) k vládě. Tehdy v zemi také byl chaos a zmatky. Dnes se ovšem shromažďuje přemnoho různých směrů, ale všechny jsou nepravomocné, poněvadž nejsou navrhovány národem samým. Byly sehnány dohromady od hloučku politických intrikánů, aby nám zhatily svatou ideu zemského sněmu.

Dnes je na politickém obzoru dostatek lidí, ale národ si musí sám rozhodnout, kdo je kdo. My jsme se nikdy nikomu nevnucovali a nestavíme se ani nad národ, ani stranou od něho, jsme vždy ve středu národa. Naším cílem není probudit nízké instinkty v davu, ale vysoký mravní ideál a duchovní potenciál národa.

Kdyby nám nabídli moc, souhlasili bychom, avšak svízel je v tom, udržíme-li si ji. Bez národa, bez opravdového osvětlení národního ducha, bez jeho přímé a konkrétní účasti ve výstavbě vlasti se žádná moc neudrží. Bude trvalý chaos, který naši zemi oslabí tak, že se stane snadnou kořistí cizáckého protivníka. Tehdy se skutečně změňme ve zjevnou kolonii, zabranou holýma rukama a proměněnou v zem otroků. To dopustit nemůžeme a budeme do konce bojovat za nacionální jednotu a lásku, což podle slov Dostojevského je boj Boha s ďáblem a bojištěm jsou lidská srdce.

Odhalení všech tajemství protivníkovi a oslabení našeho vojenského potenciálu – to je nový krok zrady. Jedinou oázou spravedlnosti na zemi, byť je to jakkoli zvláštní, jeho duchovnosti, mravnosti a vlastenectví při všech negativních komunistických zkušenostech našeho státu – je dnes Rusko.

Udivuje mě kosmopolitismus vojáků, jejich zbabělost, zcela nepochopitelné tíhnutí mnohých vojáků ke zradě – například ohledně přísahy. Prohlašuji, že člověk, který přísahal dvakrát, je zrádce. Přisahá se jednou. Vírou a pravdou sloužíme spravedlivé zákonité vládě a jednomu národu. To, co se přihodilo roku 1917, je zrada vůči minulosti velkého Ruského impéria a dnes se to opakuje znovu. Jsem kategoricky proti tomu, aby naše země vstoupila do atlantického bloku. Chtěl bych vědět, kdy nás Evropa milovala? „Nás nemají rádi pro naši ohromnost“ – říkal Alexandr III. svému synovi Nikolaji II. „Rusko nemá přátel!“

Ani jeden cent kapitalisté neutratí jen tak, platí pouze za to, co je libo a výhodno jim. Teď platí za rozpad ještě nedávno mohutného státu a zrádci uvnitř země jim k tomu sekundují. Tak svého času bojaři otevřeli brány moskevského Kremlu polským uchvatitelům a dopustili se tím nejvěrolomnější zrady. Ale necht' vědí, že Alexandři Něvští, Dmitrijové Donští a Georgijové Žukovové žijí a shromažďují své voje a nikomu nedovolí zničit velkou Rus, která je pod záštitou Matky Boží. A pod touto záštitou dojde k vítězství. A zrádci stanou před námi – národním soudem. A ať by byli kdekoli, naše ruce je dopadnou všude!

N. Lysenko

MUSÍ SE ZMĚNIT NIKOLI FORMA, ALE PODSTATA

Na politickém kolbišti jsme dost často svědky dirigované neinformovanosti. Zejména Rusko, jeho politické dějiny a děje se ztrácívají v mlhách našich Wellsů. Kdosi odkudsi cosi prohodí a v Kocourkově okamžitě vznikne nějaký kánon nebo nějaké tabu. Takhle si na svém písečku hrála komunistická internacionála, hraje si antikomunistická aliance. Fakta ohromné slovanské země notoričtí mlátiči prázdné slámy hrdě ignorují. Ke své škodě.

Co nám poví Nikolaj Lysenko za Nacionálně republikánskou stranu Ruska?

Jedny pobaltské noviny (*Atmod*) uvedly, že mezi řídicími kádry demokratických hnutí je na 83 % osob židovské národnosti. Berme to jako objektivní politickou realitu. Příčiny tohoto fenoménu vězí ve zvláštním statusu Židů v Rusku. Vždyť Žid v Rusku zpravidla není traktoristou, nakladačem, soustružníkem. Z 90 %, ne-li z vícera, je to vědecký pracovník, pracovník kultury, tisku, právnických služeb, tj. člověk, jenž tak či onak přichází do kontaktu s politickými problémy a jenž je ve srovnání s běžnými Rusy více připraven k řešení politických úkolů. Kromě toho – a to je očividné – lze mluvit o svém druhu korporace, těsně spjaté s analogickými korporacemi na Západě, s ekonomickými strukturami doma i v cizině, se státním aparátem, se špičkami KSSS v minulosti a dnes zase se špičkami nových vládců, s jelcinovským kabinetem. A poněvadž za všech časů Židé v Rusku představovali nenacionální elitu, která – ač byla politickou korporací – vnášela do politiky nacionální prvek, zčásti i proto, že se ho obávala. A přesto nyní stanuli v čele demokratického hnutí, zbaveného, jak známo, ruského nacionálního odstínu a jakýchkoli ruských nacionálních požadavků.

Co je však hlavní, v nynějším vedení země spatřují zcela reálné přednosti, často skryté před naším důvěřivým lidem. Nyní div ne každý Žid je nějak napojen na Západ – má tam příbuzné, přátele. Politika otevřených dveří: zachce se mi, zajedu tam, potom zpátky; zachce se mi, nahromadím tam kapitál, tady jej zrealizuji nebo naopak. Je jasné, komu taková politika přináší výhody. To Rusa na Západě nikdo nečeká.

Jsem přesvědčen, že provokace byly jedním z hlavních směrů činnosti KGB. I mítinky v Rumjancevském parku probíhaly za „příznivé“, přesněji provokační součinnosti ochranky. Jak se to dělalo. Prostřednictvím jistých lidí ve vedení vlasteneckých organizací se všechny dobré myšlenky zmrazovaly a do popředí se protlačovala „rusko-židovská otázka“. Téma se nafukovalo, rozrůstalo... A jestli první mítinky měly nějaký konstruktivní charakter, brzy poté se změnilly v provokační tak, aby bylo možno bez další diskuse vše svalovat na „antisemitské řádění“. Vystoupí, dejme tomu, čiperný orátor, zatluče se do prsou a spustí: Pověste si mě na této tribuně – ale vedle mne pět Židů! To se speciálně mluvilo s provokačním záměrem, aby bylo zkompromitováno ruské nacionální hnutí.

Nacionálně vlastenecké hnutí v současnosti je velmi různorodé – od monarchistů po republikány. Ale to není minus, je to naopak plus. Hned je třeba upozornit, že k vlasteneckému hnutí nepatří skupiny typu „marxistické platformy“ atd. On i sám termín vlastenecké hnutí zastaral, nevyjadřuje specifiku nynější politické situace. Patriotismus, jak známo, je láska k vlasti. Ale k jaké vlasti? To vůbec není pustá otázka. Řekněme pro Ninu Andrejevovou¹⁵ je vlastí „socialistická otčina“, pro poslance ze skupiny „Sojuz“ je to zřejmě SSSR v hranicích z roku 1945. Podle mého názoru o ruském hnutí je nutno dnes hovořit jako o hnutí nacionálněstátním. Naším cílem je vybudovat jediné, velké, nacionální Rusko. To Rusko, v němž ruský národ bude mít jemu patřičný prioritní význam. Otázku o ruské prioritě my kladli, klademe a budeme klást. V zemi s jasným názvem Rus, v níž Rusové tvoří převážnou většinu, taková otázka nemůže nevystát. Nemálo lidí dnes soudí, že k ztroskotání státu došlo, poněvadž za páky moci tahal Gorbačov. Ano, rozpad stimuloval, ba inspiroval Gorbačov; je-li však moc antinacionální, když se během desetiletí hlásá antinacionální ideologie, když tato moc vědomě u kořene hubí veškeré zdravé počiny v národě, pak finále může být jediné: takový stát dříve nebo později začne chátrat. Odvěké jádro našeho státu – ruský národ – je nyní podřato, rozežráno. Rusové se změnili v národ-invalidu, ztrácejí cirka 1,5 milionu lidí za rok. Je zničeno státní a nacionální uvědomění – co potom může udržovat stát pohromadě? Nic. Proto se také všechno rozklíčilo. Ale já jsem přesvědčen, že genetický potenciál v našem národě není ještě ani zdaleka vyčerpán. Dokonce v podmínkách nejhlubší krize se státní, státněprávní vědomí a řekl bych nacionálněstátní důstojenství ruského národa nevyhnutelně obrodí a stane se rozhodujícím faktorem.

Jestli si každá národnost v naší zemi usmyslí realizovat deklarované právo na sebeurčení, pak z Ruska nezůstane nic! Naše strana je pro úplnou revizi takzvané leninské národnostní politiky. Musí být zřízena federace krajů, oblastí, zemí, gubernií – jak libo, nejde o název. Musí se změnit nikoli forma, ale podstata. Není důležité, jak se to bude nazývat – Ruská republika či Ruský stát, hlavní je zajistit prioritní postavení ruského národa v tomto státě.

Cesta k cíli podle nás vede přes vytvoření vlády nacionální jednoty. Je nutné zrevidovat v rámci celé země nacionálněstátní koncepci. Své autonomie se musí vzdát nejen například Tataři nebo Baškirové, ale vůbec všechny národy Ruska. Nevzdají se však státnosti – Ruský stát zůstane. Vždyť v existenci všech těch národních, nazvěme je tak – pseudostátů jsou zainteresováni pouze místní byrokraté a intelektuálská elita.

Doufali jsme, že prezident Jelcin bude vést nacionální politiku. Bohužel, nestalo se. Dnešní Jelcin je viditelný symbol západního, resp. proamerického režimu v Rusku.

Nyní pozorujeme úpadek výroby. Na mafii si začínají hrát nejen mafiáni od přírody, leč i četní hospodářští pracovníci, ředitelé státních podniků. Sociálně ekonomická situace se ostře zhoršuje a není vyloučeno, že se po zkonsumování

---

¹⁵ Ctitelka J. V. Stalina; pozn. překl.

všech zásob přivalí vlna masové zločinnosti. Hladové, rozlícené davy vyjdou do ulic. V těchto podmínkách je velice důležité stihnout vytvoření širokého koaličního hnutí v čele s rozumnými politiky, kteří dokáží zastavit další rozpad země a převezmou iniciativu od liberálních demokratů.

Mimoto je nyní velice pravděpodobný návrat k ortodoxnímu bolševismu v jeho nejodióznější rudohvězdné podobě. Lid si ještě pamatuje, že salám stával 2 ruble a něco a chléb za 13 kopějek. V určité etapě tohle může zapůsobit víc než nějaká další chiméra. Zás jakýsi trh, zás je třeba něco překonávat...

Takový politický primitivismus, tak zjednodušené hodnocení situace může zplodit závažné následky. Otočí-li se to tímto směrem, bojím se, že hlavní úder přijmou na sebe ti, kdož pro ruský národ mají největší cenu: naši národní podnikatelé. Nyní vedle jasně negativních jevů jako růst spekulace, prodej surovinových zdrojů do ciziny, barter, kdy dřevo a uhlí vyměňujeme za punčocháče nebo zubní pastu, vedle vši této pěny probíhá mohutný hlubinný proces, proces formování pro národ nezbytné vrstvy vlastníků – drobných výrobců, továrníků, producentů nějakých materiálních statků. Ten proces je silně brzděn neplodnými výnosy gorbačovsko-jelcinovské vlády, nicméně tento proces probíhá.

Jestli vzpomeneme na slova P. A. Stolypina o tom, že Rusko může existovat jenom jako země vlastníků, že právě vrstva vlastníků dokáže Rusko upevnit a udělat z něho občanskou zemi, pak je pochopitelné, co pro nás znamená ztráct tyto lidi. Ti nemají kam dezertovat, ty v Izraeli nikdo nečeká a ti v USA nemají žádné bankovní konto. Mafiáni, kteří plnou parou rozprodávají zemi a vyvolávají návaly spekulace, už dávno dirigují své obchody-podniky ze zahraničí... Při jakékoli pohromě nebudou škodní. Poškození budou domácí podnikatelé, kteří by právě mohli učinit mnoho pro strádající národ.

J. Krylov

ŽIJEME V OKUPACI

Můj článek je odpovědí všemu Demokratickému hnutí i těm „státoprávníkům“, kteří si na tajný prapor vepsali Rusko bez Rusů.

Žijeme v okupaci. Ale nacionální okupaci předcházela okupace informační. A tudíž boj o nacionální osvobození se musí začít od boje za osvobození informační, duchovní. Vláda zla je především vládou nad myšlením lidí a k dosažení tohoto cíle je strategie zla prostá jako Malevičův černý čtverec: základním tahem je zde inverze pojmů.

Aby se činilo zlo, musíme je nazvat dobrem, aby se tiskla lež, nazvěte noviny Pravdou a bude se jí věřit.

Aby byly zlikvidovány Sověty, nazvěte moc sovětskou.

Aby se rolníkům odebrala zem, vyhlaste Země rolníkům!

Aby se dělníci proměnili v otroky, nazvěte to diktaturou proletariátu.

Aby byla rozpoutána bratrovražedná válka občanská, začněte s heslem Mír národům!

Aby se utvořila fronta, v níž není nic ruského, nazvěte ji národní. Aby byla zřízena sionistická diktatura, nazvěte to demokracií, tj. zas vládou lidu.

Aby byl zachován monopol v masmédiích, křičte o svobodě tisku.

Aby se skoncovalo s bojovníky za nacionální rovnoprávnost, zavírejte je podle § 74 trestního kodexu RSFSR za porušení nacionální rovnoprávnosti.

Stručně řečeno, chcete-li zničit národ, dělejte to jménem národa, pro jeho blaho a z jeho příkazu.

Nechť je mi prominut tento dlouhý a zdaleka neúplný přehled. Je však nesmyslné vyvracet lež, jestliže neodhalíme metodologii lži.

Vyjasněme si všechno. Probíhá válka, válka pravdy a lži, dobra a zla, pravého i levého. Ti, kdo si to uvědomují, bojují spolu s otevřeným hledím. Nazývají se radikály – neboť radikalismus je důsledkem pochopené podstaty věci (což se nerovná extremismu). Kdo je slepý a zbabělý, nazývá sám sebe centristou. Ten posedává v neutrálním pásmu a vyzývá k družnému životu. Jedná prozíravě, protože pod maskou dobra nevidí zlo, ale svou prozíravostí dláždí Rusku cestu do pekla.

Tak každý podle svého chápání pracuje na sebe i na svůj národ a podle svého nepochopení na cizího pána chápajícího víc.

Inverze pojmů je zbraní zla. Pokud tato zbraň funguje, Rusové budou hladovět, válčit, opíjet se a vymírat.

Od roku 1917 nám okupanti vštěpují, že Rusové jsou vládnoucí národ, starší bratr a „okupanti“. Příliš dlouho prý Rusko bylo botou šlapající po tváři lidstva. Je prý hanba být nacionalistou národa „okupantů“ – a Rusové se kají, utírají se od slin na ně vyplivnutých, jsou připraveni definitivně rozbořit svou říši zla.

Avšak jednoho překrásného dne nadejde pochopení toho, že Rusové jsou tím nejutlačovanějším národem v zemi, stejně jako i jiné národy okupovaným roku 1917 mezinárodní pseudoetnickou mafii.

Hle, proč my ruští nacionalisté bojujeme nikoli o panství Rusů, ale o nacionální rovnoprávnost všech národů v naší zemi a v první řadě – Židů.

Lživý obraz ruských nacionalistů šířený sionistickými masmédiemi je doprovázen komentářem: Oni chtějí diskriminovat Ukrajince, Tatary, Jakuty... (Židé, pokud jsou zmiňováni, pak zpravidla na úplném konci takového přehledu.)

Naši neruští rodáci a jejich ruské manželky sedící u televizorů, kypí zlobou proti nám. Ani je nenapadne ocenit fakt, že jedním z vůdců ruských „šovinistů“ byl Ostašvili (Gruzín) a že mezi aktivisty hnutí se vyskytují Tataři, Němci, Mordvini... Ruští nacionalisté se nedělí podle národností.

Tak tisk a televize rozsévají jedovatá semena lži. Zotročen je i náš duch, zvráceno naše vědomí. Příliš dlouho byl sionismus botou deptající tvář Ruska.

Je marné volat, že ve špičkách bolševické moci z 545 lidí 83 % byli Židé a jenom pět procent Rusů. Je zbytečné uvádět fakt, že „ruská“ revoluce byla provedena za americké dolary J. Schiffa, že jed tištěné pomluvy proniká do ruského vědomí, formuje komplex národní viny a popuzuje proti Rusům všechny národy. Takového názoru se přidržuje celé to demokratické hnutí.

A tohle znamená, že žijeme v okupaci. Dost, pánové! Genofond tří generací je dostatečně obnoven a neupili jsme se docela, jsme pouze ohlušeni lží – a to do času. Nu, Rusové mají vady, nakupilo se jich za 74 roky dost, ale říká se přece – měj mě rád černého a bílého si zamiluje každý.

Jedinou nadějí pronásledovaných Rusů je pouze příchod ruských nacionalistů k moci. Nacionalisté se navzájem shodnou vždy, neboť se mají ve vzájemné úctě.

Aby se zlu uvěřilo, je nutno říci 90 procent pravdy, ale přidat 10 procent lži.

Zkusme mluvit o mrtvole bez hněvu a zaujetí. Kdyby měl pravdu Dostojevskij, Tolstoj a Gorkij, měl by pravdu Mommsen, Rohrbach a Rosenberg. Tehdy by se Hitlerova politika na východě zdála historicky rozumnou, historicky ospravedlněnou a mimoto historicky nevyhnutelnou.

Jestliže se ruský národ sám o sobě nemůže uspořádat, pak pustý prostor ovládne někdo jiný... Alfred Rosenberg psal s tónem naprosté jistoty: Ruský národ musí přenést své centrum z Evropy do Asie. A račte zpozorovat – Rosenbergova jistota skončila na šibenici.

Jenže kdyby měl pravdu Gorkij, pak by ji měl i Rosenberg, téměř doslova opakující Gorkého. Mají-li pravdu oba, tož ruská okupační zóna Německa je leda výplod rozpálených představ „naivních realistů“. Ruská duše je tisíciletá otrokyně a svědčí o tom pokoření Ruska bolševiky, unisono zpívají páni demokraté. Ale žádný jiný národ nekladl takový odpor bolševické obludě jako právě ruský. V uvědomělé, organizované formě kladl odpor bílým hnutím, ve formě živelné rolnickými povstáními. Desítky miliónů obětí – to je cena za tento odpor, proto čest našeho národa je zachráněna a nelze ji pošpinit demokratoidní pomluvou.

Naši čest nemůže poskvřnit porážka. Proti národu byla v akci pseudoetnická mafie, struktura principiálně jiného charakteru než národ. Její rozkladné vlastnosti se vybrušovaly po tři tisíciletí.

A přece je Dostojevskij velikým prorokem. Cožpak mohli ruští dělníci a ruští intelektuálové, zlákaní bolševiky, předvídat tu genocidu, kterou rozpoutali „bojovníci za štěstí pracujícího lidu“? Hle, co napsal Fjodor Michajlovič v *Deníku spisovatelově* roku 1886:

„Bezbožný anarchismus je nablízku a naše děti jej uvidí. Internacionála zařídí, aby evropská revoluce začala v Rusku. A ona se začne, poněvadž u nás není proti ní náležitý odpor ani ve vedení, ani ve společnosti. Vzpouří se započne od ateismu a loupeže všeho bohatství, začnou srážet náboženství, bořit chrámy a měnit je na kasárna a stáje... Židé zahubí Rusko a postaví se do čela anarchie... V očekávání je strašná, kolosální revoluce, která změní tvářnost celého světa. Ale to si vyžádá 100 miliónů obětí. Celý svět bude zalit krví.“

Je možno obvinít Dostojevského z fašismu, antisemitismu etc., ale nelze nevidět to hlavní: metodologie, schopná prorokovat budoucnost s přesností historického faktu, je jedinečně správná na rozdíl od komunismu, liberalismu a ostatních ismů, nezpůsobilých vysvětlit to, co se stalo v Rusku ve 20. století, co se s ním děje nyní.

Cožpak mohli uhádnout nynější ruští komunisté a ruští liberálové současný stav věcí? Nikoli. To předvíдали jenom ruští nacionalisté, pozbavení prostředků informace. Demokratka Novodvorská¹⁶ se vychloubá tím, že lidé jako ona tancovali před tanky v Litvě a že zachraňovali čest Ruska.

A kdo z vás byl zabit, vy farizejové? Zatím ruské nacionalisty zabíjejí, vraždí je za schopnost předvídat budoucnost.

10. 2. 1990 byl na asfaltu okružní moskevské autostrády zabit vědecký pracovník Akademie věd SSSR J. S. Jevsejev, souputník Ostašviliho, autor řady prací o zločinech sionistů a zednářů.

26. 4. 1991 byl zabit politický vězeň K. V. Ostašvili. Ubili ho, jakmile mu bylo oznámeno, že bude před lhůtou a již brzy osvobozen. Byly mu rozdrčeny prsty, jeho tělo urychleně sežehli a přátele k mrtvému nepustili.

21. 5. 1991 byl zabit kandidát právních věd A. K. Cikunov. Byl zabit po otištění statí o ekonomické loupeži Ruska v novinách „*Russkoje voskresenije*“ (*Ruské vzkříšení*) a v časopise „*Molodaja gvardija*“. Cikunov cítil nebezpečí a publikoval pod pseudonymem A. Kuzmič. Pseudonym ho nezachránil.

6. 10. 1991 byl ubit I. Talkov, jediný ze zpěváků, který vnesl do rocku ruskou vizi revoluce: „S třeskem se rozevřelo nebe a s hvizdem se odtud vyvalili, stínající hlavy chrámů a oslavující rudého cara, jidášové nově zjevení.“ Okupanty děsí i ruský rock!

31. 12. 1991 byl ubit N. A. Kislov. Pověsili ho v budově opuštěné kotelny. On první zveřejnil v novinách „*Puls Tušina*“ fakt, že černobylská diverze byla oznámena devět dní před katastrofou v novosibirském televizním programu „7 dní“.

Kde jsou vaše protesty, vy licoměrníci? K tomu, aby byla rozsévána nenávisť, je třeba ji rozsévat pod maskou humanismu a nenásilí.

Nevolnický car Nikolaj I. se volně procházel po Petěrburgu sám, bez ochrany a nikdo na něj nespáchal atentát. Oběť „humanistů“ se stal právě Alexandr II. Osloboditel, jenž začal s liberálními reformami. Byl zabit v ten den, kdy podepsal návrh Ústavy. Nikoli nevolnické právo, brzdící rozvoj země, nenáviděli „humanisté-osvobozovatelé“, ale ruský nacionální liberalismus, který uvolňoval nacionální síly a sliboval prudkou změnu Ruska ve velmoc číslo 1. Proto byl Alexandr II. zabit stejnými silami, které rozkládají Rusko i dnes. S Alexandrem II. k moci přišla kohorta lidí s mimořádně vysokým pochopením. Komu je znám esoterický jazyk symboliky, dobře si uvědomí význam reformy státních symbolů za Alexandra II.: dvojhlavý orel zamával křídly – která mu znovu podsekaly prozatímní vlády Kerenského a Jelcina.

Zednářská bělomodročervená trikolóra byla zaměněna černožlatobílým árijským védským složením barev.

Dodnes ruští nacionalisté jdou pod vlajkou liberála Alexandra II., zatímco zednářští souběžci-demokratoidé pod vlajkou nacionalisty Alexandra III. Jak-

---

¹⁶ Pravoradikální patriot Jevgenij Krylov je členem koordinační rady ruské Nacionálnědemokratické strany v Petrohradě. Jeho protipólem je V. Novodvorskaja, představitelka levých radikálů, souzená kdysi za urážky sovětského prezidenta (Gorbačova); pozn. překladatele.

mile si esoterický smysl tohoto faktu ruští nacionalisté uvědomí, vítězství správné věci bude zabezpečeno.

Svého času žurnál „*Ogoňok*“ označil Novodvorskou jako dceru rodových revolucionářů, jejichž nenávist byla namířena ani ne tak proti zřízení jako proti národu a jeho zemi.

Týž shluk hubitelů spatřujeme u moci i dnes. V teleinterviewu vnuk Arkadije Gajdara, který porubal sdostatek ruských lidí,¹⁷ otevřeně prohlásil: Můj děd by byl se mnou spokojen.

Ideologie jsou sice různé, ale dělá se to stejně.

Ano, okupanti odejdou a ta doba je blízko. Rusko povstane hrdé, slunečné, védické.

Dost pokání! Jsme velký národ a jsme bez hříchů. Svrhneme ze sebe komplex neplnocennosti, naočkovaný nám nikonovci, bolševiky a demokratoidy.

My uklidníme raněné duše našich starců-„stalinistů“, kteří celý svůj život věnovali službě vlasti.

My nehodíme kamenem po nešťastném Pavlíkovi Morozovovi, stejné oběti zla jako jeho otec.

Všichni my – ruští komunisté, monarchisté i liberálové – dospějeme nakonec k uznání toho, že nás všechny sjednocuje jeden cíl – Rusko, že nemá smysl potlačovat se navzájem, ale že musíme koexistovat společně. A že prostředkem k takové existenci je nacionální demokracie, založená na nacionálně poměrném zastoupení v orgánech moci, prostředcích informace a ekonomice. Demokratoidům, kteří prchnou z lodi „Rusko“ do „země zaslíbené“ můžeme dát jednu radu: nečiňte to tak, aby v Rusku nemusela vzniknout společnost hrdiny Sovětského svazu Ramóna Mercadera, neboť jeho cepín ještě nezrezivěl.¹⁸

Nechť nám pomůže Bůh Ruska.

V. Ivanov

O ÚLOZE ZEDNÁŘŮ ZA ÚNOROVÉHO PŘEVRTATU V RUSKU 1917

Velký Orient Francie se již vydal na cestu co nejširší podpory protivládních plánů ruských revolucionářů – oznamoval v roce 1911 viceministrovi vnitra Kurlovovi z Francie koležský rada Alexejev, vyslaný tam speciálně studovat kontakty zednářstva s ruským revolučním hnutím. Alexejevovi se podařilo zúčastnit se shromáždění zednářské lóže Renaissance, kde osobně uslyšel, jak jeden ze zednářů prohlásil: Dokonce hrozivý stát Severu s úžasem zaznamenává, jak hluboce do něho pronikl zednářský nůž a jak do vtátého otvoru družně vtrhnou všechny revoluční síly.

---

¹⁷ ... a je autorem pověstné povídky *Timur a jeho parta*; skutečné spisovatelovo příjmení je Golikov; pozn. překl.

¹⁸ Ramón Mercader rozštípl horolezeckým cepínem lebku Lva Trockého v Mexiku 20. srpna 1940; pozn. překl.

Světové židovské a ruské zednářstvo sehrálo hlavní roli v přípravě vojenského únorového převratu 1917 v hlavním stanu ruské armády.

Uvedeme několik citátů z dopisů významné činitelky ruského tzv. dumského zednářstva Jekatěřiny Kuskovové, publikovaných v knize menševika G. Aronsona *Rusko v předvečer revoluce*:

„Vždyť dodnes tajemství tohoto hnutí, tajemství této organizace není odhaleno. Organizace to byla ohromná. K únorové revoluci lóže pokrývaly celé Rusko. Zde v zahraničí je mnoho členů této organizace. Ale všichni mlčí... „

„Lidi z vyšších společenských kruhů (knížat a hrabat, jak se tehdy říkalo) bylo mnoho. Chovali se prazvláštně; některé jsem viděla na kongresech... „

„Všimli jste si jistě našich vztahů ke knížatům a hrabatům. To je zemské prostředí, které bylo nutné přilákat na stranu revoluce. Stalo se. Přičemž opravdu přátelské vztahy mezi námi a tímto prostředím trvaly ještě dál po revoluci.“

„Bylo třeba získat vojáky (píše Kuskovová manželce předního menševika, L. Danové, patrně také zednářce). Heslo – demokratické Rusko a nestřílet do manifestantů. Vysvětlovat se muselo mnoho a dlouho. Prostředí konzervativní. Úspěch tu byl dost velký.“

„Byly i vojenské osoby vysokých hodností... „

„Mnoho rozhovorů o ‚Gučkovově spiknutí‘. Toto spiknutí bylo. N. Volskij, kterému byl dopis adresován, komentuje tvrzení Kuskovové poznámkou: „Samosebou bylo. Sám jsem to od Gučkova slyšel.“

Hlava Prozatímní vlády kníže Lvov a řada jejích členů jako Kerenskij, Gučkov, Těreščenko a řada významných činitelů únorové revoluce jako Jefremov, Maklakov aj. byli zednáři nebo souběžci zednářů jako Miljukov, Rodzjanko, generálové Alexejev a Ruzskij, velkokníže Nikolaj Nikolajevič a další podobní aktéři únorové revoluce.

Zednářstvo, jež sehrálo podstatnou roli v roce 1789, musí být vždy připraveno poskytnout kádry pro každou revoluci, která je na spadnutí. Zednářstvo, jemuž je historie zavázána národními revolucemi, dokáže provést i tu největší, tj. revoluci mezinárodní. Příští internacionální revoluce bude dílem zednářstva (praví se v *Bulletinu Velké Lóže* za říjen 1923).

Lidé omámeni zednářskou propagandou si obvykle neuvědomují, jakou gigantickou úlohu v destrukci křesťanské společnosti již po staletí hrály protikřesťanské, religiozní, politické a sociální ideje. Zdá se jim, že nikdo vývoj protikřesťanské ideologie nikdy neřídil a neřídí. To je propastný omyl. **Ve skutečnosti od vzniku křesťanství vůdcové protikřesťanských sil neustále vedli nesmiřitelný boj proti křesťanství a idejím s ním spojeným.**

P. Struve

NACIONALISMUS

Ve jménu jakého principu, pod jakým praporem se musí organizovat a jednat ruští lidé, aby zachránili vlast? V čem je ten duchovní meč, kterým musí porážet nepřítele?

Podstata a cejch ruské revoluce spočívá v jejím protinacionálním charakteru, v tom, že svým zaměřením bořila Rusko, v tom, že byla státní sebevraždou velkého národa-státu. Revoluce jako odpadlictví od všeho toho, co bylo v ruských dějinách skutečně silné a tvůrčí, zničila všechna státní pojítka a stát rozložila.

Tato povaha revoluce ukazuje cestu spásy.

Zachránit nás může pouze nacionálněstátní princip. Politické běsy revoluce můžeme zahnat jenom otevřeným vyznáním nacionální víry a smělymi činy jejím jménem.

Znamená to, že organizující a vítězící duchovní silou tohoto nového Ruska, které povstane z trosek revoluce, může být pouze nacionalismus.

Tady je velký, přímo nesmírný úkol pro ruské vzdělance. Od 1. poloviny 19. století ruští vzdělanci většinou jen hleděli potlačit v sobě nacionální instinkt a dusili nacionální ideu. Když tohle provedli se sebou, otrávil pak protinacionálním jedem národ – a rozlítí tohoto jedu do celého národního organismu představovala právě ruská revoluce.

Na spáleništi, kterému se podobá porevoluční Rusko, může nový život vytvořit jenom nacionální organizace opírající se o nacionální uvědomění.

Rusko musí vytvořit takovou organizaci nacionálních sil, která teď musí dělat vše proto, aby pomohla armádě dobrovolců dovést její dílo do konce, a která i za míru bude všude pokračovat ve velké věci udatné armády a chránit její slavné tradice.

Již nyní spolu s organizací vojenských sil je nezbytné budovat organizaci sil politických se stejnými základními úkoly. To je práce velice obtížná, ale pro nás naprosto závazná a neodkladná. My se domníváme, že nyní je v Rusku nutná jenom jedna velká strana, strana nacionální či lépe řečeno jednoduše – ruská.

V řadách této strany se semknou všichni, koho hrozné zkušenosti z revoluce ponaučily o tom, jak nenacionální třídní idea rozdrobila a oslabil ruský národ a jeho životnost vystavila pohaně, jeho historické statky drancování všem nepřátelským silám. Do nacionální družiny se sjednotí všichni, kdož vypili do dna číši cizáckého zneuctění všeho ruského. Je mnoho lidí, kteří ještě nedávno byli slepí a dnes nabyli zraku. Je jich tak mnoho, že se zorganizování stanou silou neporazitelnou. Již nyní organismem národa proudí velké životodárné podněty nacionálního probuzení a aktivity. Pochopit je, ztvárnit a upevnit – to je nejhlavnější úkol naší doby.

Organizace nacionálních sil musí být všestranná: duchovně náboženská, laicky kulturní, ekonomická i politická. Téměř v každé z těchto oblastí bude třeba začínat práci znovu, poněvadž doposud široké národní masy téměř nikdo neorganizoval na nacionálně ruských zásadách. A nacionalismus, který si získá

intelektuály, musí proniknout do širokých vrstev a svou velkou myšlenkou podmanit si i je. A tak bude, neboť v Rusku vždy to, čemu se oddávali intelektuálové, nakonec přijímal národ. Nacionalismus bude tím duchovním mečem, který hned za chrabrou armádou získá pro ruský národ statky jeho předků nerozvážně promrhané v antinacionálním poblouznění.

Tak musí být a tak bude!

Stať Nacionalismus byla publikována v bělogvardějských novinách Velké Rusko (Rostov na Donu, č. 335, 1./14./ listopadu 1919). Tehdejší pojetí nacionalismu se nespojovalo s pojmem šovinismus, kterým leninsky častují nynější pseudodemokraté každého, kdo obhajuje vlastenecké cítění. Bolševickou nálepku „šovinisté“ dostali i G. Lopatin, P. Kropotkin, V. Korolenko a dokonce V. Plechanov – všichni ti, pro koho slovo vlast znamenalo něco zásadního a podstatného. Stať P. B. Struveho je poučná v době, kdy se nepřirozený proletářský internacionalismus přelévá do beznárodního kosmopolitismu, přičemž za transformační katalyzátor slouží vekslácké germanofilství. Internacionální, kosmopolitní a vekslácká „marka non olet“. Slovanská vzájemnost pláče, velcí Češi, všichni významní Slované se obracejí v hrobě. Je to nezvratné?! (Dodatek překladatele.)

N. Trubeckoj

ZPRÁVA O SKAUTINGU

Svým původem je skauting spojen se vznikáním nacionálně-imperialistických tendencí v anglickém zednářství. Celý skauting je jak ve svých vnějších projevech, tak i ve své vnitřní podstatě proniknut zednářským duchem. Pravda, u jeho zakladatelů a současných vedoucích činitelů je skauting spojován s „bílým“ zednářstvím, ale zednářský duch je de facto jeden. „Bílý“, „černý“ nebo „rudý“ zednářství jsou pouze sekundární a nepodstatné příznaky, odstíny tohoto ducha. Proto je mimořádně snadné otočit skauting na stranu rudého internacionalismu („juki“ – junyje korresponděnty, mladí dopisovatelé; „komsomol“), ale je naprosto nemožné změnit jej v nástroj skutečného nacionálního hnutí. Zejména s ruským nacionálním hnutím je skauting zcela neslučitelný, poněvadž je prosycen některými úplně cizorodými romanogermánskými prvky přičícími se ruským lidem.

Skauting v samé své podstatě není nic jiného než zednářství pro děti, průprava k zednářství skutečnému (pozdrav „buď připraven“ lze právě chápat v tomto smyslu). Celá technika skautské výchovy je typicky zednářská. Výrostek vstupuje do skautského řádu proto, že z jedné strany je okouzlen vyhlídkou na zajímavé hry a z druhé strany slyší od svých skautských vrstevníků, že každý neskaut je tvor horší v morálním ohledu, zatímco oni, tj. skauti, jsou morálně dokonalí. To je v rudimentární formě aplikovaná na dětský věk táž psychologie, která ponouká i dospělé vstupovat do zednářského řádu: spojení

představy o jistých existenčních výhodách s vidinou mravního zdokonalování. V tomto psychologickém komplexu určujícím první krok nového adepta – sám vstup výrostka do skautského a dospělého do zednářského řádu, je založen fundament všeho dalšího duchovního rozvoje daného subjektu. Do základu je vložena spekulace s lidskými slabostmi, s licoměrnictvím: reálný motiv u výrostků – zajímavost, sport, pikniky apod.; u dospělých – perspektiva silné protekce (ale tento motiv je zamaskován perspektivou mravního zdokonalování). Ke všemu tomu se ještě připojuje určitá dávka mělké ctižádostivosti. Pochopitelně u jedněch převládá to, u druhých ono, avšak sám princip spojení všech těchto motivů je podstatně důležitý, neboť vytváří bázi pro následné zpracování.

Zpracování spočívá především v prohloubení již vytvořeného komplexu, přičemž se prohloubení jak ve skautingu, tak v zednářství děje s neobyčejnou znalostí lidské psychiky.

Tady se žádá opatření k narušení názoru, že příslušnost k dané organizaci již sama je faktem mravní dokonalosti, nekonají. Naopak, vše se dělá pro to, aby tento názor byl posílen. Neofytu (novice) usilovně seznamují s literaturou, oslavující význam organizace samé a stavějící souhrn členů dané organizace do protikladu vůči všem vnějším lidem v mravním ohledu. Tak se prostřednictvím příslušnosti k organizaci každý neofyta morálně povznáší ve vlastních očích, naplňuje se ješitným sebeuspokojením a vědomím své převahy nad „vnějšími“. Konkrétní, osobní mravní ideál takový neofyta nemá: ideálem je mu postava abstraktního a neosobního všeskauta (nebo všezednáře) – a tento ideál je neoddělitelný od organizace.

Mravní aureola organizace se navíc zveličuje rituální symbolikou a rekvizitami, na jejichž studium se neofyta vrhá s obzvláštní horlivostí.

Písňemi, jakož i besedami „u táborového ohně“, skautskými časopisy a ostatními výtvary skautské slovesnosti se ve vědomí každého skauta posilují představy o velikosti a mohutnosti této mezinárodní vně nacionální a vněkonfesijní organizace, tohoto celosvětového bratrstva „mravně povznesených“ výrostků.

K vytváření významnosti organizace a své vlastní povznesenosti se připojuje i ctižádostivé usilování o „vyvýšení“. Pro stimulaci tohoto rysu ve skautingu, stejně jako v zednářství jsou ustanoveny různé „stupně“. Všechny tyto stimuly ctižádosti na adepty organizace mocně působí a podněcují je k obzvlášť zaničenému nasávání ducha této organizace. Toto nasávání má pochopitelně vždy okázalý charakter: **usilují nikoli o mravní zdokonalování, ale o to, aby také zdokonalování všichni zpozorovali, což ve skutečnosti vylučuje jakoukoli možnost reálného mravního zdokonalování.**

Spolu s touto prací na mravním uvědomění adeptů organizace (skautské nebo zednářské) probíhá i sociální kontakt v mezích organizace. Vše to dohromady (povznesený pocit své mravní převahy jako člena organizace, představa o moci a velikosti organizace samé, ctižádostivé přání postupovat v ní co nejvýš, příjemný styk se spolubratry, zájem o vnitřní život organizace a nakonec existenční výhody poskytované touto organizací) poutá k organizaci

tak silně, že všechny ostatní sociální spoje začínají slábnout a organizace (skautská nebo zednářská) pak nahrazuje svému adeptovi celou řadu jiných sociálních sdružení. Jeden Rus, bývalý gardový důstojník, jenž se nedávno stal zednářem, to výstižně vyjádřil v soukromém rozhovoru takto: „Zednářská lóže mi nahradila kostel, rodinu, pluk i klub“ (měl ještě dodat – a vlast).

Tak výsledkem přebývání v organizaci skautské či zednářské je záměna všech autorit jednou autoritou anonymního internacionálního kolektivu. Skauting se u toho vlastně nezastavuje. Jeho cílem je příprava budoucích zednářů. Proto se ve skautských obřadech nevede žádná určitá propaganda. Celá výprava obřadů vytváří jistý druh spřízněnosti se zednářstvím.

Výrostci, kteří vospěli v této atmosféře, jsou ovšem zvláště náchylní k zednářskému duchu a každá zednářská myšlenka najde v nich velice příznivou odezvu. Solidní „příprava“, získaná ve skautingu, učiní z bývalého skauta ideálního zednáře, vnímavého ke každému zednářskému vlivu, pevně vychovaného v zednářském duchu, bezmezně oddaného tomuto duchu – čili poslušného otrocka zednářství.

Takové jsou vzájemné vztahy mezi skautingem a zednářstvím. Skauting je zednářství aplikované na dětský věk, zednářské semeniště, přípravné stadium k opravdovému zednářství.

Zůstává objasnit, zda se skauting hodí k nějakému jinému účelu.

Pokud jde o tělesnou výchovu, skauting nic zvláštního nereprezentuje. Gymnastická cvičení, doporučovaná anglickou skautskou literaturou, nejsou lepší než jiná.

V mravní výchově skauting občas budí dojem dobrých výsledků. Ale stačí se zadívat blíž, abychom se přesvědčili, že to je pouhý dojem. Blahodárný mravní účín skautingu se u výrostků projevuje zejména v první době po jejich vstupu do oddílu. V tomto období mravní povznesení nad všemi neskauty („chuligánky“) je ještě svěží v mladých skautech a je spojeno s upřímnou snahou dokázat svou převahu skutečně.

Avšak postupně se vědomí vlastní převahy stává jakýmsi axiomatickým nevyžadujícím důkazu, skaut se stává vnitřně sebeuspokojeným, třeba jinak skromným navenek. K tomu se začínají bortit všechny dřívější autority zaměřované jedinou autoritou skautingu. Pojem neskauta (a tudíž mravně níže postaveného, než je každý skaut) se postupně rozšiřuje natolik, že zahrnuje někdy i skautovy rodiče. Skaut se vzdaluje domovu a vymyká se poslušnosti rodičů. Dostane-li navíc nějaké skautské vyznamenání, povýšení nebo funkci, pak se naporuje s konečnou platností. Jeho mravní chování nabývá čistě formální povahy.

Tak se všechna mravní výchova skauta buduje na zásadě nesprávných, ba amorálních základech. Stimulem je ctižádost, sportovní zájmy, zajímavost, přání stát v řadě podle předpisů. To nemůže nepřivést k licoměrnictví, sebeuspokojení a kasuistice. Opravdové mravní uvědomění se tím spíše zahušuje než rozvíjí.

Přivrženci pověstné „dětské tvořivosti“ často spatřují hlavní význam skautingu v tom, že prý v dětech rozvíjí tvůrčí schopnosti a učí je sebekázi při

vnější svobodě. S tímto stanoviskem není možné souhlasit. Celá výchovná technika skautingu se redukuje na úplné zotročení jeho duše neosobní autoritou internacionálního kolektivu. Na pohled zcela svobodní skauti jsou ve skutečnosti poslušnými raby skautingu. **Opravdová svoboda to není, naopak – úplné otroctví, které je tím nebezpečnější, že otrokář je neviditelný a neosobní.** V tomto nepozorovaném a poutavými stránkami zkrášleném zotročení je hlavní jádro jak skautingu, tak zednářství, jádro satanské.

Je kladena otázka, zda nelze tak či onak využít skauting pro nezednářské účely.

Zde byla možná dvě řešení: buď využít hotovou organizaci skautingu tak, že by se do ní vnesl nacionální nebo náboženský obsah, anebo podle vzoru skautingu vytvořit jinou organizaci s nacionálním a náboženským obsahem. To i ono směřuje k myšlence využít zednářské prostředky k nezednářským a dokonce antizednářským idejím. Tato myšlenka je mimořádně populární v některých kruzích. Avšak pozornější zamyšlení vede ke konstatování, že myšlenka ta je nesprávná a neuskutečnitelná. Mezi zednářskými cíli a zednářskými prostředky, mezi zednářskou formou a zednářským obsahem existuje ne náhodná nebo vnější, leč hluboká vnitřní souvislost. Zednářství sází na lidskou banalitu, na sebeuspokojenou a ješitnou průměrnost. A proto se všechny kontrazednářské organizace, zdánlivě vybudované na zednářských principech, ale s cílem bojovat proti zednářské ideologii, zhoubně buď mění v zednářské organizace, nebo se ukazují být zcela bezmocnými a neplodnými.

Pravý nacionální a náboženský duch, vstupující do této nepřirozené směsice, se láme na úplně nežádoucí stranu. Nedochází k poruštění či zpravoslavnění skautingu, naopak. Nadto vyšší vedoucí činitelé skautingu, kteří sami jsou přesvědčenými zednáři, bedlivě sledují působení antizednářsky orientovaných představených a podnikají opatření k jejich odstranění.

Což místo toho, aby byl přesazován na ruskou půdu tento plod cizí historie, nelze vyhledat v ruské historii samé analogické prvky a spojit je v něco nikoli totožného, leč obdobného skautingu? Místo ideje rytířského řádu – idea družiny nebo kozáctva, místo tradic koloniální anglické armády – tradice ruské armády, místo mimokonfesijního deismu – pravoslavi? Nazvat tuto organizaci nějakým čistě ruským jménem nepřipomínajícím ani „skauty“, ani „rozvědčíky“. – A necht' tato organizace zůstane čistě ruskou a ať není částí všesvětového skautingu! Tato myšlenka je v podstatě správná. Je ovšem třeba mít na zřeteli, že její realizace bude účelná jenom tehdy, jestli negace skautského ducha bude patřičně důsledná. Z principů skautingu je třeba především odmítnout ten nejpodstatnější – spojení mravního zdokonalování s hrou a sportem. Máme-li vytvořit organizaci pravoslavných dětí zacílenou na mravní zdokonalování, pak ta musí být zcela nezávislá na jakékoli sportovní nebo zábavní organizaci. Mravní zdokonalování z pravoslavného hlediska je naprosto neoddělitelné od náboženské osvěty, od účasti na bohoslužbách a musí probíhat za bezprostředního kněžského vedení. Taková organizace se musí stát organickou částí církevního těla a dělit se podle diecézí a farností.

Jestli si výrostci budou upřímně přát posloužit bližnímu, pak je v nich zapotřebí organizovat jistý druh bratrstva, které bude v péči farního představeného a které bude provádět jeho pokyny, ale přitom tak, aby „pravá ruka nevěděla, co činí levá“. Jednotné dětské organizace, slučující v sobě mravně náboženské, sportovně vojenské a ideově nacionální snahy vůbec není nutné vytvářet. Lépe je vytvořit tři oddělené organizace, které mohou být ve spojení prostřednictvím vzájemného přecházení jednotlivých členů jedné organizace do organizace druhé atd.

Shrneme-li, musíme konstatovat, že z ruského nacionálního hlediska se skautingem je možno a má se bojovat. Veškerých pokusů reformovat skauting v nacionálním a skutečně náboženském duchu je třeba zanechat jako pokusů naprosto beznadějných. Zároveň je nezbytné promyslet vytvoření několika organizací výrostků na protiváhu skautingu (jedné s náboženskomravními cíli, druhé se sportovně vojenskými, třetí s ideově nacionálními) a propojit všechny tyto organizace mezi sebou personálními kontakty.

Kníže Nikolaj Sergějevič Trubeckoj (1890-1938), ruský emigrant, známý teoretik eurasijství (viz Velkou válku kontinentů) a také spoluzakladatel známého Pražského lingvistického kroužku, Zprávu o skautingu sestavil v roce 1925. Věnoval ji problematice možného vytvoření vlastenecké organizace ruské mládeže v protikladu ke skautské ideologii. Upozornil tu na farizejské zednářské prvky ve skautingu.

Po pádu komunistických režimů se leckde skauting vnucoval jako málem nejvhodnější organizace pro mládež. V nynějším Rusku se parodie na skauty vyskytla též. Podobně jako dřívější pionýrská elita přísahá věrnost „drahým našim vedoucím činitelům B. N. Jelcinovi a J. T. Gajdarovi“ a mimoto se vyznává v obdivu k všelidským, tj. prozápadním hodnotám. Zpráva Trubeckého pomáhá aktuálně demaskovat nenárodní a kosmopolitické tendence v hnutích mládeže.

U nás pro Mladou frontu v r. 1953 sepsal A. Poledňák brožurku Skauting ve službách podněcovatelů války. Stojí i dnes za přečtení. I pro srovnání – jak se střetl a zkřížil skautský kosmopolitismus se spartakiádním internacionalismem.

Slovanskému světu se zatím nepodařilo vymyslet něco účinného a svérázného v národní výchově mládeže. Byl sice tělocvičný mezislovanský Sokol, ale ten dávno doživořil, a současní kosmopolitičtí dědici internacionalismu na něco kloudného sotvakdy přijdou.

Zpráva o skautingu N. S. Trubeckého byla nedávno publikována poprvé (jako nález z fondů Ústředního státního archívu Říjnové revoluce).¹⁹

---

¹⁹ Znamenitou domácí ilustrací Trubeckého stati je neveřejná instruktážní publikace Zdenko Šteklá z roku 1938 *Skaut – malý zednář*, vydaná nákladem 300 výtisků pro vybrané vyšší vedoucí činitele Skauta. Za ocitování jistě stojí vítězoslavný závěr: „My junáci skauti chceme být hrubými balvany Tvé nové stavby, Velké Královské Umění!“ – Jasněji zednářsky se už vyjádřit nelze; pozn. editora.

ZLATÁ VÁLKA

V Solženicynově *Rudém kole* je Parvus jednou z ústředních postav. V Melgunově knize „*Zlatý německý klíč*“ k bolševické revoluci, která vyšla roku 1940 v Paříži, je Parvus nazýván „zlým géniem“ ruské revoluce.

Oni oba byli „zlými génií“ ruské revoluce – i Parvus, i Lenin. Lišili se světonázorově, ale shodovali se v jednom: pro to, aby byla uskutečněna revoluce ve světovém měřítku, jsou zapotřebí peníze. Nikoli však Lenin, leč Parvus věděl, kde a kolik peněz je možno sehnat, kdo je ochoten zaplatit za zničení Ruska. Za panování Nikolaje II. ruský zlatý rubl uskřípl frank, předešel německou marku, obehnal dolar a pozadu zůstal jen za anglickou librou sterlingů. Takové Rusko vstupovalo na tehdejší světový trh.

A bolševici – byť to zní paradoxně – ve srovnání s novým kursem Nikolaje II. byli reakcionáři. Je to feudální reakce na nové Rusko, vcházející po r. 1906 do pásma politických svobod a demokracie. Bolševickým plánem bylo zničit Rusko – a pak zmizet. V tom právě spočívalo jeho dravčí ideové jádro.

Parvus věděl, kdo může dát peníze na realizaci bolševických idejí, ačkoli se první vyjednávání skončilo neúspěšně. Ještě v roce 1912 v Berlíně na tajné konferenci, kde byl přítomen německý kancléř, představitel bankovního domu Rathenau a náčelník generálního štábu Moltke, Parvus navrhl svůj plán zničení Ruska s pomocí bolševiků. A vše to – za 5 milionů marek!

Němci pokrčili rameny: Snad se, pane Parvusi, nehodláte stát ruským carem? A ten odpověděl: Nikoli. Já se samozřejmě k tomu nechystám. Avšak mám v Rakousku skvělého přítele. To on bude ruským carem.

Z tohoto setkání nic nebylo. Němci jsou příliš praktičtí, aby investovali peníze do fantastických projektů: za 5 milionů zničit velké impérium!... Až později, když stáli na pokraji porážky v první světové válce, si vzpomněli na Parvusův návrh a na bolševiky, ochotné za 5 milionů zničit Rusko.

Tehdy je ostatně víc znepokojovalo, že Rusko staví na Baltu řadové křižníky typu Izmail se čtrnácticoulovými děly. Na Obuchovském závodě Rusové zřídili linku, která měla vyrábět tato děla. Němci dali Parvusovi konkrétní úkol: zničit tyto kanóny, což Parvus taky provedl. Zorganizoval pověstnou Obuchovskou stávkou, během níž – zatímco dělníci halasili – byla celá linka zničena.

Ale všechno to byly maličkosti pro Parvuse, jenž věděl, že peníze jsou mnohem nebezpečnější než náboje. Ještě v roce 1910 prezident Spojených států Taft řekl, že místo vojáků budou bojovat dolary a že budou srážet daleko efektivněji než náboje. Již na rozhraní století začalo být jasné, že ta skupina lidí, ať by si říkala jakkoli – politická strana, banda, mafie, company –, podařili se jí zkoncentrovat ve svých rukou ohromné spousty zlata a materiálních hodnot, fakticky bude řídit svět. Moc peněz je mnohem silnější než moc zbraní.

Tento proces se tehdy jen začínal. A u počátku té „zlaté války“ proti Rusku stál Parvus a bolševici. Nyní, soudě podle všeho, „zlatá válka“ končí: dolar okupoval Rusko. Zbývá jen doufat, že ho tady čeká stejný osud jako všechny

jiné okupanty. Jenže dolar nelze pobít s pomocí partyzánských oddílů, ani smě-
lými nájezdy. My jsme prostě propásli změny ve vedení světových válek.

Nevyhlášená světová „zlatá válka“ vedla k expanzi dolaru. V roce 1944 byl dolar přirovnán ke zlatu, potom se z „rezervního peníze“ změnil v základní pe-
něžní jednotku a de facto vytlačil zlato. V letech 1971-78 došlo k tzv. demo-
netizaci zlata, znamenající konec jeho tisíciletého peněžního oběhu. Od 1. dub-
na 1978 je v platnosti Jamajská měnová dohoda Mezinárodního měnového fon-
du, podle níž zlato již není podkladem pro mezinárodní platební styk. Národní
měny jsou ve vzájemném poměru podle „plovoucího“ kursu. Ale mezi těmito
„plovoucími“ měnami není dodnes rubl.

To je obecné pozadí, na němž se rozehrává tragédie Ruska. Stalin v pová-
lečné době připravoval protiúder vůči dolaru tím, že vrhal na světový trh
obrovské zásoby zlata a valut, které našetřil. Leč vše dopadlo opačně: finanční
záměr „vůdce národů“ byl uskutečněn, nikoli však ve vztahu k Západu, ale ve
vztahu k Rusku.

Stalinova politika v tomto ohledu byla přímým protikladem proti politice
Parvuse-Lenina. Lenin – bořitel státu a státnosti Ruska, Stalin – tvůrce, budo-
vatel státu a státnosti Ruska. Jakým způsobem a jakými metodami budoval, to
už je jiná otázka, kterou vytýkám před závorky. Běží tu o různé typy, o
antipody – Lenin a Stalin.

Za Lenina ohromné zásoby zlata, materiálních a kulturních hodnot
odplývaly na Západ, Stalin je hromadil, shromažďoval. Za Stalina se začala
doslova honba za zlatem. Hledalo se zlato Nikolaje II., Kolčakovo zlato, zlato
bucharského emíra. Pověstný případ bývalého náčelníka carské ochranky
v Tobolku, Kobylinského, historie s Millerem, s Kutěpovem a četné jiné byly
spojeny s pátráním po zlatu a jeho navrácením. Stalin dokonce vrátil část
stranických peněz. Dělal se to jednoduše: pozvali si takového Bucharina a
navrhli mu, aby převedl peníze zpátky do Státní banky. Mimochodem Naděžda
Konstantinovna²⁰ také vrátila leninské penízky ze zahraničních bank.

A co Lenin – soudě podle vzpomínek současníků byl takřkajíc nezištným
občanem z Nemanic? Všechno to jsou jen legendy. Bolševičtí vůdcové, počíná-
je Leninem, Trockým, Sverdlovem, si hned otevřeli účty a uložili na ně pro za-
čátek po 5 milionech, což pobouřilo bankovní pracovníky, kteří bez otálení byli
zatčeni. Dodejme, že přesně tak v březnu byl s pašovaným nákladem briliantů
zadržen znamenitý John Reed. Vypukl skandál. A skandál v Gochranu (státní
úschovna) byl tedy pořádný. Do Gochranu se svázelo vše, co bylo oficiálně
naloupeno, a teď se vyjevilo, že se z toho taky krade. Leninovi to, jak známo,
ohlásil Jurovskij... Týž Jurovskij, který vraždil carskou rodinu! Pane, pěkná
společnost se to sešla v Gochranu – německý špeh Ganěckij, carský kat Ju-
rovskij! Abychom nezapomněli, jméno Ganěckého-Fjurstenberga je rovněž
spojeno se jménem Parvuse-Gelfanda a s vyhlášeným obviněním Lenina ze
špionáže ve prospěch Německa, za převzetí německých peněz od Ganěckého.

---

²⁰ Krupskaja, žena Lenina; pozn. překl.

Lenin prý zcela odmítal přebrání peněz od Ganěckého. Všechno to je lež, nejsprostší a nejpodlejší! – volal. Ale fakta svědčí o něčem jiném: Lenin od Ganěckého německé peníze dostával.

Ganěckij byl patrně spojkou mezi Leninem a Parvusem. Je-li tomu tak, tím spíše udivuje samo jmenování Ganěckého komisařem a přednostou Národní banky. Ukazuje se, že německý špión, zásobující bolševické vůdce německými penězi na revoluci, hned po revoluci nekontrolovaně disponoval veškerým národním bohatstvím, zlatem a brilianty. Ganěckij, dosazený Leninem, a Jurovskij, dosazený Sverdlovem, dohlížejí na to, aby nekradli jiní... Carský kat dokonce vypracoval projekt reorganizace Gochranu, který byl vzat pod přísný dozor Čeky. Drancování ale nepřestalo.

Princip „vylupuj naloupené“ fungoval nadále. Největší skandál propukl v letech 1921-22, kdy se najednou zjistilo, že naloupené stranické zlato v bankách není. Jakási velice mazaná ruka překódovala konta. To byl první signál událostí, které proběhly obráceně. Ale osobní účty a takzvané stranické peníze na „světovou revoluci“ jsou jen malá část těch peněz, toho zlata, které uplynulo do zahraničí. Kam se poděla základní masa peněz není vlastně známo dodnes.

Budeme-li soudit podle známých operací, vzniká dojem, že bolševické Rusko investovalo peníze do západní ekonomiky. Ohromná masa peněz, která vylupla ve Spojených státech a zachránila je před „velkou depresí“, před ekonomickým krachem, nespadla z nebes. V bilanci světových sil vždy jedna strana klesá a druhá se zvedá. Tudíž – jak se zdá – existují všechny důvody pro předpoklad, že ruské zlato, ruské peníze je třeba hledat v amerických bankách. Ty spasily Ameriku a dovolily prezidentu Rooseveltovi prosadit politiku nového kursu. Vzestup Ameriky je založen na oloupení a zničení Ruska. Jinak je obtížné vysvětlit, kam se poděly ruské peníze. Vždyť nemohly zmizet beze stopy a neleží jako mrtvá zátěž v zahraničních bankách. Kolik vyvezli bílí, je známo doslova na kopějku. A to ještě bílé okradli. Kolčakovské zlato se částečně dostalo do Prahy, částečně do Japonska. Fakticky admirála Kolčaka vyměnili za toto zlato, zradili.²¹ A kde jsou ostatní poklady Ruska? Kam zmizely tisíce tun zlata, briliantů, platiny a jiné nesčíslné poklady vyvezené z Ruska v letech 1917-21? Zřejmě tam, kam i nynější stovky tun zlata, dál vyvážené z Ruska a beze stopy se ztrácející... Ne nadarmo Trockij mluvil o permanentní revoluci. Uskutečnila se: permanentní, neustálé, nepřetržité revoluční drancování Ruska...

... s třicetiletou přestávkou, která umožnila nahromadit bohatství pro novou obrátku loupeže. Stalinská „železná opona“ zachránila zemi nikoli od jaderného úderu, leč od dolarového vpádu. Avšak uvnitř stalinského systému již vzklíčil systém jeho zničení. Po Stalinově smrti byla ve stranické nomenklatuře uzavřena tajná dohoda – nevraždit se dál navzájem. I nomenklatura se znavila permanentním terorem, také jí se zachtělo klidného živobytí. Teror ustal a s ním se zhroutil i sám systém, který bez teroru nemohl existovat.

---

²¹ Roku 1920 byl v Irkutsku zastřelen; pozn. překl.

Lenin ne bezdůvodně mínil, že Francouzská revoluce padla, poněvadž přestala pracovat gilotina. Náramně dobře chápal, že celý jeho systém není životaschopný bez stále fungujícího teroru. Bolševici ztělesnili myšlenku ideálního státu podle Platóna: elita, strážníci, otroci. Stráž může vejít do elity za dobrou službu a přejít do otroctví za špatnou.

Stranická nomenklaturní elita, která nikdy nepřevýšila 3-5 milionů lidí při 300 milionech na ni pracujících otroků, tu nevolníků, tu válečných zajatců, se změnila na stát ve státě. V dobách „stagnace“ vládl ve všech ohledech ideální nomenklaturník, ale tehdy přece jen chápali základ základů ekonomiky – že stát nemůže být bohatý, je-li národ žebrákem. Tuny zlata se utrácely na zboží široké spotřeby pro nomenklaturu, ale i lidu něco spadlo z panského stolu.

A co vklady stranické elity v zahraničních bankách, existují o nich nějaké údaje? Ano, existují. Vklady však změnilu podobu. Nomenklatura začala otevírat nikoli prostá konta, ale ukládat peníze do akcií, aby dostávala dividendy. A nejlepší dividendy poskytují, jak známo, akcie západního vojenskoprůmyslového komplexu. Povstala anekdotická situace: sovětská vládnoucí elita začala investovat peníze do vojenského průmyslu svých „nepřátel“.

Za Gorbačova tato nomenklatura učinila ještě další krok. Pochopila, že se v daném stavu neudrží. Bylo nutno přecházet do kvalitativně jiné pozice, aniž by ztratila něco ze svého bohatství. Nomenklatura pochopila, že ekonomická moc je mnohem silnější než politická. Bylo načase skončit s marxisticko-leninským zaklínáním, které se k té době všem převelice zprotivilo.

Tak započala v roce 1985 operace pod kódovým označením „přestavba“ (rus. perestrojka). Nyní lze kód snadno dešifrovat. Jde o operaci nasměrovanou mj. k evakuaci všeho, co bylo uloupeno v letech 1917-85: částečně, a to větší částí do zahraničí, částečně do ilegálních stínových struktur uvnitř země. Měnily se vývěsky, definitivně se zapomínala slova „komunismus“, „světová revoluce“. Ta světová revoluce již byla provedena. Nomenklatura splýnula se světovým ekonomickým systémem a jako vždy odhodila napospas osudu svůj národ, který byl likvidován, mořen hladu, rozkulačován a teď s konečnou platností oloupen. Jestli za Leninových časů bylo vypuštěno heslo „vylupuj naloupené“, pak nyní platí jeho inovace – „olupuj oloupené“. Oloupili dohola a pokračují v loupění, marodérství dál.

Můžeme tedy shrnout. Zlato bylo vyvezeno do poslední unce a převedeno do západních bank.

Javlinskij zjevně nadsadil množství zbylé zlaté zásoby. Zlata nemáme 240 tun, ale daleko méně. A kromě toho leží-li zlato ve Státní bance, neznamená to vůbec, že nám patří. Je již dávno zastaveno, a to několikrát. Nikdo nepoví komu a kdy.

Všechny tyto transfery provedené stranickou nomenklaturou, kdy se stovky miliard rublů odvážely na Západ, mají také co nejbezprostřednější vztah k zlaté zásobě. To pro lid se rubl stal „dřevěným“, papírkem k ničemu. Ve skutečnosti si přečtete, co je na něm napsáno: Bankovky jsou kryty zlatem, vzácnými kovy a ostatními aktivy Státní banky. V kteroukoli chvíli si lze vyžádat toto pokrytí zlatem a vzácnými kovy.

Strana jako první začala prodej rublů za dolary v kursu rovnajícimu se finančnímu krachu, bankrotu země.

Ve své době byl valutový spekulant Rokotov zastřelen za to, že směnil ruble za dolary v poměru 3:1. Státní spekulanti prováděli obrovské transfery v poměru 100-130-150 rublů za 1 dolar. A takových převodů byly stovky.

Nejnestvůrnější však je, že tímto způsobem byl oficiálně stanoven kurs rublu absolutně ničím nepodložený, nereálný. Rubl, krytý národními surovinovými zdroji, zůstává jednou z nejtvrdších měn světa a jeho poměr k dolaru dokonce při nynějším chaosu a ekonomické krizi je 1:3, 1:5; ale v žádném případě 1:100. Umělý pokles rublu vedl právě k takovému strašnému vpádu dolaru.

Divím se, že se ještě drží Isaakijevský chrám v Sankt-Petěrburku. Vždyť jeho bilanční hodnota je 90 tisíc rublů, může ho tedy koupit kdejaký cizí turista. Dolar se stal božstvem, idolem nomenklatury. Nebude-li poražen dolar, nebude-li obnoven reálný poměr rublu a dolaru, nebude obnovena ani nezávislost ruského státu. A proto je nezbytné vyrvat ruské finance z rukou dobrodruhů.

Partajní nomenklaturníci přišli v roce 1917 jako uchvatitelé, 70 let si počínali jako okupanti. Jinak to nelze nazvat. Ve všech ohledech byli a jsou okupanty, kteří zabrali cizí zem. A nyní, když vidí, že jejich doba končí, snaží se rozutíkat, zalézt a odnést s sebou naloupenou kořist. Zmučený národ zanechává napospas osudu – ať se vyškrábe sám.

Národ by se nakonec vyškrábal, kdyby byl odhozen jen „napospas osudu“. Avšak národ podnes nedostává možnost vysvobodit se z poroby, z nevolnictví. Povzbuzuje se všechno – loupežení, ekonomické marodérství, jenom ne čestná práce. Nepochybně se to děje záměrně.

Adam Smith říkal, že rozkvět státu je založen na dvou postulátech: na svobodě a na přiměřených daních. Zajistěte tyto dvě podmínky a vše vzkvete jako na kvasinkách.

Proč tedy nejsou právě tyto podmínky zajištěny, proč daně nenapomáhají produktivitě práce a naopak – dusí ji. Povím své mínění. Dochází k plánovitému ničení národní průmyslové infrastruktury. Země je vyklizována jako staveniště pro Západ. Vše národní, co se ještě zachovalo, co se pokouší o znovuzrození, je speciálně ubíjeno. Západ pohlíží na naši zemi jako na budoucí rezervaci v plném smyslu toho slova. A obyvatelé rezervace, jak víme, dostávají peníze od federální vlády za to, že nepracují a že zároveň nepřekážejí v práci jiným. Pro takovou rezervaci je ovšem třeba „do základů“ rozbořit vše, co bylo zpočátku v Rusku, pak v Sovětském svazu, aby nakonec byl vybudován „nový světový řád“.

Buničův článek ne náhodou a dost okatě připomíná leccos z vývoje ČSFR od roku 1989 a z afér přítomnosti ČR-SR. Vyšel v unikátním časopise „Zoloto Rossii“. Jeho tematická náplň zahrnuje mj. popis ruských pokladů ve fondech Gochranu, Kremelské zbrojnice, Ermitáže, Patriarší riznice, Historického muzea. Zveřejňuje historické, archivní materiály, fotografie, dokumenty a memoáry po desetiletí utajované.

(Poznámka překladatele.)

V nedávné historii byla nacionální témata, témata nacionální ruské energie dušena, svíral je ideologický pressing. Nacionální tematika jako by vůbec neexistovala. Za komunistického režimu společenské úkoly pohlcoval sociální internacionalismus, idea sociální rovnosti a sociální regulace.

Nebylo by správné tvrdit, že čistě sociální přístup k řešení nacionálních problémů vedl pouze ke katastrofám a potlačování národů. Ale k národu se nechovali jako k tajemství, k záhadě. Národ brali jako nějaký jasný a konstruovatelný objekt. V jeho lůně za jistého úsilí bylo možno vytvořit intelektuální vrstvy, bylo možno přeorientovat jej, řekněme, z pěstování bavlny na těžbu uranové rudy. Přesto národy sedmdesátileté vakuum přečkaly.

Komunistický režim vyzdvihl do popředí heslo o „faktickém vyrovnávání národů“ s jedním pozoruhodným doplňkem – na úkor ruského národa! To plyne z pouček Lenina, Trockého, Bucharina. Důležitým problémem, na který narážíme, je existence Rusů ve státě, jehož nacionální charakter není naprosto jasný. Bytí národa probíhá v určitých teritoriálních, právních atd. hranicích. Ať už bychom odsuzovali imperiální myšlení jakkoli a mluvili o šovinismu, problematice hranic a území se nevyhneme. Dokud ruský národ jasně nevymeze areál svého nacionálního pobytu, nelze hovořit o možnosti stabilního vývoje v zemi.

Pojem „sociální spravedlnost“ není jakousi abstraktně univerzální konstantou, tento pojem spočívá na nacionálních tradicích, má hluboké duchovní, náboženské a sakrální kořeny. Každý národ chápe spravedlnost různě, ve shodě ve svém duchovním archetypem. Ruská nacionální pravda má zcela zvláštní vyjádření i v sociální úrovni. V dnešním kritickém období dějin našeho kontinentu Eurasie je závazné zdůraznit utvrzení sociálního v nacionálním, jejich organické a podstatné spojení, aniž se znejuje hierarchičnost jejich vztahů.

Mondialismus, který je v současnosti nepřitelem všech národů a národností planety bez výjimky, usiluje o vypracování jednotné univerzální právní koncepce, založené na negaci jak nacionální, tak sociální spravedlnosti. Musíme dokonce pragmaticky postavit proti mondialistickým koncepcím „lidských práv“ organické a v půdě zakotvené koncepce „práv národů“. Boj za ně bude marný bez vznesení zřetelných požadavků sociálních, které jedině mohou poskytnout národům svobodu a skutečnou duchovní suverenitu.

Rusko potřebuje nacionální vládu, ta dnešní je antinacionální.

Jestli se komunismus v Rusku zdiskreditoval a kapitalismus bude zdiskreditován v nejbližší budoucnosti, k čemu nakonec dojde v Rusku? A tehdy jenom nacionálně vlastenecké síly dokáží originálně, nově a do hloubky odpovědět, poskytnout opravdu nové a nečekané řešení, avšak za podmínky, že překročí rámec dvou zdiskreditovaných modelů a použijí z nich jen pozitivní prvky. Je možné akceptovat určité nejefektivnější metody kapitalismu a nevzdávat se přitom jistých úspěchů socialismu. Potom mise ruských vlastenců získá nejen

vnitřní význam, ale stane se ústřední i pro jiné národy. Pakliže Rusové jako první mezi Evropany dokáží rozlousknout sociální problém tak, aby to ukázalo cestu i všem ostatním národům stále víc si uvědomujícím nedostatečnost a neadekvátnost liberálnědemokratických modelů kapitalismu.

Ruští liberálové přitom zvolili úplně revoluční, cválající rytmus, vlastní svého času programům jejich komunistických předchůdců, zejména takových, jakým byl Trockij. Nacionální vlastenci vždy varovali, že Rusko další revoluci nevydrží, že potřebuje reformy postupné.

To je zásadní teoretický omyl autorů reformy. Realistické přihlídnutí k hlubokým sociálním reformám provedených komunisty nezbytně vyžaduje mnohem pomalejší rytmus liberálních změn dokonce od bezvýhradných stoupenců tržního systému. Gorbačov i Jelcin nepřijali „regulacionistický“ model řízení ekonomiky, která není tolik chaotická a „divoká“ jako doktrína „absolutně svobodného trhu“. Nacionálně vlastenecké síly mohou nalézt adekvátní řešení dané ekonomické situace. Ukazuje se, že ani Gorbačov, ani Jelcin vůbec nemají harmonický program ekonomických reforem. Demokratizační ideje nacionální obrody ruské země, které se objevily na začátku „perestrojky“, byly velice brzy přetaveny do svého protikladu. Koncepce nacionální obrody byla zneužita k postavení republik proti centru a k útisku ruského národa dokonce většímu, než byl dříve.

V současnosti je důležité sjednotit vlastenecká hnutí na principu protikladném té ohavnosti, která zaplavila Rusko. Nezbyvá než získat politickou moc a určit územní hranice pro ruské etnos.

Liberálně demokratický tábor lze plným právem označit jako rudohnědý. „Hnědí“ hlásají ideje amerického šovinismu, kulturního „atlantického“ rasismu, krutou a totalitní ideologii nelidského, dehumanizovaného trhu. „Rudí“ jsou teoretiky „socialistické ekonomiky“, s komisařskou krutostí uskutečňující protinárodní, antinacionální, zločinné transformace v národním hospodářství. Celý liberální jed termínu „rudohnědí“ můžeme se stejným úspěchem použít u bývalých členů stranického ÚV i u amerických špiónů, kteří se úskočně prodrali dnes k moci v Rusku. „Rudohnědí“ liberálové, dříve pracující na KGB, nyní pilně slouží CIA.

Demokracie je suverenitou lidu. Ale kdo dnes v Rusku skutečně představuje lid a měl by tedy právo rozhodovat jeho jménem? Dnešní demokraté jsou většinou pseudodemokraty. Cožpak pan Jelcin, podporovaný sotva deseti procenty obyvatelstva, může mluvit jménem lidu? (Bush na to jaksí má ještě menší právo.)

Formulka „Perestrojka – více svobody“ vyvolala destrukturalizaci sociální reality a začátek totální anarchie. Proto ruští vlastenci musí nikoli odmítat samu ideu svobody, nyní uzurpovanou liberály, ale navrhnout jiné chápání svobody: ideu svobody ruského národa v celku. Individuum nemůže být svobodné, není-li svobodný národ, k němuž toto individuum patří. Právě z toho důvodu Rusové musí kategoricky zavrhnout pomoc Západu, jelikož její smysl je v tom, aby dosáhla odcizení Rusů, ruského národa od jeho vlastní svobody. Netřeba se zříkat všech cizích investic, ale vždy je nutné pamatovat na to, že v

mezinárodních vztazích pojem filantropie neexistuje. Lidé, kteří chtějí investovat v Rusku, hledají především své výhody a sledují své zájmy. Jestliže se jejich zájmy absolutně shodují se zájmy ruskými, ruského národa, jestli udělají Rusko silnějším, pak takové investice mají být přijaty. Je-li však cizí pomoc pouze projevem diktatury mezinárodního finančního systému, jestli je orientována na to, aby zavedla v Rusku naprosto mu historicky cizí americký model, pak taková „pomoc“ musí být bez meškání a rozhodně odvržena. Pro Američany je dnes Rusko „třetím světem“ a budou s ním také zacházet jako se zemí „třetího světa“.

V Moskvě samé je znát, jak je město postupně zachvacováno skutečným „dolarovým imperialismem“. Země, jejíž peněžní soustava není nezávislá, není svobodná ve volbě své historické budoucnosti, svého historického osudu.

Americký kulturní vpád je totálním faktorem. Často brakové americké pořady běží najednou na všech televizních kanálech, přičemž jejich kvalita je natolik ubohá, že vzniká podezření z úplné kulturní a tvůrčí impotence celé americké civilizace. Situace v ruské televizi je vůbec paradoxní. Představitelé národně vlasteneckých sil nemají přístup na obrazovku, mezitím co zaoceánským programům se poskytuje vysílací čas bez omezení. Není možnost uvidět nejlepší úspěchy francouzské, belgické, italské, španělské, německé, čínské, indické a japonské kultury.

To je ten nejskutečnější šovinismus dohnaný až k planetárním proporcím. Američané jsou přesvědčeni, že mohou naučit všechny národy čemukoli, zatímco sami si vůbec nepřejí něčemu se u někoho přiučit! Tak ve Francii 60 procent všech promítaných filmů jsou filmy americké produkce. A v USA pouze jedno procento ze všech uváděných filmů je natočeno evropskými režiséry. Američané si všímají u jiných národů jen jarmarečně folklórních stránek – matrjošek, samovarů a jejich analogií v jiných zemích, a sice proto, že na nich vydělávají. V Moskvě ze 150 kin do týdne tak kolem tří dávají filmy z ruské produkce. To se může nazvat intelektuálním a kulturním koncentrákem, v němž je umístěno ruské obyvatelstvo.

Politice kulturní invaze je nutno bez otálení učinit přítrž. Je třeba upozornit, že tuto politiku USA provádějí zcela záměrně. Po druhé světové válce americký Marshallův plán pro Francii stanovil jako jednu z podmínek ekonomické pomoci zrušení dříve existujícího zákona o omezeném předvádění americké filmové produkce. K analogické situaci došlo dokonce v Anglii. Jedině Stalin odmítl tuto podmínku. Dnes se Američané chtějí revanšovat a totéž učinit s Ruskem, jakož i s ostatními kulturními oblastmi Střední a Východní Evropy. I tu probíhá hrubě opravdová kulturní okupace, které byla Západní Evropa podrobena již dávno.

Americká kulturní okupace je vysoce ideologická. Rusům se vyčítala nadměrná ideologizace sovětské společnosti, ale ideologické imperativy, kterými překypují americké snímky včetně kreslených, to je krajní forma vtíravé ideologické propagandy. Gesty, scénami, specifickými reakcemi, jazykem, žargony, syžetovými narážkami americká kinematografie s železnou důsledností vnucuje tvrdý ideologický rámec, systém morálních a poli-

tických hodnot, neomanichejské představy o světě, v němž americká „říše dobra“ stojí v protikladu vůči všem ostatním silám. Tento americký postoj je natolik totální, že je transponován i do světa zvířat (Dysney-cyklus) a na kosmický prostor (hvězdné války). Ukazuje se, že došlo k ústupu od ideologizace sovětské k superideologizaci amerického typu.

Když se věci dotýkají geopolitických zájmů Evropy, dochází k sjednocení všech sil, zainteresovaných v budoucnosti Evropy, nezávisle na jejich politické specifikaci. V otázce války v Perském zálivu právě teď běželo o budoucnost Evropy, o její geopolitické zájmy. Američané nebojovali tehdy ani tak proti Saddámu Husajnovi, jako proti Evropě a Japonsku. I ruské vlastenecké hnutí zaujalo jednoznačně protiamerickou pozici. Je třeba zkonstatovat, že Gorbačovova pozice se v tomto konfliktu odklonila směrem přímo protikladným zájmům Ruska. Zhoršení vztahů s Irákem mělo za následek prudké oslabení pozic Ruska v oblasti Černého moře tím, že narušilo možnosti dalšího dynamického rozvoje v tomto prostoru a že zbavilo Rusy četných strategických privilegií. Fakticky to byla zrada ruských geopolitických zájmů. Mimoto se stala neúčelnou přítomnost ruského loďstva ve Středozemním moři a v Indickém oceánu. Ale i na úrovni eurasijského kontinentu, na úrovni pevniny byl tento Gorbačovův krok téměř fatální. Geoekonomická struktura Eurasie, usilující vždy o integraci na velkých prostorách, o kontinentální autarkii, závisí na říčních, resp. vodních komunikacích mezi Střední Asií, Kavkazem, Sibiří s její naftou, Ukrajinou a Nečernozemím z jedné strany – a Střední Evropou, Německem, Rakouskem až po Francii z druhé. Irák leží na klíčovém území geopolitické „zlaté cesty“ eurasijského kontinentu. Překvapuje, že všechny klíčové sektory této cesty – od Severního Kavkazu přes severní pobřeží Černého moře, přes ústí Dunaje až po Lorrainský kanál – se staly územími ostrých konfliktů právě tehdy, když geopolitické zájmy Evropy a Asie začaly záviset jenom na mírové a plodné spolupráci při výstavbě kontinentální autarkie.

Tyto úvahy nás přivádějí na myšlenku o „umělé“ povaze těchto konfliktů, jejichž rozněcování je výhodné a potřebné silám, snažícím se nedopustit obrození a zmohutnění kontinentální moci. Na ustanovení mohutné geopolitické a ekonomické struktury od Sibíře až po Belgii závisí dnes nejen ekonomický rozkvět Evropy a Eurasie, ale i kontinentální bezpečnost a skutečná suverenita eurasijských národů. V této perspektivě Gorbačovova zrada nacionálních ruských zájmů ve prospěch Bushe a Ameriky zasadila nenapravitelnou ránu nejen Rusku samotnému, ale i Evropě. Je všeobecně známo, že Německo bylo donuceno vstoupit do tohoto konfliktu na straně USA pouze kvůli Gorbačovovu stanovisku. Něco podobného je možno říci i o Gorbačovově zradě eurasijských zájmů, v první řadě Japonska. Němci i Japonci se do poslední chvíle protivili ekonomické a vojenské účasti v kolizi. Nebýt Gorbačova, s Američany by bylo velice zle: vždyť celou antievropskou válku američtí obhájci „nového světového pořádku“ přinutili platit samu Evropu.

Za posledních 200 let Rusové prožívali strašné ideologické stresy, bohaté na výtrysk nevidaných metafyzických energií. Když byl násilně a surově zastaven inerciální rozvoj Ruska v monarchistickém rámci, došlo k erupci komunismu,

v jehož lůvě bylo mnoho zemitéých a nacionálních prvků, což často ignorují povrchní badatelé. Když byl zabrzděn chod socialistického vývoje, vylil se na povrch proud nacionální energie. Nyní nastal čas přerušit inercií „demokratického“ vývoje. Je jisto, že přerušen bude velice brzy a že z této záhadné oslepující energie, která vytryskne z propadu, bude konstruována budoucnost – a ta se nebude podobat ničemu jinému.

J. Makunin

JSEM PRAOBYVATEL–ABORIGEN NEBO NE ?

Kvůli nestrannosti si upřesněme místo „ruské otázky“ v řadě jiných. Nejstarší z nacionálních otázek je židovská. Datuje se od takzvaného exodu Židů z Egypta v 13. století před Kristem.

Maličká etnická skupina Židů se v horkém kvetoucím Egyptě rychle množila a vzrostla do milionové občiny. Nejenže úspěšně provozovala lichvářství a překupnictví, ale přibrála si pod kontrolu trhy a obchodní cesty. Při pohádkovém bohatnutí si občina uchovávala izolaci v náboženském ghettu a zabraňovala uzavírání smíšených manželství.

Praobyvatelé-výrobci začali reptat. Žreci na to faraóna upozorňovali. Židům se navrhovalo, aby buď pracovali jako všichni anebo opustili Egypt. Nakonec došlo k cynickému čachru ze strany židovských stařešin: co získáme, odejdem-li? Kupčení bylo podporováno tlakem na faraónovy byrokraty. Uplatňovaly se tzv. „egyptské rány“, jimiž trpěli především prvorození chlapi praobyvatelů (aborigenů).

V důsledku starozákonných teroristických činů Židé odešli z Egypta s faraónovou pokladnou. Tato prohnaná vyučenost byla jimi použita i při jiných migracích. „Exodus“ pochopitelně neodhaluje celou „židovskou otázku“, ale poskytuje dostatečnou představu o jejím politickoekonomickém obsahu. V řadě pozic spojených hlavně s diasporou je „židovská otázka“ blízká „otázce arménské“. Při zachování suverénnosti vlastních národů Židé a Arméni nacházejí navzájem společný jazyk rychleji než s jinými národy.

V minulém století začalo evropským tiskem kmitat slůvko panslavismus. Do oběhu bylo uvedeno v letech 1840-41 nacionalistickými kruhy Německa a Rakousko-Uherska, které v národně osvobozovacím hnutí Slovanů shledávaly hrozbu svým hegemonistickým záměrům. Proněmečtí analytici se pokoušeli vykreslit svět v podmínkách vzniku Vseslovanské monarchie, Vsesvětového ruského impéria.

Od té doby se rozplodil mrak literátů klepařících o panslavistickém nebezpečí. V Rusku samém taková literatura degradovala na liberálně estetické směry.

Přesto nejlepší hlavy Ruska čestně znepokojené osudem svého etnosu hloubavě pronikaly k skrytým pružinám „slovanské otázky“. Tak Ivan Aksakov

stvořil *Slovanskou otázku* (1868-86) a Alexandr Pypin *Panslavismus v minulosti a přítomnosti* (1913).

Ale zkuste najít tyto knihy v nynějším pluralisticko pornografickém propadu... **Nenajdete je, jelikož uvedení autoři ukázali na vážného, ne-li hlavního oponenta Slovanstva – Židovstvo.**

A už zcela tajným se stal silný propagátor Všesvětového slovanského svazu hrabě a generál Artěmij Čerep-Spiridovič. Ten nejednou osobně vyzýval k bdělosti Nikolaje II. (byl v jeho svitě), leč nadarmo.

Zvláště „slovanské otázky“ je, že jejím jádrem byla a zůstává „otázka ruská“ – a proto byla zamlčována.

Naštěstí nebo bohužel mě osud seznámil s těmi, kdož nejdřív „ruské otázky“ uhýbali a nyní, když v ní vycítili odrazový můstek k politické kariéře, pokoušejí se na ni zahrát, ale tak, aby ji pokazili.

Považuji za nutné upřesnit: jsem po matce i po otci Rus. Tato slova jsou s to vyvolat povyk rozrušených kritiků: šovinista, nacionalista, podněcovatel mezinacionálního nepřátelství!

Uklidněte se, různojazyční pánové, já pouze kopíruji praxi izraelských rabínů. Tito rabíni ve svém státě postupují protikladně tomu, co jejich pokrevníci pěstují v Rusku. A to: izraelští rabíni, kteří přijímají imigranty, pečlivě zkoumají židovství jejich rodičů. Bylo již spočteno, že se v poslední imigrační vlně do Izraele objevila 3 procenta Nežidů. Rabínská rada, která v Izraeli nahrazuje ústavu, zabubnovala na poplach. Prověřování přistěhovaleckých dokladů bylo velmi zpřísněno.

Jestli si tak počínají Židé, proč bychom si my Rusové neměli vyjasňovat národnost? Ostatně i tím se začali u nás obírat, nikoli však Rusové, leč ruskojazyční. Připomínám proto televizní interview vysoce postaveného demokrata A. Sobčaka (24. 6. 1991), který probádal původ svých rodičů v Polsku a Československu a uvedl příjmení matky – Litvinovová. Většina Litvinovových jsou Židé, přičemž rabínského typu, neboť litevská příslušnost dodává Židovi jistou elitnost. Přesto v seznamu lidových poslanců SSSR je zapsán jako Rus. V televizním interviewu se však s dramatickou vervou staral o osud ruskojazyčných, k nimž se přihlásil i on... Ruskojazyčná televize, rozhlas, noviny, časopisy, komise, resorty. A kde jsme my, Rusové?

Pravému Rusovi, tj. zrozenému ruskými rodiči, se na zemi jeho předků žije stále hůř. Všelijací ruskojazyční, vysazení do špiček, se chutě snaží srazit Rusa dolů na nádenickou práci. Abychom se odloupli od těchto lepkavých rádoby pojmů v „ruské otázce“, budeme muset, jak se zdá, ještě zakusit i úděl praobyvatelů-aborigenů.

Pokochejme se, jak *Židovské noviny* (1/1992) perou do ruských aborigenů. V článku *Fašisté a prokurátoři* je zaznamenán soupis proruských tiskovin. Mezi nimi jsou i „*Russkije vědomosti*“, orgán Ruské strany. Právě o ní píše židovský publicista: „Na moskevskou prokuraturu a pak i na prokuraturu Ruska nejednou docházela oznámení s požadavkem pohnat k trestní odpovědnosti nacistické pohrobky z novin „*Russkije vědomosti*“...“

Židé i Rusové, odpovězte: je tohle možné v Izraeli? Aby ruští publicisté, zakopaní v Izraeli, vyhrožovali izraelským prokurátorům sankcemi za špatné chování?

Ne, nikam se nepodějeme od zamotaného klubka ruské a židovské otázky. Žid narozený v Izraeli se nazývá sabra. Mezi jinými etnickými skupinami sabra mají významná privilegia ve státních a speciálních službách, ve špičkách moci. A co máš ty, ruský aborigene, u sebe doma v Rusku?

Kdysi jsem jako redaktor Vojenského nakladatelství musel často navštěvovat kabinet ÚV KSSS. Tam jsem se seznámil s nejšlechetnějším ruským politikem Jurijem Sergějevičem Ivanovem, autorem knihy *Pozor: sionismus!* Mýlí se ten, kdo by si myslel, že ÚV Ivanovovi pomáhal v jeho práci. Ivanov měl 3-4 stejně smýšlející spolupracovníky v nižší složce ÚV – a všem jim bývalo nelehko. A brzy jaksi povymřeli.

Na Starém náměstí (sídlo ÚV KSSS) jsem se stýkal i s těmi, kdo zkracovali mladý život Jurije Ivanova. Prostým okem jsem viděl, jak aparát nabobtnal a ztučněl. Perestrojka to nezměnila. Za Gorbačova zůstal stejným, jakým byl dřív.

Jednou si mě kvůli mému písemnému zpracování námětu *O nezbytnosti nového postupu ve vědecké kritice sionismu* pozval instruktor ÚV, A. A. Sazonov. Vyšlo najevo, že zpracování stimulovalo vytvoření „Antisionistického výboru sovětské veřejnosti“ (AVSV). Vbrzku na to mě Sazonov seznámil se Zivsem, budoucím zástupcem předsedy AVSV, a nabídl mi v tomto výboru velice dobře placenou funkci. Když jsem to uvážil a viděl seznam vedoucích pracovníků, odmítl jsem. První desítka se skládala ze Židů, ale cožpak sionismus ohrožuje jenom Židy?

Následující okolnosti potvrdily správnost mé volby. A také Sazonov na rozdíl od záhadně zahynulého Ivanova vykazoval slabou znalost judaistiky, zednářství... právě on brzdil antisionistické práce V. Beguna, V. Jemeljanova, A. Romaněnka, J. Jevsejeva a nadržoval konformistům v této sféře.

Další naše schůzka na ÚV se Sazonovem se odbyla v dubnu 1988. To ho již převedli na jiný úsek, byl povýšen: analyzoval informace o mezinacionálních konfliktech. Stůl v jeho kabinetě byl zpola pokryt telefonními aparáty. Říkám starému známému: „ÚV všem dal právo hájit svou suverenitu kromě Rusů. Ke gensekovi jakoby se naše dopisy nedostávaly. Rusové si budou muset ustanovit Organizaci pro osvobození Ruska – OOR, něco jako OOP (Organizace pro osvobození Palestiny).“

Sazonov se usmál a káravě podotkl: „Nu, to už je příliš.“ A jakoukoli pomoc odmítl.

Má práce se četla po bytech a na setkáních v klubech. Výklad mi aprobovali. Jeden z mých příznivců navrhl: Pošleme to Gorbačovovi. Ale ne přes ÚV, prostřednictvím ženy, která má přístup do jeho rodiny.

Souhlasil jsem a třeba uznat – nelegální kanál pro předání fungoval. Gorbačov na dopis poměrně operativně zareagoval: aniž jako obvykle uvedl „pohled na perestrojku zdola“, označil formulaci ruské otázky (v kontextu perestrojky) za paranoidní. My s ohledem na to, že Gorbačov znal zemědělství lépe než

medicínu, dospěli k závěru: paranoiu mu podstrčili poradci, a to poradci, kteří nenávidí Rusy.

Josif Stalin bez skrupulí stavěl ke zdi toho, kdo se odchýlil od stalinské koncepce národnostní otázky. Nu, bojovník se stalinismem, gensek-demokrat Gorbačov, dával přednost měkčím metodám: odstřeloval své oponenty temperamentními projevy.

Červenec 1990. Ustavující sjezd Ruské komunistické strany. Zde Gorbačov již vlídněji či spíš – jako pekař placku na dlani – sem a tam přehazoval cenný produkt dřív, než ho uložil do svého košíku. Sešlost od něho uslyšela o „okoloruském hemžení“... Z tribuny uzemňoval ty, kdo „ještě před půldruha rokem o Rusku ani nepomysleli a teď dělají kariéru... Vystoupení Ruska z SSSR je iluzí, zločinem...“

Kdo by mohl zarazit tento zlobný zločin? Inu, nikdo kromě něho – okouzlujícího Západ, populárního v SSSR a „věnovaného“ prostému lidu. Jenže v sále seděli už jinačí partokrati. Stovky z nich (a delegátů bylo 2 768) si v duchu ukazovaly prstem na čelo: jestli Litva, Arménie, Moldávie a jinde mohou, tak proč RSFSR nemůže z SSSR vystoupit?

Připomeňme si zednářský symbol: had si v kruhu hryže vlastní ocas. Gorbačov i dřív dostával rány, když jeho lživé, historicky pologramotné teorie byly zavrhovány praxí. Ale tehdy na ustavujícím sjezdu RKS zbilancoval, a to ztratově, dobrodružnost v „ruské otázce“.

Jelcinův vztah k ruské otázce je identický gorbačovskému. A konečný výsledek jeho vlády bude stejný. Rusové zůstanou bez státního území. V rámci SSSR Rusy vyhnali z okrajových republik. V rámci Ruské federace Rusy začínají vyhánět z Čečenska, Jakutska, z Kuril a užuž poženou z ostatních pomezí. Kam se mají vrátit? Na historické teritorium v nečernozemních oblastech. Ale obstojí-li Rusové ve své zpustošené Moskovii bez jimi zabydlených nalezišť, bez jimi vybudovaných přístavů, bez vlastní armády a vlastního loďstva, ničených před jejich očima? Jelcin, jak vidno, vyřeší ruskou otázku tak, že ruským aborigenům bude uchystán stejný úděl jako aborigenům palestinským.

I. Ďjakov ve své literární črtě „Bábinka“ dal jistému státníkovi nyní ve výslužbě tuto charakteristiku: jeden z nejušlechtilejších mužů ruských dějin – Suvorov – založil Stavropol, odkud vylezl do světa nejhanebnější lump všech dob a národů... (Dodatek překladatele.)

A. Ušakov

AMERIKA JE JIŽ ZOTROČENA, RUSKO JEŠTĚ MÁ ŠANCI...

A. A. Ušakov se narodil roku 1946 na Kubáni. Po matce je ze sibiřských kozáků, po otci z orlovských rolníků. Studoval na fakultě automatiky a počítačů elektrotechnického institutu. Za studia na filozofické fakultě se stal přesvědčeným antimarxistou. Přednášel ve Vladivostoku (kde ho poprvé zpozoroval

KGB), pak v Oděse. Udán kolegou byl roku 1984 zatčen. To byl tzv. „andropovský nábor“: brali „bohohledače“, „ruské šovinisty“, „bílé filozofy“... Ze zaměstnání byl propuštěn za přechovávání a šíření antisovětské literatury (§ 70 trestního kodexu; hrozilo mu nejméně 7 let táborů a 5 let vyhnanství). Týden před soudem uklouzl do Batumi. Následoval Istanbul, New York a zakotvení ve Washingtonu. Působil na Washingtonově a Marylandské univerzitě. Bohatě zařízený dům ve Washingtonu prodal a navždy se vrátil do Ruska. Jako disident nepatřil k žádné nelegální organizaci.

A. A. Ušakov obhájil disertaci na téma *Metodologie sociálního předvídání*. Napsal knihy „20. století – rozpad marxismu a nové perspektivy“, „Před tváří totalitarismu“, „Velký trojúhelník“, „Na mušce KGB“. Knihu „Bitva kontinentů“ před zatčením nestačil dokončit.

Z jeho názorů:

To, že Marxova prognóza je nepravdivá, bylo vidět v životě samém. Země špěla k ekonomické stagnaci a politické degradaci. Co od prvopočátku zakládá Marxovu teorii, je-li výsledek její aplikace stejný pro jakoukoli zemi nezávisle na nacionálních zvláštnostech?

Každý národ je tímto systémem lámán, je jím měněn v jakousi kosmopolitickou sebranku. Národy ztrácejí své náboženství. Probíhá selekce tupých bio-robotů podřízených diktátu. V marxismu to bylo zaprogramováno. Dobrovolně? Nedobrovolně? Existuje ničivý sociální vynález – marxismus, který je silnější než neutronová bomba. Například třídní přístup. Co se za ním skrývá? Fyzická likvidace milionů lidí bez věkového rozdílu. Mezitímco se společnost diferencuje nikoli v třídách, ale v národech. Nacionalitou je kultura jako způsob existence, je to jazyk, víra, způsob hospodaření, uspořádání rodiny aj. Úkolem marxismu je tedy vymýtit z nás nacionalitu, tj. duši. Rozdělit nás na třídy a poštvat proti sobě navzájem. To je učení Antikrista. Praví-li Kristus „milujte se navzájem“ a odsuzuje-li zabíjení jako nejtěžší hřích, v marxismu je tomu jinak: přestup přes krev bližního, patří-li k jiné třídě – a budeš šťasten. My se přesvědčili, že cesta ke komunismu vede přes řeky krve.

A co když si vědátor Marx přál dobro, ale život s ním sehrál zlý žert – jeho učení se zvrátilo ve světové zlo? To je velice rozšířené mínění: někdo se zmýlil, chtěl dobro a vyšlo... Toto mínění se i pěstuje: dobrý marxismus zahubili nerozumní Rusové. Ve skutečnosti je to naprogramované zlo, rozvětvený systém na klamání národa. Je to mandl, který s praskotem lebek drtí národ. A my, podvedeni, válčíme proti sobě navzájem a myslíme si, že konáme blaho.

Sami lidé a národ nenesou vinu. Při velké zaměstnanosti ve výrobě, v rodině člověk nemá příležitost k dlouhému přemýšlení. Ani každému vzdělanci není dáno do hloubky postihnout realitu, nemluvě o těch, kdo se každodenně staví pracovat ke stroji. I Američané jsou obdobně prostoduší. Opakují to, co jim vštěpuje televizor. **Ostatně nejbezbrannější vrstvou pro propagandu není „prostý lid“, ale ti, kdož se považují za intelektuály.** Poněvadž diplomovaní namyšlení ztratili imunitu: jářku, my jsme chytrí, vyznáme se, „nás nic neovlivní“. Lid má inertnější vztah k politickým frázím a obvykle si říká – stejně

nás přechytračí, obalamutí. Lid má k politice daleko, politiku nedělá. Dějiny netvoří lidové masy, jak jim lichotili marxisté. Jsou spíše nezbytnou kulisou pro to, aby byla prosazena nějaká ideologie. Národem se manipuluje. Řeční se kupříkladu: demokracie je věc nádherná, natrpěli jste se od komunismu. A nejlepší je prý demokracie americká, jenže k jejímu vítězství je zapotřebí jistý počet obětí. Nebo: demokracie je něco nádherného, ale je nutno ji bránit a proto není hřích pobít „protivníky reforem“. Lidé jsou zastrašováni návratem k marxismu, k diktatuře. Hned však dávají direktivu: zničme tyhle „rudohnědé“, neboť jsou překážkou na cestě ke štěstí. **Čili týž třídní boj, týž marxismus...**

Představte si: Ruský člověk v ruském státě požaduje pro sebe aspoň hodinku televizního vysílání. Není to paradox?! Jasně, že země je okupována. Moc v ní není ruská. A všechna masmédiá, ovládaná cizáckými silami, manipulují lidmi. Ale neklamme se, jinde to není jiné. V Americe mohou donutit prolévat na Arabském poloostrově krev za zájmy dejme tomu Izraele. Tj. američtí mládenci a dívky z křesťanských rodin hynou za zájmy antikřesťanského státního útvaru. Kdo potom odpovídá za historii? Národ? Nikoli. Většina lidí kvůli uštvanosti, z neustálého strachu z bídy nemá možnost, podmínky, čas k tomu, aby zmoudřela a procitla.

Národ je příliš důvěřivý. Lidi prostě nenapadne, že existuje nepřítel, který je chce umorit hladem.

Dnes při pohledu na křeče Ruska mnozí říkají, že se vláda snaží, ale že je jí těžko. Že nelze nechybovat, nepřepočítat se. Ale jaké jsou zde chyby! Z hlediska té vlády, která se zmocnila země, vše probíhá úspěšně, však si ti tam teď plní kapsy miliardami. A navíc ze zahraničí pumpují miliardy tvrdých valut, za něž se rozprodává národní majetek.

Cílem je rozčlenit Rusko a likvidovat je po částech. Rozbít na regiony a potom tyto regiony poštvat proti sobě. Jsou známi lidé, kterým se poskytují peníze, aby v Rusku kalili vodu. Jeden takový, který seděl v lágru za zločin, chodil po Washingtonu. Dostal pokyn k jitření horníků – aby si zřídili „sibiřsko-kemerovskou samostijnost, sebeosamostatnění“. Ještě letos v únoru R. Gates, ředitel CIA, psal ve *Washington Post*, že odštěpení republik od Ruska je pouze začátkem procesu. A jako výsledek... **K rozdělení je třeba zemi připravit: demontovat armádu, což se děje, obyvatelstvo dohnat k bídě, aby nemohlo zvednout hlavu.**

„Reformy“ nejsou na pořadu, jde o likvidaci státu. To bylo zosnováno ještě v minulém století. Podle plánu: rok 1905, rok 1917, kolektivizace, poté prohlášení celých oblastí za neperspektivní, dál jdou neperspektivní města a nakonec bude neperspektivní celý národ.

Leckdo si při sledování zkázy pořád ještě myslí, že probíhá boj demokracie s komunismem. Avšak nyní bojovat s komunismem – to je jako bičovat zdechlého koně. Komunismus neexistuje. Není k ničemu. Dopracoval. Jeho ideologie odvedla své. Ale proč pokračuje útok proti nám? Protože křesťanství bylo vždy dráždidlem pro ďábla. Judaisté zničili Krista. To byl první den války proti Bohu! A tato válka se vede dvě tisíciletí. Ďáblu se podařilo rozdělit křesťanstvo. Vznik odděleného katolicismu a pravoslaví je

prvním ďáblovým vítězstvím. Katolicismus byl zkrocen rychleji. Dnes se hovoří už jenom o nějakém „judeokřesťanství“. Avšak pravoslaví se projevilo jako nejodolnější záštita křesťanství a ruský národ jako nositel čisté pravoslavné víry. Nastal tedy čas pustit se do Rusů. Když vyhazovali do vzduchu chrámy, víte přece, kdo to dělal. Nu, kříže s chrámů shazovali i Rusové, byli i mezi vrahy posledního cara. Ano, to byli zagitovaní dělníci, kdo je ale řídil? Zlovolní internacionalisté.

Tohle je vůbec strašné téma. V Americe si nikdo nedovolí zavadit o ně. Příklad za všechny. V době, když jsem už byl známý, když jsem pořádal tiskové konference po celé zemi a o mou knihu byl zájem, na jedné z přednášek ve Washingtonské univerzitě jsem se poprvé zmínil o I. Šafarevičovi.²² Okamžitě jsem byl odstraněn ze státního departementu. Po americku. S širokým úsměvem a politováním, že na můj plat nebyly přiděleny peníze.

Tak bylo. A proto si nevytvářejme žádné iluze ohledně Ameriky. Proští Američané chápou, co se děje v jejich zemi, a bojují, jak se dá. Ale jde o to, že tam, v Americe, prohráli. Začali bojovat se zpožděním o půlstoletí. K porážce nacionální Ameriky došlo v předválečných letech. Dnes se Američané fakticky stali poplatníky Izraele. Oficiálně platí 6 miliard dolarů ročně – a kolik neoficiálně?

Američané o tom vědí. Bojí se však. Nyní již státní dluh USA soukromým bankám činí cca 4 triliony dolarů.

Mýlí se ten, kdo obdivuje životní úroveň Američanů. Amerika je naveskrz zadlužená. Ty 4 triliony jsou pouze státní dluh. Celonárodní dluh bankám činí přes 10 trilionů dolarů. Znamená to, že dům, v němž bydlíte, nepatří vám, leč bance, v které si na něj půjčujete s třicetiletým splácením dluhu. Váš dům dejme tomu stojí 95 tisíc dolarů a vy takový peníz nemáte. Abyste koupil realizoval, musíte zpočátku odvést 10 %. Vy případně naspoříte 9 500 dolarů. Zůstane vám ještě přes 80 tisíc. Avšak za 30 let nezaplatíte 80 tisíc, ale třikrát víc v procentech. A dál. Platíte za komunální služby, za světlo, plyn, vodu, a to již v bytě, který považujete za svůj. Přitom bance musíte splácet měsíčně kolem 1 600 dolarů na půjčku. Váš výdělek jsou 2 000 za měsíc. Kdo vás zachrání? Manželka pracuje. Časy, kdy Američanky nepracovaly, jsou ty tam. A teď posuďte: jestli vás propustí z práce a vy nemůžete splácet bance stanovená procenta po další 3 měsíce, váš dům půjde do dražby. Takových případů je mnoho. Obzvláště nyní. Kvůli ekonomické depresi lidé přicházejí o práci a nejsou s to platit bankám dluhy. Při dražbě banka nic neztrácí. Jenže vy jste ztratil svých 9 500 dolarů vkladu a také všechno, co jste již bance splatil. A vás vyhodili na ulici. Tento systém „půjčky na dům“ ubil svobodu Ameriky. Člověk, který se bojí o práci, aby se jeho rodina neocitla na ulici, poslechne vše, co mu přikáže. Amerika je dnes ztročena a spoutána internacionálními financemi. To není Amerika J. Reeda, M. Twaina... Jejich Amerika není a nikdy již nebude.

Bankovní kapitál by měl být nacionální. Národní banka dává svému národu na dluh s rozumnými procenty. Můj děd, sibiřský farmář, používal před revo-

²² Vynikající matematik, dříve disident a v současnosti publicista-demaskátor sionismu; proslula jeho práce *Rusofobie*; pozn. překl.

lucí služeb Rolnické banky, která rolníka stavěla na nohy, nesrážela na kolena. V zemi finance musí být nacionální. Stejně jako vláda.

Demokracie je vládou lidu. Dobrá. **Ale hlavní otázka zní – jakého lidu. Ruského nebo jiného?**

K záměně pojmů za marxistického panství došlo právě v tomto bodě. Naše dědy nazývali nepřáteli lidu. Ale copak rolník může být „nepřitelem lidu“?

A v nynější demokracii se ptám – vláda jakého lidu je dnes v Rusku? Ruského? Nikoli. **To je vláda okupantů, vláda cizáků.**

Komunismus importovaný do Ruska země „strávila“, dostal takříkajíc nacionální zbarvení. Lidé s rudými vlajkami – to jsou oklamání, ale naši lidé. Je třeba zabezpečit postupný přechod těchto oklamáných lidí pod nacionální vlajku ruskou. Je třeba odvrátit lidi od ateismu. Postupně a nevtíravě. Je třeba vysvětlovat, že právě internacionalismus pod rudou vlajkou nás chtěl zničit. Tož zůstaňme při svém, při tom, co bylo před Marxem i po něm: Bůh, car, vlast.

V. Filatov

ELITY JAKO „KMOTŘI“

Někdo si určitě přeje vědět, čím je epochální jeho doba, jaké v ní má každý místo.

Ve všech mafiích se vyskytuje Sláva Zajcev²³ – kvůli dekoraci. Ti nejtalantovanější a nejčestnější, když zjistí pravdu, vpálí si kulku do hlavy. Jako Majakovskij, Fadějev, Kočetov. Dekoratéri nasazují intelektuální a všechny ostatní laťky mafie v celku. U dnešní je to Černičenko, Adamovič, Minkin, kteří nevědí, za jaký konec držet plnicí pero. Mafie ještě také rády „najíždějí“. Trockij na Lenina, Stalin na Trockého, Kirov na Stalina, Stalin na Tuchačevského, Chruščov na Stalina. Za našich časů sverdlovská mafie²⁴ „najela“ na mafii moskevskou. „Kmotr“ moskevské mafie, Miša Poznamenaný,²⁵ vysedává teď v jednom z mnoha pokojů na Leningradské třídě č. 41 a bojí se vystrčit nos bez 40 osobních strážců.

V každé „zóně“ existuje svá „špička“ sestávající ze „zákonných banditů“, zbývající jsou „voly“, tzv. pracanty, na jejichž účet „nechodí do práce“ vyvolenci. Mafie jsou tvořeny i dvěma-třemi „klubky“ (rus. „komok“). Nejmocnější v Rusku byla vždy kremelská. Mafie, která uchvátila „špici“ v Kremlu, automaticky přecházela v elitu. Kremelská mafie se dnes sama otevřeně pojmenovává vládní elitou. Stejným způsobem – samovyhlášením – se formuje každá jiná elita: divadelní, literární, úřednická, vojenská, světová.

---

²³ Světoznámý ruský návrhář dámské módy; pozn. překl.

²⁴ Ze Sverdlovské oblasti startoval do vysoké politiky Jelcin; od r. 1924 Sverdlovsk – nyní opět Jekatěrinburk; pozn. překl.

²⁵ Tj. Gorbačov se smahou na čele; pozn. překl.

Dekoratér mafie je dávná profese. O elitě dekoratéri stvořili celou teorii. Jejím jádrem je politická moc, vztahy panstva a podřízených. **Právě obsluha mafií vymyslela – a nikoli včera – takzvanou teorii pluralismu, konsensus... Tato jejich logika je namířena proti nám.**

V mafiánském smyslu se nyní Rusko porovnává s Itálií. Zajímavé jsou události, rozehrávané kolem mafie nejstarší na světě – sicilské s názvem Cosa nostra (Naše věc). Dnes ji bourají ze všech stran: prokuratura, soudy, ministerská rada, dokonce film Chobotnice viděl celý svět, aby se vyvolala nenávist k italské mafii. Cosa nostra je takřikajíc domácí, národní.

A najednou, přibližně v téže době, kdy naši demokraté-sionisté zosnovali převrat v srpnu 1991, Italové zjistili, že za těmi všemi „chobotnicemi“, bombami proti prokurátorům, výbuchy na nádražích a náměstích stojí nikoli Cosa nostra, ale úplně jiná, zatím nepoznaná mafie. Když se hráblo hlouběji, vyplaval její název – Stidda (Hvězda). Byly spočteny cípy této hvězdy a vyšlo číslo 6. **Ukázalo se, že hvězda ta je šesticípou hvězdou Davidovou.** Zkrátka na Cosu nostru (Naši věc) najela Stidda (Hvězda) sionistů. „Chobotnice“ jsou pouze dekorací pro hlupáky.

Jak v Rusku? Vyleštěte si dobře „pětikopějku“ s Jelcinovým zobrazením a objevíte profil Dimy Sakse, Sorose, sionistů – není kam dát cejch. To jsou skuteční vládcí Ruska, ostatní jsou jen gojimové. Existuje mafie čečenská, ale také sionistická. Teď ona drží „špičku“ v Kremlu. Spočtete cípy sverdlovské mafie...

Každá mafie má „klubka“ zatížená daní. U sverdlovské mafie je klubkem – Rusko. Jako každá mafie má i sverdlovská své bojůvkáře – góje. Například? Bombista Šapošnikov. V roli vrchního velitele SSSR se projevil jako křivopřísežník a zrádce. V roli ministra obrany SSSR jako kasař sejf propáral Sovětskou armádu a válečné loďstvo. V roli vrchního velitele vojsk SNS jako kasař sejf propálil vojska SNS. Nyní je poslán na nové „dílo“ – radu bezpečnosti.

Do zajetí k fašistům, k sionistům se může dostat každý – válka je válka. Jde o to, jak se v zajetí chováte. Stávalo se, že ten, kdo šel sloužit nepříteli, uvažoval: ve vhodné chvíli přeběhnu ke svým. Hlouposti. Dřív než se někomu naskytla k tomu příležitost, jeho ruce byly po loket namočeny v krvi vlastních lidí. Donutili? Jistě. Ale ty sám jsi šel přísluhovat. Šapošnikovovi se přihodilo totéž, co zatoulaným zajatcům: udělali z něho bombistu a teď nebude mít nikdy možnost přeběhnout ke svým. Donutili? Jistě. Když se nepodařil demokratický puč v srpnu 1991 – jsem připraven svrhnout bomby na Kreml, prohlásil Šapošnikov. A vyšla hvězda gojimova. Gojim nikdy nenajde místo mezi svými. Pro ně je gój jenom gój.

Samosebou že do rady bezpečnosti Šapošnikova neposlali, aby ji rozvrátil jako Sovětskou armádu a armádu SNS. Šapošnikova tam potřebují pro něco jiného: aby jim podepisoval to, co odmítal podepsat Skokov. Máme jiné zajetí, ale Šapošnikov je Vlasovem dneška, kdežto Skokov je Karbyševem dneška.²⁶

---

²⁶ Vojenský inženýr generál D. M. Karbyšev se v zajetí hitlerovcům neprodal; byl umučen v mauthausenském koncentráku; pozn. překl.

„Daleko od Moskvy“ by se dnes ocitli mnozí, být 20. března 1993 na Skokovově místě gój Šapošnikov.

Rusko je ničeno ruskými příjmeními. Mj. také Itálii dorážejí italskými příjmeními. Srby stejně tak – jedině srbskými příjmeními. A kdo stojí za zády Turků v Německu? Opravdu Turecko? A jestli se hrábne, nevyvalí se znovu cosi s šesti cípy? Křičí o nevázané zvůli antisemitismu – a jsou zabíjeni a upalováni Turci. Vždyť v Rusku je to obdobné. Na Cosu nostru najela Stidda a lze říci – Itálie není. Na moskevskou mafii najela sverdlovská – a není SSSR, není Rusko, třeba se zdálo, že byli vyměněni jen „kmoťi“. Ba nikoli. Dnes v rozmezí SSSR je ustanoven železný „nový světový pořádek“. Nyní jsou na řadě svazové republiky. Až dál pak – po jednotlivé rodiny.

Skokovů je prozatím málo. Já ale podle německých archívních dokladů vím, že z nacistických koncentračních táborů uprchli zoufalí jedinci. Skokovů je za okupace vždy méně než Šapošnikovů. Jednejte však jako Skokov a zvítězíte!

* * *

